

Giới thiệu Quân Vương Đoạt Phi

Convert: *ngocquynh520*

Editor: *Gia Ninh*

Beta: *Ngọc Vũ + cayngodong*

Toàn gia tộc này rốt cuộc đang làm cái gì?

Nàng ngần dậm xa xôi đến đây, rõ ràng là phải gả cho Tiểu vương gia

Nhưng sao Hoàng thái hậu lại muốn nàng cùng bồi dưỡng tình cảm thái tử trước.

Còn ra lệnh thái tử dùng phương thức mắc cở chết người này vì nàng chữa bệnh?

Lần này vừa khéo, nàng là một tiểu cô nương thuần khiết ngây thơ.

Phút chốc liền bị thái tử trị thành cô gái tà ác nhiều dục vọng.

Bảo nàng làm sao mà đối mặt với vị hôn phu là Vương gia chưa cưới?!

Mặc dù nàng biết làm hoàng hậu khí phách hơn làm vương phi.

Nhưng đạo lý "Một nữ không phụng hai phu" này nàng cũng không quên

Hơn nữa chất tử (cháu trai) mà đoạt mất thể tử chưa cưới của thúc thì thật quá khó nghe.

Cho nên cho dù thái tử bị nàng đuổi đi về mặt trần đây cái tiết

Nàng vẫn quyết định gả cho vị Vương gia không quen thuộc làm phi. ....

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Trời ạ, rõ ràng là nàng muốn làm một hiền thê lương mẫu, tại sao cuối cùng lại biến thành một đại dâm phụ?

Tất cả đều do hấn!

Chẳng những uy hiếp nàng đem bản thân mình làm lễ ra mắt cho hấn, còn yêu cầu nàng thực hành cái gì mà 3 không, đem chính mình biến thành công phẩm ngon miệng dâng cho hấn, cuối cùng còn yêu cầu nàng học nhiều tài nghệ để cho hấn khoái trá hưởng thụ.

Hu hu. . . . . Làm gì bây giờ? Hấn hại nàng thành như vậy, nàng phải đối mặt với tướng công nàng thế nào? Nàng. . . . . Nàng tuyệt đối không tha thứ hấn! Món nợ này, nàng không tính toán rõ ràng cùng hấn thì không được!

*****

"Phụ hoàng không muốn gả con đi! Tiểu Vũ, con ở lại bên cạnh phụ hoàng, hầu phụ hoàng cả đời được không?" Hoàng đế nước Đại Lý - Đoạn Chính Nhất hoàn toàn không để ý hình tượng, ôm nữ nhi sắp đi lấy chồng ở xa, khóc đến chết đi sống lại.

"Phụ hoàng đừng khóc nữa. Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, Tiểu Vũ phải gả đi a". Đoạn Thủy Vũ an ủi vỗ vỗ phụ hoàng. "Hết lần này đến lần khác người không để Tiểu Vũ đi lấy chồng, nếu Tiểu Vũ thật sự không gả được nữa, thì làm thế nào?"

"Không sao, phụ hoàng nuôi con, phụ hoàng nuôi con cả đời." Đoạn Chính Nhất vừa khóc vừa nói.

"Nhưng mà ở cùng phụ hoàng không thể sinh em bé." Đoạn Thủy Vũ mím môi. "Phụ hoàng cũng không phải không biết, chuyện Tiểu Vũ muốn làm nhất chính là gả cho một người đàn ông, sau đó sinh cho hấn rất nhiều rất nhiều em bé, đếm không hết được. . . . ."

Nghe tới đây, Đoạn Chính Nhất lại bắt đầu cuồn khóc. "Tiểu Vũ. . . . ." Ô ô, đây chính là bi ai của hoàng thượng, bất hạnh của hoàng thượng! Hoàng thượng là phụ thân cuồn luyến nữ nhi, hận không thể đem nữ nhi của mình cột vào bên cạnh nuôi cả đời, nhưng nữ nhi của Ngài không biết tại sao từ nhỏ đã thích lấy chồng, lúc 6, 7 tuổi đã ngày ngày nhớ phải gả cho một người đàn ông, sinh cho hắn rất nhiều rất nhiều con, lúc mười tuổi đã muốn tự thử nghiệm, đi tìm nam nhân để gả. . . . . Hoàng thượng đương nhiên không cho phép, phải cố gắng ngăn cản.

Mấy năm nay mỗi lần có người muốn kết thân, nàng đều rất hưng phấn, thẳng thắn gật đầu nói đồng ý, mà hoàng thượng đương nhiên tìm đủ các loại lý do, tỷ như đôi phương không môn đăng hộ đối, nhân phẩm của đôi phương quá kém, đôi phương quá đàn. . . . . Chính là không muốn gả cho nàng đi. Nhưng lần này hoàng thượng không khước từ mà tìm không ra lý do —— cũng không thể nói bởi vì Diêm Đào cùng nàng quá mức xứng đôi, cho nên không thể gả nàng cho hắn chứ? Cho nên, hoàng thượng chỉ phải nhịn đau buồn để cho gả nàng đi. . . . .

Vấn đề là, Hoàng thượng không muốn gả nàng đi xa như vậy ! Ô. . . . . Tâm can bảo bối của ta "Phụ hoàng đừng khóc, Tiểu Vũ nhất định sẽ rất cố gắng sinh thật nhiều em bé rồi sẽ mang bọn chúng về thăm phụ hoàng." Đoạn Thủy Vũ tiếp tục an ủi phụ hoàng, mà không biết việc này hoàn toàn không hiệu quả.

Đoạn Chính Nhất càng khóc thảm hại hơn. Nàng lại vì nam nhân khác sinh nhiều em bé! Ô. . . . .

"Phụ hoàng, Tiểu Vũ biết người rất xúc động, nhưng cũng không cần phải khóc như thế nữa? Tiểu Vũ sẽ đau lòng." Đoạn Thủy Vũ vẫn không phát hiện ra Đoạn Chính Nhất vốn không phải cảm động, mà là đau đớn.

"Ô. . . . . Tiểu Vũ của ta, không cần gả đi. . . . .không cần gả đi được không. . . . ." Đoạn Chính Nhất nước mắt cuồn cuộn như nước sông, đã chảy ra thì không ngừng được.

"Phụ hoàng, người phải thật vui về gả con ra ngoài chứ." Đoạn Thủy Vũ nở nụ cười rức rờ.

"Ô. . . . ." Đoạn Chính Nhất vốn không phản ứng với nàng. Ngài làm sao có thể vui về đưa nàng đi lấy chồng? Ngài một chút cũng không vui. . . . .

"Phụ hoàng ——"

"Ô. . . . ."

Cuối cùng, Đoạn Chính Nhất vẫn trong trạng thái đau khổ, mà giờ lành đã đến, Đoạn Thủy Vũ vẫn phải lên đường kết hôn.

*****

"Làm ơn đi, làm ơn đi mà." Ở trong ngự hoa viên, Hoàng thái hậu đang khổ khổ cầu khẩn cháu trai ngọc thụ lâm phong của bà.

"Hoàng nãi nãi, người cảm thấy đây là việc người nên làm sao?" Diêm Thiên Mạc cười như không cười nâng lên khóe môi, trông mắt đen nhìn như không tập trung, kì thực rất khôn khéo sắc bén.

"Coi như ban cho hoàng nãi nãi một đại ân chứ sao." Hoàng thái hậu chỉ kém không giống tiểu cô nương, dính vào trên người Diêm Thiên Mạc, kéo tay áo của hắn, tiến hành thể công làm nũng.

"Giúp người một đại ân? Người không cảm thấy chuyện này quá lớn sao?" Diêm Thiên Mạc giương môi châm chọc.

"Cũng là bởi vì rất lớn, cho nên mới cần cháu giúp một tay chứ sao." Hoàng thái hậu vẫn cố gắng cầu xin Diêm Thiên Mạc, hi vọng hắn có thể đồng ý yêu cầu của bà.

"Chuyện Người muốn cháu làm thật sự là quá lớn, đừng giận, cháu không có biện pháp làm được."

Diêm Thiên Mạc nhàn nhạt nói. "Muốn cháu trai của mình lấy thể tử của con mình, người không cảm thấy việc này làm người khác khó chịu sao?"

"Sẽ không, sẽ không. Chưa thành hôn, làm gì có thể chứ?" Hoàng thái hậu đem hết khả năng nói đen thành trắng. "Ta cũng chỉ muốn cùng cử hành hôn lễ một lúc, nhân cơ hội đem đứa bé Uẩn nhi kia gả cho Đào nhi, tránh cho Đào nhi phụ bạc nàng. Nhưng công chúa nước Đại Lý đã sắp đến đây, không biết nên gả cho ai, không thể làm gì khác hơn là gả cho người, mới không uất ức."

"Hoàng nãi nãi, người muốn cháu trai người nhặt đồ con trai người không cần dùng nữa sao?" Diêm Thiên Mạc môi chứa nụ cười lạnh. "Người không cảm thấy người làm vậy rất quá đáng sao !"

"Ách. . . . ." Hoàng thái hậu ngăn người một chút, mới tìm từ để thuyết phục. "Đào nhi không phải không cần công chúa nước Đại Lý, nhưng ta cũng không thể để công chúa nước Đại Lý gả cho hắn, vậy sẽ làm Uẩn nhi sẽ uất ức."

"Người liên tục lo lắng nữ nhi nhà người ta có uất ức hay không, mà không nghĩ xem cháu trai người có uất ức hay không sao?" Diêm Thiên Mạc nở nụ cười mỉa. "Hoàng nãi nãi, Tôn nhi thật là thương tâm."

"Cũng không phải như vậy. . . . ." Hoàng thái hậu vội vàng khoát tay, muốn giải thích. "Ta nghĩ, dù sao cháu cũng phải lấy vợ, lấy công chúa nước Đại Lý làm vợ, vừa đúng lúc chứ sao." Càng nói nàng càng thấy chột dạ.

"A?" Diêm Thiên Mạc nhìn Hoàng thái hậu, trong ánh mắt chứa đầy ý không dám gật bừa.

"Người cảm thấy làm như vậy có được không?"

"Đồng ý đi, có được không?" Hoàng thái hậu đáng thương tội nghiệp cầu khẩn Diêm Thiên Mạc.

"Ngay đến một việc Hoàng nãi nãi nhờ con cũng không làm được sao?"

"Hoàng nãi nãi, người cứ làm tôn nhi của người uất ức, không cảm thấy rất tàn nhẫn sao?" Diêm Thiên Mạc dùng loại tư thái đầy thương cảm khác hỏi ngược lại.

"Con sẽ không bị uất ức đâu! Nghe nói công chúa Đại Lý quốc sắc thiên hương, là đại mỹ nhân đấy." Hoàng thái hậu chân đứng không vững mà giải thích. "Mạc nhi, cứ xem như là Hoàng nãi nãi cầu xin con nha, có được không?"

"Không được." Diêm Thiên Mạc quả quyết cự tuyệt. "Hôn nhân là chuyện lớn không phải trò đùa!"

"Con. . . . . Ai gia cũng không đùa giỡn." Hoàng thái hậu không biết lý giải sao cho tốt. "Ta biết mà, ai gia già rồi, các con ai cũng đều không để ý tới ai gia. Đào nhi cũng vậy, con cũng vậy. . . . . Bảo các con lấy vợ đều không cưới. . . . ."

"Hoàng nãi nãi, chúng con không lấy vợ, chuyên tâm cùng với người, chẳng lẽ không được sao?" Diêm Thiên Mạc môi mông hiện lên nụ cười, đứng ở sau lưng Hoàng thái hậu đâm lưng nắn vai cho bà.

"Việc này căn bản là lấy có!" Hoàng thái hậu oán hận nói. Cùng sống trong hoàng cung, hẳn cho là bà không biết hẳn đối với nữ nhân có bao nhiêu nhu cầu sao?

"Hoàng nãi nãi, cái gì là lấy có? Người xem bên cạnh cháu làm gì có cô nương nào?" Diêm Thiên Mạc giương nhẹ khóe môi.

"Nói nhảm, dĩ nhiên không có." Hoàng thái hậu hừ lạnh một tiếng. Cho tới bây giờ hẳn gọi các cô nương vào cung ở bên cạnh hẳn chỉ được một ngày, làm gì có nữ nhân nào khác!

Ồ, sao bà lại nuôi những người dùng nữ nhân xong thì ném, cứ như vậy thì sau này sao có con cháu chứ?

"Vậy là không đúng rồi." Bờ môi Diêm Thiên Mạc mỉm cười mê muội chết người không đền mạng. "Hoàng nãi nãi, về phần công chúa nước Đại Lý này, người cứ gọi con trai của người, Phụ hoàng cháu thu nạp? Công chúa Đại Lý Quốc kết hợp cùng Hoàng đế nước ta, chẳng phải Hoàng đế của Đại Lý Quốc sẽ cảm thấy có mặt mũi hơn sao."

"Sao có thể?! Hoàng thượng già như vậy có thể được coi là cha nàng rồi! Sao cháu lại không có lương tâm như vậy?" Hoàng thái hậu ngoái đầu lại nhìn chằm chằm Diêm Thiên Mạc.

"Sao có thể?" Diêm Thiên Mạc cười nhạt. "Có thể gả cho vua của một nước, đây là vinh dự lớn nhất của nữ nhân khắp thiên hạ. Hoàng nãi nãi, người không cảm thấy đây là một chuyện tốt sao?"

"Con. . . . ." Hoàng thái hậu muốn phản bác, rồi lại bị chính cháu trai mình khiến cho không biết phải phản bác như thế nào, đang lúc ấp úng, trong đầu đột nhiên lóe lên ý tưởng, nàng lộ ra mỉm cười tà ác. "Vậy ta phải để phụ hoàng con nhanh thoái vị, để ngôi vị lại cho con, vậy nàng sẽ được gả cho con làm hoàng hậu, con nói thế nào? Dù sao gả cho vua một nước là vinh dự lớn nhất chứ sao."

"Hoàng nãi nãi, nếu cháu phải làm vua của một nước, thì việc chọn hậu nạp phi càng không thể khinh thường. Nhất là hoàng hậu, nàng phải là mẫu nghi thiên hạ. Người muốn công chúa nước Đại Lý đảm đương vai trò hoàng hậu? Nói gì đó đều thấy như không quá thỏa đáng." Diêm Thiên Mạc vẫn hỏi đáp được cực kỳ tốt đẹp.

"Con. . . . ." Hoàng thái hậu lại bị Diêm Thiên Mạc đá kích không biết nên nói cái gì. "Thôi, con muốn thế nào thì tùy con".

Về phần bà muốn như thế nào. . . . . Dù sao trước hết bảo nhi tử đem phần lớn quốc sự ném cho cháu bà, để cháu bà loay hoay chết đi sống lại, rồi thừa dịp lúc hẳn mệt mỏi gần chết, cứng rắn kín đáo đem công chúa nước Đại Lý đưa cho hẳn.

Cũng không tin vào lúc đó hẳn còn có hơi sức đẩy công chúa nước Đại Lý ra!

*****__

"Thật là tuyệt vời!" Đoạn Thủy Vũ chấp tay trước ngực, hai mắt tỏa sáng nhìn Hoàng Thành trước mắt, bên môi hiện lên nụ cười của thiếu nữ mộng ảo.

"Ta sắp được thành thân rồi. Ta sắp được thành thân rồi. . . . .", nàng tự lẩm bẩm, trái tim đập bịch bịch, hưng phấn không hiểu.

Cuối cùng nàng đã tìm được vị hôn phu rồi! Nàng nhất định phải dịu dàng uyển chuyển hàm xúc đối với hẳn, sau đó giúp hẳn sinh thật nhiều thật nhiều đứa trẻ, tận tâm làm một thê tử tốt, mẫu thân tốt. . . . . Từ nhỏ nàng đã hi vọng sẽ phải thực hiện, đây là một chuyện làm cho người ta rất là cao hứng cỡ!

"Cháu là Tiểu Vũ sao? Thật là, điệu bộ còn như đẹp hơn mấy phần!" lần đầu tiên Hoàng thái hậu nhìn thấy Đoạn Thủy Vũ, lập tức thích nàng.

"Hoàng thái hậu. . . . ." Đoạn Thủy Vũ bị Hoàng thái hậu vừa nói như thế, hai gò má mắc cỡ đỏ bừng, hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

"Một tiểu mỹ nhân đẹp như vậy, không biết tại sao Thiên Mạc không cần. . . . ." Hoàng thái hậu nói làm nhảm xong rồi, mới phát hiện ra hình như mình đã nói lời không nên nói.

"A?" Đoạn Thủy Vũ chớp chớp mắt đẹp mê hoặc, không hiểu nhìn Hoàng thái hậu. "Hoàng thái hậu, lời người vừa nói là có ý gì?"

"Ai gia nói, con gọi ta là hoàng nãi nãi được rồi, không cần phải kêu Hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu." Sắc mặt Hoàng thái hậu không thay đổi chuyển đề tài.

"Hoàng nãi nãi?" Đoạn Thủy Vũ do dự một chút. "Nhưng mà. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Nhưng mà cái gì?" Hoàng thái hậu nhìn nàng.

"Nhưng mà Tiểu Vũ phải gả cho Vương Gia, nếu Tiểu Vũ gọi Hoàng Thái hậu là nãi nãi (bà nội), bồi phận không phải không giống?" Đoạn Thủy Vũ nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

"A, không sao, dù sao con cũng sẽ không gả cho hắn. . . . ." Phát hiện mình lại nói sai, Hoàng thái hậu vội vàng đổi lời nói. "Ý của ai gia là, bây giờ con gọi ai gia là bà nội, sau khi thành thân đổi lại là được."

"Là vậy à?" Đoạn Thủy Vũ buồn bực, không biết vì sao trước sau không thống nhất, cũng tránh khỏi việc nàng gọi không thuận miệng.

"Là như vậy, không sai." Hoàng thái hậu cất lực gật đầu. "Xưng hô như vậy giống như Mạc nhi xưng hô, có cơ hội, có cơ hội." A, bà cao hứng bùng bùng, còn nói lỡ miệng.

"A?" Đoạn Thủy Vũ lại tròn mắt lớn xinh đẹp, ngưng mắt nghi ngờ nhìn Hoàng thái hậu.

"Ý Ai gia nói là, trước khi cháu cùng Đào nhi cử hành hôn lễ, cháu sẽ ở bên trong hoàng cung, cho nên cháu giống như Mạc nhi – cháu của ta gọi ta là hoàng nãi nãi, tránh cho lão nhân gia ta nghe được quá nhiều kiểu xưng hô, trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp". Hoàng thái hậu gượng ép giải thích. "Chờ sau khi cháu cùng Đào nhi thành thân, đồng thời cùng hắn trở về gặp ta, cùng hắn gọi ta là mẫu hậu, ta sẽ quen rồi."

"Là như thế à!" Ủ, có thể bởi vì Hoàng thái hậu sống lâu hơn nàng mấy chục năm, cho nên phương pháp này nàng không hiểu. Nàng chỉ cần vui vẻ tiếp nhận là tốt rồi.

"Đương nhiên là vậy." Hoàng thái hậu cười mị mị. "Để chào mừng cháu tới, ai gia đặc biệt đem một tòa lầu gần Đông cung đổi giống với tên cháu, gọi là Thủy Vũ các, trước khi cháu thành thân thì ở đó, được không?"

"Đương nhiên được. Cảm ơn hoàng nãi nãi." Đoạn Thủy Vũ cười rạng rỡ tiếp nhận.

"Đúng rồi, cháu ở đây, cách Đông cung thái tử rất gần, cháu cần phải cùng hắn giao lưu tình cảm thật nhiều, biết không?" Hoàng thái hậu không yên tâm giao phó.

"Giao lưu tình cảm?" Đoạn Thủy Vũ chớp chớp mắt đẹp, không thể hiểu hàm ý của Hoàng thái hậu được đến tận cùng là gì.

"Ta nói thật cho cháu biết, thái tử cùng Đào nhi bởi vì bằng tuổi nhau, nhưng bồi phận lại không đồng lứa, cho nên giữa chúng có hiềm khích, mà thái tử bởi vì sợ Đào nhi có thể đối với đề vị của hắn tạo thành uy hiếp, trong lòng đối với Đào nhi càng phòng bị lớn, giao tình thì lại càng kém." Hoàng thái hậu thương xót thở dài một cái. "Nếu cháu có thể cùng thái tử giao lưu tình cảm nhiều hơn, đối với Đào nhi là chuyện tốt."

"Tiểu Vũ biết. Tiểu Vũ nhất định sẽ vì Vương Gia mà hảo hảo cùng thái tử giao lưu tình cảm." Đoạn Thủy Vũ mỉm cười đồng ý, trong lòng cảm thấy chuyện của vị hôn phu, cũng chính là chuyện của mình.

"Vậy thì tốt." Hoàng thái hậu vui mừng gật đầu, cười không khép miệng.

Mà Đoạn Thủy Vũ thấy vị Hoàng thái hậu này hiền lành hòa ái cười, căn bản cũng không biết mình đã bị tính kế. . . . .

*****

"Phải đưa cái gì thì tốt đây?" Đoạn Thủy Vũ không ngừng bước đi bước lại, không biết lần đầu đi bái phỏng thái tử, phải đưa những thứ gì mới có thể làm hắn vui vẻ đây. "Các người mau nói cho ta biết, phải đưa cái gì cho thái tử mới có thể cùng hắn thiết lập quan hệ?"

"Tặng hoa." Quan nữ giáp đề nghị.

"Không tốt." Đoạn Thủy Vũ không đồng ý mà lắc lắc đầu. "Như vậy lại phải đi hái hoa, đối với hoa quá tàn nhẫn, không tốt."

"Vây. . . . . Tặng trái cây là được." Cung nữ ắt đề nghị.

"Trái cây?" Đoạn Thủy Vũ lắc đầu dữ tợn. "Trái cây trong Ngự Thiện Phòng có, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đưa hắn trái cây, hắn nhất định cảm thấy ta không có thành ý, thì càng ghét Vương Gia rồi."

"Vây. . . . . Tặng thuốc bổ đi." Cung nữ bình tiếp tục nói.

"Thuốc bổ?" Đoạn Thủy Vũ tà tà nhíu mày. "Mặc dù thuốc bổ có thể tự bổ thân thể, nhưng nếu ta tặng hắn thuốc bổ, đó không phải ám dụ thân thể của hắn rất kém cỏi sao? Như vậy đại khái chỉ đưa tới phản tác dụng. Không thể tặng thuốc bổ cho hắn."

Sau, phàm là kim ngân châu báu hoặc là tơ lụa thậm chí sách binh khí, cũng một mực bị Đoạn Thủy Vũ bác bỏ.

Đến tốt cùng phải tặng cái gì mới tốt đây? Cho đến khi trên đường đi bái phỏng thái tử, Đoạn Thủy Vũ vẫn là một đôi tay thon trắng trơn, chỉ mang theo hai chuỗi tiêu.

*****

"Phải tặng thái tử cái gì mới tốt đây?" Mặc dù đã sắp tới Đông cung rồi, nhưng Đoạn Thủy Vũ vẫn không ngừng suy tư, dọc đường đi vẫn không ngừng nghĩ tới khi ra mắt phải tặng hắn cái gì mới tốt.

"Thôi, hỏi người khác một chút là được." Đoạn Thủy Vũ vừa nhìn thấy có người đâm đầu đi tới, lập tức hưng phấn đến trước mặt hắn. "Có thể hỏi người một chuyện được không?"

Ngưng mắt nhìn nam nhân trước mắt, Đoạn Thủy Vũ phát hiện nam nhân này thật đúng là không phải đẹp mắt bình thường. Vấn đề là tại sao trong cung có nam nhân dáng dấp đẹp mắt như vậy? Không phải trong cung toàn là thái giám sao?

Nam nhân bị nàng chọn lựa đến, vừa đúng là Thiên Mạc. Ánh mắt hắn tinh lợi, từ trên xuống dưới quan sát nàng. "Chuyện gì?"

Nàng không phải cung nữ. Quần áo và khí chất cũng không giống. Mà phụ hoàng hắn đã lâu không dính đến nữ sắc, còn nếu hắn cần nữ nhân cũng sẽ có người thay hắn chuẩn bị, như vậy, như vậy nữ nhân này là đến từ đâu?

Đoạn Thủy Vũ sao?

"Người là thái giám sao?" sau khi Đoạn Thủy Vũ hỏi ra cái vấn đề này, cũng ngây người. Trời ạ, nàng sao lại cứ như vậy bật thốt lên đây? "A, không phải ta muốn hỏi cái này, ta hỏi chính là. . . . ." Nàng vội vàng muốn giải thích rõ, lại đúng lúc này được Thiên Mạc mỉm cười đỡ lời. "Ta nhìn rất giống thái giám sao?"

"Không phải! Cũng bởi vì không thật giống, cho nên ta mới muốn hỏi người một chút đến cùng có phải là thái giám hay không." Đoạn Thủy Vũ vội vàng giải thích.

"Đây! Nơi nào không giống?" Diêm Thiên Mạc nâng lên mày rậm cười hỏi.

"Người trông đẹp mắt hơn thái giám rất nhiều." Lời nói vừa xong, lập tức các thái giám xung quanh giận mà không dám nói gì, ánh mắt phẫn hận.

"Ày? Ta cảm giác giống như có rất nhiều người đang nhìn ta?". Đoạn Thủy Vũ nhìn xung quanh một vòng, lại phát hiện mọi người hình như đều đang làm chuyện của mình, không có ai nhìn nàng.

"Ta chỉ so với thái giám đẹp mắt hơn nhiều sao?" khước môi Diêm Thiên Mạc hiện lên mỉm cười hứng thú.

"Không chỉ vậy." Đoạn Thủy Vũ lắc đầu cực nhanh, sau đó nghĩ phản ứng của mình quá nhanh, khuôn mặt nhỏ mềm mại đỏ lên. "Người bộ dạng rất xinh đẹp". Nói tới đây, nàng mới nghĩ đến mình muốn hỏi hắn một chuyện vô cùng trọng yếu. "Ta có thể hỏi ngài một chuyện không?"

"Chuyện gì?" lá chắn trên mặt Diêm Thiên Mạc lại hiện lên.

"Tôi phải đi gặp thái tử, nên tặng hắn cái gì làm lễ ra mắt?" Đoạn Thủy Vũ buồn rầu nói ra nghi vấn của bản thân.

"Tại sao người phải gặp thái tử? Và tại sao người phải đưa hắn lễ ra mắt?" hiếu kỳ của Diêm Thiên Mạc càng lúc càng cao. "Người phải nói cho ta biết, thì ta mới giúp người suy nghĩ một chút phải đưa hắn cái gì thì tốt."

"Thì ra là người biết thái tử!" bên môi Đoạn Thủy Vũ hiện ra nụ cười chói lọi. "Vây là ta hỏi đúng người. Thật tốt."

"Người mau nói nguyên nhân phải gặp hấn và tặng hấn lễ ra mắt cho ta biết, ta sẽ giúp người nghỉ." Diêm Thiên Mạc mỉm cười nói.

"Tại sao ta phải gặp hấn à?" đôi mày thanh tú của Đoạn Thủy Vũ nhẹ nhún lại. "Chuyện này hình như phải nói rất dài. . . . . Chúng ta đến đình ngồi có được không?" Nàng nhìn thấy cách đó không xa có một tòa đình nghỉ mát, vội đề nghị.

"Có gì không thể?" Diêm Thiên Mạc quyết định toàn bộ hành trình phụng bồi nàng.

Vì vậy hai người đi đến đình nghỉ mát, ngồi vào chỗ của mình.

"Ta tự giới thiệu mình với người trước. Ta là công chúa nước Đại Lý, thê tử chưa cưới của Vương gia." Đoạn Thủy Vũ bên môi phỉm cười duyên. Vừa nghỉ tới sắp lập gia đình, nàng rất vui vẻ.

"Nha?" Hấn đoán quả nhiên không sai. Công chúa nước Đại Lý thì ra thật xinh đẹp. . . . . Điều này lúc trước hấn không có nghĩ đến.

"Bởi vì ta sắp gả cho Vương Gia rồi, ta muốn vì tương lai của Vương gia suy nghĩ, vì vậy trước tiên ta phải cùng thái tử thiết lập quan hệ, tránh cho tương lai thái tử gây bất lợi cho Vương Gia." Đoạn Thủy Vũ cực kỳ nghiêm túc nói ra lý do.

"Tại sao thái tử đối với Vương Gia bất lợi?" Diêm Thiên Mạc nhướn cao lông mày. Quan hệ giữa hấn và Diêm Đào mặc dù không thật tốt, nhưng cũng sẽ không liều chết tương hợ lẫn nhau.

"Bởi vì thái tử rất sợ về sau Vương Gia sẽ soán vị của hấn." Đoạn Thủy Vũ đem tình hình thực tế nàng nghe được từ Hoàng thái hậu thuật lại. "Nhưng Vương Gia lại không có cái tâm tư này, cho nên mới cần ta xuống tay từ phía thái tử, làm cho thái tử sáng tỏ Vương Gia trung thành không đối đối với hấn."

"Trung thành không đối?" Diêm Thiên Mạc nghe vậy, suýt nữa bật cười. Diêm Đào trung thành không đối mà mỗi lần gặp hấn đều phải so tài một phen mới được!" Sao người biết Vương Gia đối với thái tử trung thành không đối! Người gặp qua Vương Gia rồi hả?"

Theo hấn biết, Diêm Đào gần đây vì có lỗi với biểu muội loay hoay xoay quanh, nào có thời gian để ý chuyện công chúa nước Đại Lý tới?

"Không có." Khuôn mặt trắng nõn thanh tú của Đoạn Thủy Vũ đỏ lên. "Ta biết là do hỏi người khác. Nhưng người yên tâm, tin tức tuyệt đối là chính xác."

"Vậy sao?" Người nào đã cho nàng tin tức "Chính xác" như thế? Xem ra nhất định là nải nải rảnh rang không có việc gì làm rồi.

"Đúng." Đoạn Thủy Vũ dùng sức gật đầu. "Cũng là bởi vì thái tử cùng Vương Gia quan hệ không thân, cho nên hiện tại ta phải bắt đầu cùng thái tử thiết lập mối giao tình tốt đẹp, về sau thái tử sẽ không đối xử không tốt với Vương Gia. . . . .Bây giờ người biết nên tặng quà cho lễ ra mắt thái tử là một chuyện quan trọng cỡ nào chứ?"

"Ừ, cái này xác thực vô cùng quan trọng." Diêm Thiên Mạc gật đầu phụ họa. "Chỉ là, nếu thái tử tâm cơ thâm sâu giống như người nói, cảnh giác mạnh như vậy, mà người chỉ đưa hấn lễ ra mắt liệu có tác dụng không?". Hấn vận khởi lông mày, giả bộ nghi ngờ hỏi.

"A?" Đoạn Thủy Vũ chớp chớp mắt sáng đẹp, hiển nhiên ban đầu căn bản không có nghĩ đến vấn đề này. "Người hỏi cũng rất đúng. Như vậy có phải hay không đại biểu, ta nên tặng lễ vật ra mắt thật lớn mới có thể lập tức giải trừ tâm phòng bị của hấn? Hoặc là nói, ta trước hết phải tặng lễ ra mắt, sau đó mỗi ngày đều đi theo hấn thiết lập quan hệ láng giềng hoà thuận một phen?"

"Hai loại phương pháp người nói rất tốt, cũng rất thích hợp dùng ở trên người thái tử. Chỉ là, cuối cùng người có thể tặng hấn cái gì làm lễ ra mắt đây?" Diêm Thiên Mạc đem vấn đề ném cho nàng, muốn nhìn xem đến tột cùng nàng sẽ nói ra cái đáp án gì.

"Ách. . . . ." Đoạn Thủy Vũ hoang mang lắc lắc đầu, mắt đẹp nhìn chằm chằm hấn. "Ta chính là không biết cho nên mới hỏi người đó."

"Vậy người thật sự đã hỏi đúng người. Người biết tại sao không?" Diêm Thiên Mạc khẽ nhếch lên khóe môi.

"Bởi vì người đầu óc rất tốt, có thể giúp ta tìm ra phương pháp giải quyết có đúng hay không?" Đoạn Thủy Vũ mỉm cười nói ra ý tưởng của nàng.

"Không hoàn toàn như vậy" Diêm Thiên Mạc chậm rãi lắc đầu. "Người có nên nói vì cái gì nữa không?"

"Ách. . . . ." Đoạn Thủy Vũ lại bị hấn làm khó rồi. "Bởi vì người cùng thái tử rất quen, người biết hấn đang nghĩ cái gì mà?" Nàng lại đưa ra lời giải thích rất tốt.

"Cũng không hấn vậy." Diêm Thiên Mạc lắc đầu.

"Vậy đến tột cùng là tại sao? Người có thể nói nhanh cho ta biết, thuận tiện nói cho ta nghe xem phải tặng thái tử cái gì?" Đoạn Thủy Vũ đã đợi không nổi nữa.

"Rất đơn giản." bờ môi Diêm Thiên Mạc chứa đựng mỉm cười tà ái xinh đẹp, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, từ từ nói ra đáp án.

"Bởi vì ta chính là vị thái tử ở trong miệng người, người có hiềm khích rất lớn với vương gia".

Chương 3

Không thể nào?

Hắn chính là thái tử?

Đoạn Thủy Vũ nghe đáp án, chấn kinh tròn tròn hai mắt, không nói ra được điều, chỉ sửng sờ nhìn chăm chăm vào hắn. "Ngươi chính là thái tử?"

Trời ạ, tại sao nàng lại đào tìm móc phôi nói ra hết cùng thái tử như vậy?

Diêm Thiên Mạc giương nhẹ lông mày đẹp. "Nếu không ngươi cho rằng trong cung còn có thể có mấy nam nhân không phải thái giám?"

"A. . . . . Ngươi. . . . ." Trời ạ, thái tử tâm cơ thật sự rất lớn, tâm địa cũng hư hỏng, cứ nhiên từ đầu tới cuối đều không nói cho nàng biết hắn chính là thái tử.

"Ta làm sao?" khoe môi Diêm Thiên Mạc hiện ra nụ cười.

"Ngươi tại sao không nói cho ta biết ngươi là thái tử?" Đoạn Thủy Vũ nhìn chăm chăm hắn chỉ trích. Hại nàng như ngốc nghếch, đem toàn bộ kế hoạch của mình nói cạn sạch.

"Không phải ta vừa nói cho ngươi biết sao?" Nụ cười bên môi Diêm Thiên Mạc càng lúc càng nồng.

"Ngươi nói quá muộn. Ngươi nên nói lúc vừa bắt đầu gặp ta, nói ngươi chính là thái tử, như vậy ta sẽ không. . . . . sẽ không. . . . ." Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy mình rất ngu, cứ nhiên lại nói ra lai lịch của nàng đối với kẻ địch.

"Ngươi sẽ không cái gì?" Diêm Thiên Mạc nhìn dung nhan xinh đẹp đỏ lên, phát hiện mình rất thích cảm giác trêu chọc nàng.

Đoạn Thủy Vũ phiền toái đến mức lấy tay đem tóc cào loạn. "Ta sẽ không. . . . . sẽ không. . . . . Ngươi thật rất xấu xa nha!"

"Xấu xa? Rất tốt." Diêm Thiên Mạc giật nhẹ môi, xem ra một chút cũng không để ý. "Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng."

"Ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ thấy hắn tức giận lên, không biết nên nói cái gì cho phải. "Trời ạ, như vậy muốn ta làm gì cho phải?"

Nàng vốn muốn giúp vị hôn phu của mình thiết lập quan hệ, kết quả càng giúp càng hỏng. Sau này nàng phải như thế nào đối mặt với tướng công nàng đây?

"Làm gì cho phải?" Diêm Thiên Mạc héch mảy đẹp. "Theo kế hoạch ban đầu của ngươi, tặng ta một lễ vật ra mắt thật lớn không phải tốt lắm sao?"

Đoạn Thủy Vũ oán hận theo dõi hắn, kiên quyết phun ra bốn chữ. "Ta sẽ không cần." Cũng đã náo thành ra vậy rồi, nàng việc gì còn phải tặng hắn lễ ra mắt!

Tiểu nhân! Hừ, nàng nhất định phải bảo phu quân tương lai của nàng cẩn thận một chút mới được.

"Hình như cũng không phải do ngươi." Khoe môi Diêm Thiên Mạc hiện lên nụ cười nhạt. "Không bao lâu, phụ hoàng sẽ phải thoái vị, ta liền đăng cơ. Ngươi cho rằng tâm cơ thâm trầm giống như ta vậy, sau khi lên ngôi, sẽ làm ra chuyện gì đối với Diêm Đào chứ?" Hắn cố ý đe dọa nàng.

"Ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ kinh ngạc lại tức giận nhìn chăm chăm hắn. Dù sao chắc chắn không phải là chuyện tốt rồi. "Ngươi dám?"

Lông mày xinh đẹp của Diêm Thiên Mạc càng nâng lên cao, bờ môi phát ra nụ cười tự đắc. "Vì cái gì mà ta không dám?"

"Ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ hít một ngụm khí lạnh đẩy tức giận.

Nàng tin tưởng hắn thật dám làm.

Người ác liệt như vậy, có chuyện gì là không dám?

"Cho nên ngươi vẫn còn muốn theo kế hoạch ban đầu, tặng ta một lễ vật ra mắt thật lớn, còn ngày ngày tới cùng ta hàn huyên, thân cận một chút, như vậy ta mới có thể suy tính bỏ qua cho Diêm Đào." Tròng mắt đen của Diêm Thiên Mạc chớp động nụ cười tà ác.

Đoạn Thủy Vũ liếc xéo hắn một cái. "Nếu như ta thật sự tặng cho ngươi một phần đại lễ, mỗi ngày đều cùng ngươi hàn huyên, ngươi cũng chưa chắc sẽ

bỏ qua cho Vương Gia đi?" Hần tên tiểu nhân hèn hạ, cho là nàng không biết sao?

"Ừm, như thế này không sai." Diêm Thiên Mạc đồng ý gật gật đầu. "Nhưng mà nếu ngươi làm cho ta bớt giận dữ mà vui vẻ, có lẽ ta thật sự sẽ xem xét bỏ qua cho Diêm Đào. Nếu như ngươi cái gì cũng không làm, tương lai Diêm Đào cũng rất nháp nhô rồi. . . . ."

"Ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ tức giận nhìn hần, muốn đem nộ cười trên mặt hần xé rách.

"Ngươi rất quá đáng!"

"Đúng vậy, ta quá đáng, ta đang mong đợi xem ngươi tặng lễ vật ra mắt gì cho ta. Ngươi có cái gì quan trọng mà tốt sao?" Diêm Thiên Mạc hướng về phía nàng cười, tư thái tà ác cũng không có bởi vì nàng tức giận mà thay đổi một chút.

"Ta. . . . ." Đoạn Thủy Vũ tức giận dừng một chút. "Ta sẽ không tặng gì cho ngươi?"

"Nha?" Diêm Thiên Mạc cười nhạt như rồng mây. "Ngươi có thể không tặng, vậy có lẽ cả đời ngươi cũng không thấy được Diêm Đào rồi."

Trêu chọc nữ nhân này thật sự rất vui vẻ. Hần muốn thử nhìn một chút xem đến mức tận cùng trêu chọc nàng, sẽ có vui thú gì.

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ ghen hờn nhìn trần trối, một hồi lâu không nói ra một câu.

"Ngươi lại dám uy hiếp ta?"

"Dù sao không lâu nữa ta chính là Hoàng đế rồi, trên đời này có chuyện gì là ta không dám?" Diêm Thiên Mạc nhẹ giọng cười, tư thái vương giả hiện lên giữa hai hàng lông mày. "Mà ngươi, công chúa Đại Lý thân ái, đến tốt cùng ngươi sẽ làm gì để cho ta có thể hài lòng đây?"

Đoạn Thủy Vũ hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Nếu không phải là ta muốn gả cho Diêm Đào, ta tuyệt đối. . . . . tuyệt đối. . . . ." Tuyệt đối đánh chết cũng không nhận uy hiếp của hần!

"Xem ra Diêm Đào đối với ngươi rất quan trọng." Diêm Thiên Mạc khẽ mỉm cười. "Các ngươi còn chưa có thành thân, ngươi cần gì nghiêm túc suy nghĩ cho hần như vậy? Ngươi đại khái có thể trở về Đại Lý làm công chúa, từ bỏ hôn sự này, sẽ không phải cúi đầu trước một nam nhân vừa ác liệt lại quá đáng là ta đây?"

"Sẽ không!" Đoạn Thủy Vũ căm giận nhìn chằm chằm hần. "Mặc dù ta còn chưa có cùng hần thành thân, nhưng ta đã coi hần là tướng công rồi, ta sẽ không buông tha hôn sự này quay về Đại Lý đâu!"

"Hình như ngươi cực kỳ mong đợi gả cho hần, làm tân nương của hần?" Diêm Thiên Mạc liếc xéo nàng, ngọn lửa tà ác trong lòng vọt đốt.

"Dĩ nhiên!" Đoạn Thủy Vũ trả lời kiên quyết. Nàng đã chờ thật lâu, muốn làm tân nương của người khác, hiện tại đã tìm được đối tượng tốt, tự nhiên nàng càng thêm chờ đợi.

"Ngươi đã lựa chọn muốn gả cho Diêm Đào, vậy ngươi thật sự không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tới lấy lòng ta." Diêm Thiên Mạc cười đến ngay cả một điểm ý náy cũng không có. "Ta nói có đúng không?"

Đoạn Thủy Vũ không trả lời, chẳng qua hai mắt ôm hận nhìn chằm chằm hần.

"Vậy ngươi đã nghĩ xong chưa, muốn tặng cái gì làm lễ ra mắt ta " Diêm Thiên Mạc cười đến ưu nhã mà tà ác.

"Ta nghĩ không ra được nên tặng cho người ác ma như ngươi cái gì làm lễ gặp mặt!" Đoạn Thủy Vũ mượn cớ che đậy nói lại.

"Ngươi nghĩ không ra được, vậy ta liền chỉ định đi." tuần nhan Diêm Thiên Mạc đến gần nàng không hề báo động trước, mặt của hai người gần trong gang tấc, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng đối phương hít thở. "Ta muốn ngươi cho ta lễ ra mắt!"

"Lời này của ngươi có ý gì?" Đoạn Thủy Vũ bị hần bắt ngờ đến gần sát làm sợ hết hồn, lại bị lời nói của hần làm cho không hiểu ra sao.

"Rất đơn giản. So với Diêm Đào sớm một bước hưởng qua tư vị tương lai của thê tử hần, sẽ rất tốt." Diêm Thiên Mạc như ác ma đầy tà khí. "Ngươi nguyện ý sao?"

"Ta không phải là thức ăn!" Đoạn Thủy Vũ không giải thích được nhìn chằm chằm hần. Cái gì ném hay không ném? Thật là đầu dura chuột không bình thường.

"Công chúa nước Đại Lý thanh thuần, xem ra ngươi căn bản không hiểu ta đang nói cái gì?" Diêm Thiên Mạc lắc đầu cười nhạt, đối với việc trêu chọc nàng tăng thêm vài phần hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Người nói những thứ kia có ăn hay không ăn, ai biết người đang nói cái gì?" Đoạn Thủy Vũ buồn bực nhìn chăm chăm hắn. "Ta lại không phải đồ ăn."

Diêm Thiên Mạc nghe vậy, không khỏi mỉm cười. "Người chính là mỹ vị ngon miệng —— dĩ nhiên, ta nói không phải là thức ăn."

"Không phải là thức ăn? Vậy là cái gì?" Đoạn Thủy Vũ vẫn không hiểu.

Diêm Thiên Mạc không nghĩ tới mình còn phải giải thích kỹ chuyện đó cho một cô gái —— nếu hắn thật sự giải thích xong, nhất định sẽ đòi lấy sự phần nộ từ nàng.

"Ý của ta là, người phải hầu hạ ta giống như việc hầu hạ Diêm Đào, trước hết người phải phát sinh quan hệ vợ chồng thực sự với. Người hiểu không?"

Đoạn Thủy Vũ sững sờ thật lâu, đợi sau khi nàng hiểu rõ tất cả, mới đột ngột đứng lên.

"Người. . . . . Người người người. . . . ."

Mặc dù nàng không biết phát sinh quan hệ vợ chồng đến tột cùng là như thế nào, nhưng nàng rất rõ ràng hắn muốn nàng làm ra chuyện bất trung đối với Diêm Đào!

"Ta còn đang suy nghĩ người sẽ ngăn người tới khi nào. Thế nào, người nguyện ý sao? Nếu không muốn làm, người sẽ phải suy nghĩ về số mạng của Diêm Đào rồi." Thái độ Diêm Thiên Mạc nhẹ nhàng như thường, nói ra uy hiếp đáng sợ. "Hơn nữa, người còn có sắc đẹp thay cơm, khó bảo toàn về sau sẽ không bị Diêm Đào sắp xếp để trở thành nữ nhân cung cấp cho ta hưởng lạc."

Đoạn Thủy Vũ giận đến hai gò má đỏ bừng. Người đàn ông này. . . . . Sao có thể hèn hạ vô sỉ đến mức này? !

"Người suy nghĩ đi, ta chẳng những muốn bản thân người làm như lễ ra mắt cho ta, còn phải mỗi ngày đều tới cùng ta hàn huyên một phen, để cho ta mặc sức hưởng dụng, cho đến ngày người chính thức gả cho Diêm Đào."

Diêm Thiên Mạc nói yêu cầu của mình. "Dĩ nhiên, việc này khiến nội tâm người không dễ chịu khi gả cho Diêm Đào làm thê tử, nhưng nếu người không đồng ý, người sẽ không còn được gặp lại Diêm Đào, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người. Dù sao người là nữ nhân của Diêm Đào, mà ta cùng Diêm Đào từng có quan hệ, ta làm sao có thể bỏ qua cho kẻ từng làm ta khuất nhục được sống tốt đây?"

Đoạn Thủy Vũ hận không biết nên làm như thế nào cho phải. "Ta. . . . . Ta sẽ không bất trung đối với Diêm Đào!" Nàng cắn răng nghiêng lợi nói.

"Người có thể trung thành đối với hắn chẳng qua chuyện này có thể sẽ ảnh hưởng lớn đến tính mạng của hắn. " Diêm Thiên Mạc cười nhạt nói ra đe dọa. "Nhất cử nhất động của người, có thể quyết định vận mạng của hắn."

Đoạn Thủy Vũ nghi ngờ nhướn cao lông mày thanh tú. "Nếu ta đồng ý, người thật sự sẽ bỏ qua cho Diêm Đào sao?"

Diêm Thiên Mạc nâng cao khóe môi. "Nếu người làm cho ta hài lòng như đã nói, ít nhất cuộc sống của hắn về sau sẽ không quá khổ sở."

"Ta không tin người." Đoạn Thủy Vũ hận trừng mắt liếc hắn một cái, dầu đôi môi mềm mại. "Ai biết lời của người có thể tin được mấy phần?"

"Người có thể lựa chọn không tin, nhưng tai nạn sẽ nhanh chóng xuống người hắn, ta đây cũng không hiểu rồi." Diêm Thiên Mạc dùng ánh mắt quyến rũ nhân tâm, ngưng mắt nhìn nàng. "Người quyết định chưa? Có muốn đem chính bản thân người làm thành lễ ra mắt tặng cho ta không?"

Sự thực là hắn cực kỳ chờ mong, không biết nàng sẽ nói ra đáp án gì?

Đoạn Thủy Vũ bị hắn nhìn như vậy, không biết là bởi vì quá tức giận, hay còn do nội tâm bị thứ tình cảm nào đó khiêu khích mà bỗng cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn.

"Người nỗ lực thuyết phục ta như thế, sẽ không đi khoe khoang với Diêm Đào chứ?" Nàng vừa sợ vừa tức giận ngược mắt.

"Yên tâm, chuyện này chỉ có người và ta biết." Diêm Thiên Mạc cười nhạt nói.

"Người thật sự sẽ không nói?" Đoạn Thủy Vũ vẫn không tin nhiệm hắn. Nếu Diêm Đào biết chuyện này, nhất định sẽ không cần nàng.

"Đương nhiên." Diêm Thiên Mạc khẽ kéo môi. "Nếu ta muốn nói cho hắn biết, vậy ta đây sẽ không thể hưởng thụ được lạc thú ban đầu rồi. Có nhớ không? Ta vừa nói, trước một bước đoạt nữ nhân của Diêm Đào, là một chuyện cực thống khoái."

"Người ——" Đoạn Thủy Vũ muốn tìm các loại lời nói dơ bẩn nhất, hạ lưu nhất để mắng hắn, nhưng cuối cùng vẫn là giận đến mức cái gì cũng không nói ra miệng được.

"Như thế nào?" Diêm Thiên Mạc giương nhẹ lông mày, chờ đợi đáp án của nàng. "Đáp án của người liên quan đến việc sống chết của Diêm Đào đó."

Đoạn Thủy Vũ bị hấn nhắc như vậy, vừa bực vừa hận nhìn hấn chăm chăm.

"Nếu như ngươi nguyện ý, thì giờ tỵ (từ 23h-1h) tối mai đến tắm cung của ta tìm ta." Diêm Thiên Mạc mỉm cười nói ra lời mời.

Đoạn Thủy Vũ còn muốn nói nhiều chuyện khác, nhưng hấn đã nhẹ nhàng rời đi.

Hấn đi rồi, nàng căn bản không còn đường sống mà phản đối!

Thật sự rất bực mình, vì vậy Đoạn Thủy Vũ tới tìm Hoàng thái hậu. Nàng vốn định mở miệng hỏi Hoàng thái hậu về chuyện của Diêm Thiên Mạc, nhưng bởi vì Hoàng thái hậu quá mức hòa ái dễ gần, nàng lại nghĩ Diêm Thiên Mạc dù sao cũng là cháu nội của Hoàng thái hậu, nên rất khó hỏi ra lời.

Cho đến khi Hoàng thái hậu hỏi nàng nhiều lần đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng mới lấy dũng khí, hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

"Hoàng nữ nãi, thái tử hấn. . . . . Có là một người rất khốc liệt phải không?"

Hoàng thái hậu khẽ mỉm cười. "Sao cháu có thể hỏi như vậy " xem ra hôm nay Tiểu Vũ rầu rĩ, sự tình tất có kỳ hoặc.

"Không có." Đoạn Thủy Vũ lo lắng uốn éo ngón tay. "Bởi vì sáng sớm ngày hôm qua cháu có gặp mặt hấn một lúc, kết quả phát hiện hấn tựa hồ không thể nào thân thiện, khó để sống chung tốt đẹp."

"Vậy sao?" Hoàng thái hậu nhìn thấu Đoạn Thủy Vũ đang không tự nhiên. "Hấn đối với cháu không thân thiện như thế nào?"

"Là . . . . . Chính là hấn không thích Vương Gia, cho nên ngay cả cháu cũng đều không thích." Đoạn Thủy Vũ cúi mặt xuống.

"Hấn nói hấn không thích Vương Gia?" Hoàng thái hậu giương cao lông mày phượng hỏi.

"Dạ." Đoạn Thủy Vũ gật đầu một cái.

"Đó?" Mạc nhi nói như vậy, nhất định có vấn đề. Rõ ràng hấn cùng với Đào nhi là chiến hữu tốt. " Ngược lại bà thật không có nghĩ đến hấn sẽ thừa nhận."

"Hoàng nữ nãi, Tiểu Vũ không hiểu, thái tử nếu không tốt, tại sao ngày sau còn muốn cho hấn làm Hoàng đế?" Đoạn Thủy Vũ gấp gấp hỏi.

Lúc này ý suy nghĩ trong ở lòng nàng là chỉ cần không để cho Diêm Thiên Mạc lên làm Hoàng đế, Diêm Đào cũng sẽ không có chuyện gì, như vậy, nàng cũng không cần phải đối với hấn khúm núm rồi.

"Hấn chẳng qua có tính tình không tốt, tự cao tự đại lại không nghe lời dạy của người già." Hoàng thái hậu đem oán hận của chính mình cùng trách móc mắng hấn. "Nhưng lấy năng lực của hấn, tuyệt đối đủ để gánh vác trách nhiệm làm thiên tử, dân chúng sẽ cần hấn, hơn nữa kính yêu hấn."

"A?" Đoạn Thủy Vũ trừng lớn mắt đẹp. "Như vậy chứng tỏ hấn nhất định sẽ lên làm Hoàng đế hả?"

Thậm, đó là một tin tức bất lợi nhất đối với nàng.

"Không sai. Không lâu nữa hấn sẽ lên ngôi." Hoàng thái hậu dứt lời, mới phát hiện sắc mặt của Đoạn Thủy Vũ khó coi.

"Tiểu Vũ, cháu làm sao vậy?"

"Không có gì, không có gì ạ." Đoạn Thủy Vũ không muốn làm cho Hoàng thái hậu lo lắng nhiều. "Cháu không có việc gì, chỉ có chút không thích ứng với khí trời nơi này thôi ạ. . . . ."

Trời ạ, về sau hấn thật sự sẽ lên làm Hoàng đế, chuyện này đồng nghĩa với việc nàng không hề có lựa chọn nào khác mà chỉ có thể đồng ý với hấn, xem mình như lễ vật ra mắt đưa cho hấn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Đến nửa đêm, Đoạn Thủy Vũ nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ, trốn trốn tránh tránh từ lâu các nơi nàng ở, lượn tới lượn đi, một thân một mình đi tới Đông cung.

"Ngươi đã đến rồi." Khóe môi Diêm Thiên Mạc giương lên nụ cười, như là nàng sẽ xuất hiện không hề ngoài ý muốn.

"Đúng, ta đã tới đây." Đoạn Thủy Vũ lạnh nhạt liếc nhìn hắn, sắc mặt không có tốt nói. "Tại sao ngươi lại muốn hẹn ở chỗ này? Ngươi không biết rằng ta đi tới đây rất dễ dàng bị phát hiện sao! Còn không được để cho người khác biết, chỉ cần họ phát hiện ra ta, chẳng phải sẽ biết?"

"Vậy ngươi bị phát hiện rồi sao!" Diêm Thiên Mạc giương cao chân mày cười hỏi.

"Dĩ nhiên không có." Đoạn Thủy Vũ đáp lại thật nhanh, sắc mặt vẫn vô cùng khó coi.

"Vậy là không bị rồi." Diêm Thiên Mạc cười nhạt nói, phát hiện bộ dáng nàng tức giận cũng hết sức khả ái.

"Thôi đi, đó là bởi vì kỹ xảo né tránh của ta quá tốt, dọc theo đường đi cây với cột đình các loại che đầy lại nhiều, nếu không ta sớm đã bị phát hiện!" Đoạn Thủy Vũ đem công lao nàng không bị phát hiện tất cả đều từ bản thân nàng mà ra.

"Ừm . . . . Ta đã hiểu rồi. Lần tới ta sẽ nghĩ biện pháp để cho ngươi thoải mái một chút." Diêm Thiên Mạc rất hiểu ý người nói.

"Hừ." Vừa nghĩ tới tiếp theo còn phải trở về, tâm tình Đoạn Thủy Vũ trong nháy mắt thêm ác liệt. "Đến cuối cùng thì ngươi muốn ta làm cái gì! Đừng có nổi cáu, làm nhanh lên một chút, làm xong ta còn muốn trở về ngủ."

"Ngươi không biết là có vài chuyện là không thể nhanh chóng sao!" Diêm Thiên Mạc nghe nàng nói như thế, khóe môi lập tức giương ra nụ cười tà ác hình cung. "Chuyện này ta thật sự rất khó tốc chiến tốc thắng, hơn nữa làm xong chuyện này, trừ phi ta giúp ngươi, nếu không ngươi tuyệt đối sẽ không thể trở lại chỗ ngươi ngủ."

"Sao có thể?" Đoạn Thủy Vũ hoàn toàn không tin tưởng lời hắn nói. "Ngươi đừng tự đại, ai cần ngươi giúp một tay chứ? Ta đã có thể đi tới đây thế nào thì đương nhiên cũng có thể đi trở về như vậy."

Diêm Thiên Mạc khẽ mỉm cười. "Xem ra ngươi rất tự tin đối với bản thân mình. Nhưng ngươi phải tin tưởng ta, một lát nữa có thể ngay cả đi bộ ngươi cũng không còn hơi sức."

"Làm gì? Ngươi muốn đánh nhau với ta sao? Nếu không thì tại sao ngay cả hơi sức để đi bộ ta cũng đều không có?" Đoạn Thủy Vũ lộ ra ánh mắt phòng bị. "Nếu ngươi thật sự đánh nhau với một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt như ta thì thật xấu hổ."

"Yên tâm, ta không muốn đánh nhau cùng ngươi." Diêm Thiên Mạc bật cười trước suy đoán của nàng. "Ta nói rồi, ta muốn ngươi trở thành nữ nhân trong cung của ta để ta có thể tùy tiện hưởng dụng."

"Nếu không phải muốn đánh nhau cùng ta, vậy thì nhanh một chút làm chuyện ngươi muốn làm, ở chỗ này nói nhảm nhiều như vậy làm gì!" Đoạn Thủy Vũ thật ra còn chưa biết hắn "Tùy tiện hưởng dụng" đến tột cùng là có ý gì.

Ánh mắt tà khí xinh đẹp của Diêm Thiên Mạc chợt lóe, nụ cười bên môi loáng thoáng lộ ra tà khí.

"Đây là do ngươi thúc giục ta. Ta thì một chút cũng không vội!" Hắn sai bước đến gần nàng, hai cánh tay đột nhiên duỗi ra phía trước, cả người nàng liền rơi vào trong ngực của hắn.

"Ngươi làm gì thế. . . . ." Đoạn Thủy Vũ xoay mình bị hắn ôm như vậy, bắt đầu kịch liệt giãy giụa.

"Thân thể của ta ngoại trừ tương công ta ra, không người nào có thể đụng!"

Thân thể Diêm Thiên Mạc đột nhiên cứng đờ. "Ngươi đem những lời "tùy tiện hưởng dụng" ta nói này trở thành cái gì? Nếu không thể động vào thân thể của ngươi, ta phải làm thế nào để quan hệ vợ chồng thực sự xảy ra với ngươi được?"

"Á?" Đoạn Thủy Vũ như bị thiên lôi đánh trúng, kinh ngạc không kèm chế được. "Thì ra quan hệ vợ chồng thực sự là phải đụng vào thân thể hay sao?"

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng hai người ngâm thơ, uống chút rượu là có thể xảy ra quan hệ vợ chồng thực sự hả?" Diêm Thiên Mạc giương cao lông mày đẹp. "Ngươi cho rằng ta tìm ngươi tới là vì nói chuyện phiếm và uống trà hàng ngày cùng ngươi sao?"

"Ta. . . . ." Đoạn Thủy Vũ ấp úng. Thật ra, trong đầu nàng nghĩ mặc dù không phải là uống trà nói chuyện phiếm nhẹ nhàng như vậy, nhưng cũng không nghĩ tới cần phải thân thể đụng chạm với thân thể.

"Quan hệ vợ chồng thực sự là hai người tương tác với nhau tại chỗ đó." Diêm Thiên Mạc nhìn mặt đẹp của nàng lúc đỏ lúc trắng, không nhịn được ôm nàng càng chặt hơn.

"Ngươi. . . . ." lần này Đoạn Thủy Vũ giãy giụa cũng không được, mà không giãy giụa cũng không được. "Ngươi ngươi. . . . ." Nói xong lời nói cũng không mạch lạc.

"Thế nào, ngươi muốn đổi ý sao? Đổi ý thì ngươi có thể đi, chỉ là mệnh của Diêm Đào. . . . ." Trong lời nói của Diêm Thiên Mạc có ám hiệu tà ác nhất.

Đoạn Thủy Vũ hung hăng cắn răng một cái. "Muốn đụng thân thể thì đụng thân thể, ai sợ ai?" Vì bảo vệ chồng tương lai của mình bất cứ giá nào nàng cũng làm.

"Tốt lắm." Diêm Thiên Mạc môi mỉm hé mở. "Vậy ngươi cởi hết quần áo ra." Hắn đơn giản ra chỉ thị.

"Cởi quần áo?" Đoạn Thủy Vũ như bị sét đánh cường đại hơn, hơn nửa khắc vẫn không thể nhúc nhích. "Thân thể đụng chạm thì thân thể đụng chạm tại sao phải cởi quần áo!" Nàng đề phòng nhìn hắn, đôi tay càng theo bản năng đem mình vòng lại chặt hơn, chỉ sợ sau một khắc y phục của nàng cũng sẽ bị hắn lột xuống.

Diêm Thiên Mạc buồn cười nhìn phản ứng kích động quá mức của nàng. "Người không muốn cởi quần áo cũng là không sao, chẳng qua người bị đau đến tột đỉnh là người mà không phải ta. . . . . Đừng quên, tối nay là đêm đầu tiên của người."

"Đau đến tột đỉnh! Tại sao không cởi quần áo sẽ đau! Y phục có quan hệ gì tới việc đau đớn? Người nhất định phải giải thích rõ ràng cho ta". Đoạn Thủy Vũ lệ mắt liếc nhìn hắn, không nghe được hắn nói rõ ràng thì không thể.

"Chuyện này rất khó giải thích. Nếu nàng thật sự muốn biết lời giải thích, có thể sẽ phải dùng hành động để giải thích." Bờ môi Diêm Thiên Mạc tràn ra ý cười tà xinh đẹp. "Vấn đề là tối nay ta không đành lòng để nàng bị đau, cho nên nếu có cơ hội, về sau chúng ta sẽ quay lại thử một chút."

"Không được, như vậy căn bản không phải là giải thích" Đoạn Thủy Vũ không hài lòng. "Phải giải thích cho ta hiểu trước, ta không cần cởi quần áo."

"Vậy thì có quan hệ gì?" Diêm Thiên Mạc cố ý vờ vờ lời nàng. "Người không phải cởi, ta giúp người cởi chẳng phải được sao?"

Hắn đã rõ ràng nếu cùng nàng tiếp tục cái vấn đề cởi hay không cởi quần áo lời thôi đi xuống, có thể suốt đêm cũng vô ích, để chính hắn động thủ.

"Không được, ta sẽ không để cho người cởi." Đoạn Thủy Vũ bộ dạng thể sống chết bảo vệ y phục của mình, chỉ có mắt nảy sinh ác độc nhìn chằm chằm hắn.

Chẳng qua, hai mắt nhìn chằm chằm đối với hắn không sản sinh được chút uy hiếp hiệu quả nào. "Nàng có muốn đem chính bản thân mình làm thành quà tặng ta?"

"Đương nhiên. Nhưng ta chỉ cho phép đụng chạm thân thể, không cho cởi quần áo." Vô luận như thế nào Đoạn Thủy Vũ cũng không thể để bản thân mình trần truồng gặp người khác được.

Lông mày Dương Thiên Mạc giương lên. "Hình như ta nên nhắc nhở nàng, nàng đã đem bản thân mình thành quà tặng tặng cho ta, do vậy có cởi y phục của nàng hay không, phải là do ta quyết định, mà không phải là do nàng nắm trong tay." Hắn nhẹ nhàng kéo cái cầm khéo léo của nàng lên cười khẽ, "Quà tặng của ta, nàng nói sao!"

"Người. . . ." hơn nửa khắc sau Đoạn Thủy Vũ vẫn không tìm được lời để phản bác hắn, chỉ có thể ngẩng ngốc nhìn chằm chằm hắn.

"Không trả lời, ta sẽ cho là nàng ngầm cho phép." Diêm Thiên Mạc kéo nàng về hướng mình, bắt đầu thông thả ung dung nâng dây cài trước ngực nàng.

"Người —— không cần!" Đoạn Thủy Vũ không biết phải làm thế nào phản bác, thân thể lại gãy giữa gay gắt. "Thân thể của ta chỉ có tướng công tương lai của ta có thể nhìn!"

"Xem ra nàng mặc dù không hiểu chuyện này, nhưng cũng còn biết đạo lý thủ trình tiết." Động tác của Diêm Thiên Mạc khẽ dừng lại. "Chỉ là, chẳng lẽ nàng lại quên, ta làm như vậy với nàng chính là muốn làm cho nàng thất thân? Nếu như ta không nhìn thấy thân thể của nàng, vậy còn có ý gì?"

"Người. . . ." Đoạn Thủy Vũ cắn răng nghiêng lợi trọn tròn mắt nhìn hắn. "Người là cầm thú!"

"Cái gì? Nếu thúc thúc - tướng công tương lai của nàng là cầm thú! Nếu nàng gả cho hắn, chắc cũng là một con Tiểu Cầm Thú rồi." Diêm Thiên Mạc chẳng những không có cái, ngược lại giường môi cười nhạt, con người sâu và đen hơi cảnh cáo nhìn nàng. "Tiểu Cầm Thú, nàng cần phải ngoan ngoãn một chút, nếu lát nữa vùng loạn móng vuốt của nàng, cẩn thận ta sẽ đem nàng buộc lại đó."

"Ta không phải Tiểu Cầm Thú!" Bị hắn nói như thế, Đoạn Thủy Vũ nhất thời giường nanh múa vuốt, gãy giữa lợi hại hơn.

"Không phải ta đã nói chó lợn xộn sao?" Diêm Thiên Mạc dễ dàng ôm nàng một cái, ôm nàng đến mép giường, mỉm cười nhìn nàng vẫn ra sức gãy giữa.

Đoạn Thủy Vũ căn bản không để ý tới cảnh cáo của hắn. "Ta tuyệt đối sẽ không để cho người nhìn đến thân thể ta -- người làm cái gì?"

Hắn không lý do xé rời cái chăn trên giường? Làm lông vũ bay tán loạn, toàn bộ dính trên người nàng, hại nàng toàn thân đều là lông vũ trắng nõn.

"Rất đơn giản." Diêm Thiên Mạc đã thuận lợi xé cái chăn thành từng mảnh vải dài nhỏ. "Chính là để buộc con thú nhỏ thích lợn xộn như nàng lại."

Đoạn Thủy Vũ nghe vậy, muốn chạy trốn thật nhanh, không ngờ hắn đã thuận lợi bắt nàng, nàng căn bản không thể nhúc nhích, đang lúc không có cách nào chống cự, đôi tay bị hắn cột vào trên cây cột bên giường.

"Người buông ta ra nhanh!" Nàng ra sức xoắn xoắn lắc lắc đôi tay, lại phát hiện tay bị hắn trói cực kỳ chắc chắn, nàng càng ma sát, càng làm cho hai tay của mình sưng đau không chịu nổi thôi.

"Tại sao ta có thể thả nàng ra đây? Ta mới nghĩ kỹ rồi phải đem vỏ cái quà tặng này cởi ra." Hai mắt Diêm Thiên Mạc nhìn thẳng vào gương mặt nàng đang tức giận lại sợ kinh khủng, bờ môi hiện lên nụ cười ác ma.

Đoạn Thủy Vũ phần hận nhìn chăm chăm hắn, thân thể lại bắt đầu không tự chủ được run rẩy, chỉ sợ sau một khắc hắn liền bắt đầu coi bỏ y phục của nàng.

"Ta cái gì?" Bên môi Diêm Thiên Mạc mang nụ cười tà ác, thông thả ung dung coi từng cái cúc cài trước ngực nàng ra.

Nguy rồi, hắn thật sự đã bắt đầu coi! Đoạn Thủy Vũ bắt đầu liều mạng giãy dụa, nhưng vô luận nàng giãy dụa thế nào, cũng không có cách nào thoát khỏi nắm tay của hắn.

"Nàng muốn nói cái gì! Ta chờ nghe đây." Diêm Thiên Mạc cũng không coi bỏ toàn bộ y phục của nàng ra, chỉ coi tới cánh tay bên cạnh, hiện ra một loại mỹ cảm mê người. Hắn chậm chạp lại mang một ít vuốt ve trên đùi bên trong áo lót tơ lụa của nàng, cảm giác vui vẻ nhìn nàng lo lắng hồi hộp.

"Người. . . . . Người buông ra!" Đoạn Thủy Vũ tựa như rơi vào trong cạm bẫy của Diêm Thiên Mạc, chỉ có thể tro mắt tiếp nhận trên choker của hắn. Nàng càng không ngừng run rẩy, đôi môi mềm mại bật ra lời uy hiếp hắn buông nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

"Ta sao có thể buông nàng ra đây?" Bên môi Diêm Thiên Mạc giương ra chất vấn đùa cợt, bàn tay đặt trên áo lót trước ngực tuyết của nàng sờ soạng. "Nàng là quà tặng của ta, ta không hảo hảo hưởng dụng phần quà tặng này, chẳng phải là rất đáng tiếc sao?"

Đoạn Thủy Vũ bị thái độ ngạo mạn của hắn chọc giận, hừ lạnh một tiếng. "Tốt, nếu như người muốn lãng nhục ta, muốn làm thịt muốn cắt thịt tùy người, mời người nhanh một chút!"

"A? Tiểu Cẩm Thú của ta đang hi vọng ta gia tăng tốc độ làm thỏa mãn ý nàng sao? Vậy đơn giản!" bàn tay tà tứ nâng lên, dây áo lót của nàng đã bị coi ra, cả kiện áo lót trượt xuống, trong phút chốc, tuyết trắng trước ngực đã không có vật che đậy.

"A!" Mặc dù nói ra lời ngoan độc, nhưng lúc thật sự bị hắn coi một số y phục, trên người gần như vạch trần, ngực không còn được che giấu, Đoạn Thủy Vũ vẫn cực kỳ khiếp sợ. Nàng càng không ngừng giãy dụa, muốn nói lỏng trói buộc trên tay nàng, nhưng trừ làm đau chính nàng ra, không có gì cả xảy ra nữa.

"Thả lỏng, đừng khăng trương như vậy, nếu không nàng sẽ rất khó chịu." hai tay tà ác của Diêm Thiên Mạc bắt đầu ở trên ngực tuyết mềm yếu của nàng trên choker, cảm giác da thịt nồn nà của nàng, cùng đẩy đà xức cảm co dãn.

"Buông ta ra. . . . ." Đoạn Thủy Vũ lo lắng động lên, chỉ cảm thấy nơi hắn vuốt ve qua đều như có lửa thiêu, cơ hồ rực cháy làm da thịt nàng đau đớn. Nàng cảm giác kiêu nhũ của mình khi bị hắn sờ soạng xuống tựa hồ càng lúc càng sưng đau, ngực tròn nhỏ dường như muốn vỡ ra .

"Ta sao có thể thả nàng ra đây?" Diêm Thiên Mạc tà ác cười một tiếng. "Nàng nên sớm nhận thức chuyện này rồi, Tiểu Cẩm Thú." Hắn nhéo lên đỉnh ngọc ngà đỏ tươi kiêu nhũ một cái, làm cho nàng không kim lòng được ngâm nga ra tiếng.

"A. . . . ." đầu Đoạn Thủy Vũ cấp tốc ngửa ra sau, chống đỡ trụ lên, cơ hồ không có cách nào chịu được hắn khiêu tình trên choker như thế. "Không cần. . . . ." Nàng theo bản năng lấy hai chân mềm mại vô lực đá hắn, hi vọng có thể làm cho hắn dừng lại.

"Đó, ta lại quên trói chân nàng rồi." Thiên Mạc mỉm cười cúi người, đem gót sen của nàng cố định lại một chỗ, sau đó vùi đầu vào tuyết non trước ngực nàng.

"Người muốn làm cái gì!" Đoạn Thủy Vũ vừa nóng vừa giận la ầm lên, cảm giác nhịp tim đập nhanh như bay, cơ hồ có thể dừng lại.

"Muốn ta làm cái gì!" Diêm Thiên Mạc tà tà cười một tiếng. "Ta muốn dùng môi lưỡi cảm giác phần quà tặng này của nàng." Hắn lấy môi lưỡi tiến công non mềm của nàng, thỉnh thoảng dùng lưỡi chậm chạp chong ghẹo trên choker, thỉnh thoảng lại dùng lưỡi nhanh chóng dày xoáy uốn éo, phối hợp răng nhọn găm găm cắn cắn, dễ dàng dẫn phát run rẩy sâu nhất của nàng .

‘ A. . . . . ' Đoạn Thủy Vũ cấp tốc rên rỉ, cảm thấy giữa hai chân có chất lỏng ướt át nào đó chảy xuôi ra. . . . . Mặt đẹp của nàng như táo hồng, nhìn hắn tại ngọc nhũ của nàng có tình lam bậy, lại hoàn toàn không có cách nào ngăn trở.

"Buông ra. . . . ." Nàng cắn môi dưới, vẫn không buông tha giằng giằng, lại một lần làm da thịt mình đau đớn.

"Ta đã nói rồi, chỉ sợ nàng không nhớ rõ." Diêm Thiên Mạc khẽ ngửa đầu, chống lại khuôn mặt xinh đẹp đang tỏa ra xuân sắc mềm mại. "Ta lại nhắc nhở nàng một lần nữa, này là phần quà tặng xinh đẹp, ta còn chưa có hưởng dụng liền trả lại hàng sao được!"

Đoạn Thủy Vũ oán hận trừng hắn, đột nhiên hắn lại ở trên nhụy hoa xinh đẹp của nàng hung ác cắn một hớp, nàng đau đến co rụt lại, cảm giác có chỗ nào đó bị sắc tình tràn tới làm đau đớn .

"Người. . . . ." Nàng cảm giác được sắc tình kích động, khó khăn nói nửa câu, chỉ có thể theo môi mòng của hắn xâm lược mà không ngừng ngâm tắc lặc.

"Nàng thật là đẹp. . . . ." Diêm Thiên Mạc dường như mê muội lấy môi lưỡi quần quýt ngọc nữ xinh đẹp của nàng. Nàng mê người ngon miệng vượt quá tưởng tượng của hắn, không những như thế, phản ứng của nàng càng thêm kích thích dục vọng lớn của chủ nhân.

Vừa sợ vừa xấu hổ, vừa tức giận vừa kích động, cộng thêm nhạy cảm, nàng như vậy, hắn sao có thể buông ra?

"Người vô lại!" Đoạn Thủy Vũ hung hăng gắt hắn một cái, lại phát giác hắn chỉ ngửa mặt đối với nàng tuôn ra mỉm cười ác ma trí mạng, sau đó lại lần nữa đánh úp tới nhũ tuyết tươi đẹp của nàng, nhất thời nàng chỉ có thể phát ra liên tục thanh âm 'um', không thể tiếp tục nói gì.

"Ta vô lại hợp với nàng dâm dăng, không phải vừa đúng một cặp?" Diêm Thiên Mạc ngẩng đầu lên, tuần dung thân mật liếm mặt của nàng.

"Ta nào có dâm dăng?" Đoạn Thủy Vũ nghĩ hung hăng cắn hắn một cái, lại hư mềm vô lực chỉ có thể phát ra thanh âm như nũng nịu.

"Không có sao?" Diêm Thiên Mạc ác ý nhử mày."Vậy sao chúng ta không nghiệm chứng một phen, xem rốt cuộc nàng có dâm dăng không?" bàn tay hắn tà rợ ra, khi hắn nói chuyện vẫn không quên ở trên ngọc thể của nàng vỗ về chơi đùa qua lại .

Đoạn Thủy Vũ cắn chặt môi, cố gắng khắc chế yêu kiều sắp tràn ra từ cánh môi, nhưng cuối cùng vẫn thảm bại dưới ma chướng của hắn, phát ra uyển chuyển rên rỉ. "Không cần. . . . . Ta không dâm dăng, ta một chút cũng không dâm dăng. . . . ."

"Đối với người không phải tướng công nàng còn phản ứng kịch liệt như thế, lại dám nói mình không dâm dăng?" Diêm Thiên Mạc tà hếch mày, một đôi bàn tay nâng lấy tú nhan nàng, ngón tay thon dài cung chiều khẽ vuốt ve mặt ngọc."Tiểu Cẩm Thú, ta sẽ chứng minh nàng rõ ràng đang nói dối, nàng nói như thế nào?"

Đoạn Thủy Vũ tức giận quay đầu, kiều dung dần lên cây cột lạnh như băng."Ta mới không có nói láo —— a. . . . ." Thiên, hắn thế nhưng lại nhéo ngực nàng một cái! Một luồng nhiệt lưu từ kiều nữ nhanh chóng đi kích động chạy đến giữa hai chân, hóa thành nhiệt dịch hướng thẳng trôi ra.

"Tốt, bây giờ chúng ta sẽ xem xem nàng có nói láo hay không." Diêm Thiên Mạc khẽ mỉm cười, bàn tay đôi xuống dao động ở bên eo nhỏ nhắn của nàng.

"Người muốn làm cái gì!" Đoạn Thủy Vũ hung hăng hít một ngụm lãnh tức. Hắn chẳng lẽ biết. . . . . Không, không thể nào. Hắn làm sao có thể biết nơi đó của nàng không ngừng toát ra chất lỏng ướt dính! Ngay cả chính nàng cũng vừa mới biết nơi đó có nhiều chất lỏng. . . . .

"Rất đơn giản, rút đi váy của nàng." Diêm Thiên Mạc ngồi xổm người xuống, bàn tay kéo váy nàng xuống, váy của nàng lập tức bị trôi trôi chặt bên gót sen như một làn sóng lăn tăn xinh đẹp.

"Người. . . . ." Đoạn Thủy Vũ kinh hãi trắng run. Hắn nhất định đã biết, bằng không sẽ không cời váy của nàng xuống!

Hắn nhất định là có ý muốn nàng khó chịu!

"Chúng ta bây giờ sẽ xem một chút rốt cuộc nàng có từng nói láo." Diêm Thiên Mạc tà tà kéo môi, bàn tay ở giữa bấp dùi mềm mại lại khép chặt của nàng di động."Sao nàng lại phải kẹp dùi chặt như vậy! Bên trong giấu giếm cái gì sao?" Tròng mắt của hắn chớp động ánh sáng tà ma.

"Mới. . . . ."Hô hấp của Đoạn Thủy Vũ trở nên khó khăn vô cùng. "Mới không có!" Nàng thật vất vả mới nói cho hết lời.

"Vậy sao?"bàn tay Diêm Thiên Mạc tap vào nàng vẫn đang dùng sức muốn kẹp chặt bên dùi, đi lên tìm tòi, chạm đến quần lót ướt át của nàng. "Cái này là cái gì?"

"Cái đó đúng. . . . ." Mặt Đoạn Thủy Vũ đã đỏ bừng, giá hạ tử càng thêm đỏ bừng có được như ánh nắng chiều từ chân trời. "Ta. . . . . Ta không biết. . . . ." Thật sự nàng không biết đó là cái gì, thế nhưng thật sự là bởi vì hắn trêu đùa lên. Nghĩ đến đây, mặt của nàng liền quết đất trở nên càng đỏ.

"Người không phải biết?" Diêm Thiên Mạc tà môi nháy lên."Vậy hãy để cho ta tới nói cho người biết. Đây chính là chứng cứ dâm dăng tốt nhất! Tiểu Cẩm Thú, người đối người không phải là tướng công của người mà cũng có phản ứng này, chính là dâm dăng."

"Mới. . . . . Mới không phải!" Đoạn Thủy Vũ chợt lắc đầu."Đây chẳng qua là. . . . . Đây chẳng qua là không cẩn thận chảy xuống mà thôi, không phải chứng cứ dâm dăng!"

"Không cẩn thận chảy xuống?" Diêm Thiên Mạc cười đến càng thêm tà ác."Tiểu Cẩm Thú, người bình thường sẽ không cẩn thận mà chảy ra nhiều như vậy ái dịch sao?" Ngón tay của hắn nhân cơ hội ở phía dưới quần lót của nàng câu động, làm cho nàng vừa um vừa giãy giụa.

"Mới. . . . . Mới không có." Đoạn Thủy Vũ trên mặt xuất hiện vẻ mặt thống khổ. Trời, tại sao ngón tay của hắn cứ muốn một mực kích thích phía dưới quần lót của nàng! Làm hại chất lỏng không biết tên trong cơ thể nàng bộc phát mãnh liệt rồi. . . . .

"Đúng rồi, đây là ta bắt đầu vuốt ve người sau mới có, phải hay không?" Diêm Thiên Mạc nhếch môi tuấn.

"Ta. . . . ." Đoạn Thủy Vũ nghĩ phủ nhận, nhưng sự thực ở trước mặt làm cho nàng không có cách nào mở miệng phủ nhận."Thả tay người ra. . . . ."

Nàng suy nghĩ muốn dùng sức giữa hai chân đẩy ngón tay đang tòn tạt bừa bãi của hắn ra, nhưng lại làm cho ngón tay của hắn vào sâu hơn, muốn gỡ bỏ quần lót yếu ớt của nàng, cơ hồ muốn đi vào động hoa nguyệt ở giữa của nàng.

"Chân của ngươi kẹp chặt như vậy, muốn ta thế nào buông tay ra làm sao?" Diêm Thiên Mạc ác ý giương môi cười yếu ớt. "A, càng lúc càng ướt rồi. . . . Đây không phải là chứng minh ngươi đang ướt sao? Chỉ cần ta dựa vào ngươi càng gần, vuốt ve cho ngươi cẩn thận, ngươi sẽ càng lúc càng ướt, không phải sao?"

"Mới. . . . . Mới không có. . . . ." Đoạn Thủy Vũ mặt hồng tím đập nói láo. "A. . . . ."

Ngón tay dài của hắn qua quần lót của nàng đi vào hoa huyết non mềm của nàng, mang đến một loại đau đớn khó tả.

"Thật không có sao?" Diêm Thiên Mạc tà tà nhíu mày, nhẹ nhàng tự tại dùng sức kẹp chặt hai chân nàng ra sau, bàn tay đổi thành trên vòng eo nhỏ của nàng. "Vậy sao chúng ta không cởi quần lót của nàng xuống nhìn! Như vậy rất dễ dàng có thể chứng minh."

Đoạn Thủy Vũ nghe được hắn muốn rút đi quần lót của nàng, mặt đẹp lập tức xấu hổ còn mang theo sợ hãi luống cuống trắng bạch. "Không. . . . . Không cần!"

"Không chứng minh, làm sao biết lời của nàng có đúng hay không!" Diêm Thiên Mạc khẽ cười lạnh.

"Không phải nàng nói nàng không bởi vì ta vỗ về chơi đùa mà lần ướt sao? Ta cũng chỉ là muốn chứng minh nàng không có nói láo mà thôi. Còn là. . . . ." Hắn đột nhiên lại gần nàng, hai mắt mị hoặc nhìn nàng đầy sương mù. "Vậy thì nàng hãy thừa nhận, nàng đang nói láo!"

"Ta. . . . ." sắc mặt Đoạn Thủy Vũ chuyển sang vừa tức giận vừa xấu hổ đỏ tươi. "Ta không có nói láo. . . . ." Nàng không nhận được nói qua.

"Tốt, vậy chúng ta sẽ thử một chút thôi." Bàn tay Diêm Thiên Mạc vừa trượt, đem quần lót nàng dễ dàng trượt xuống bên mắt cá chân đã đầy vải y phục.

"Ngươi. . . . . Ngươi muốn làm cái gì?" Đoạn Thủy Vũ hét hoảng hỏi xong, tức giận muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Hắn còn có thể làm chuyện gì tốt? Đương nhiên là giày xéo nàng!

"Thật là chỉ muốn nhìn một chút xem rốt cuộc nàng có từng nói láo mà thôi." Diêm Thiên Mạc nhảy qua, tách ra bắp đùi khép chặt của nàng, ngón tay dài tà ác thăm dò dọc theo hoa huyết thủy nộn của nàng, tùy ý vuốt ve.

"A a. . . . ." Hắn chỉ tùy ý sờ soạng mấy cái, Đoạn Thủy Vũ đã không chịu nổi, đầu đẹp thẳng hướng ngửa ra sau, chống đỡ trên cây cột. "Không. . . . ." Trời ơi, chất lỏng nơi ấy của nàng càng ngày càng nhiều rồi. . . . .

"Tại sao có thể không cần đây? Ta còn chưa có thử xong đây." Diêm Thiên Mạc tà mị cười một tiếng, ngón tay dài đột nhiên đưa vào giữa hoa huyết của nàng, bắt đầu vẽ vuốt, từ từ đâm vào hoa hạch kiều diễm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

"Tiểu Cầm Thú, nếu như nàng nói láo, hiện tại thừa nhận đi, có lẽ ta sẽ suy nghĩ không cần tra tấn nữa".

"Ta không có. . . . . Ta không có nói láo." Hai gò má Đoạn Thủy Vũ đã hồng thắm, nhưng vẫn không muốn thừa nhận mình nói láo.

"Vậy sao? Tại sao ta lại có cảm giác nàng càng lúc càng ướt át!" ngón tay dài tà ác của Diêm Thiên Mạc thẳng kim hoa hạch nhu mềm của nàng, nàng run rẩy không ngừng, chỗ sâu mềm mại trong thân thể nàng càng không ngừng đầy nước cuộn cuộn dính đều hoa dịch trơn bóng.

"Không có. . . . . cảm giác của ngươi sai lầm rồi. . . . . A a. . . . ." Đoạn Thủy Vũ kiên trì nói, chết cũng không muốn thừa nhận chỗ sâu nhất trong cơ thể mình thật không ngừng chảy ra ái dịch.

"Thật sai lầm rồi sao?" ngón tay thon dài của Diêm Thiên Mạc đổi thành tiến công vùng đất chật hẹp dài, vỗ về chơi đùa trong hoa nguyệt, cảm thấy hoa dịch lưu chuyển sâu trong cơ thể nàng chảy ròng xuống, làm ngón tay hắn trơn trượt.

"Đây là cái gì?" Hắn tà mị cười một tiếng, đem ái dịch dính đầy ngón tay dài trong cơ thể nàng rút ra, bắt được con mắt nàng kinh ngạc lay động.

"Đây là. . . . . Đây là. . . . ." Đoạn Thủy Vũ căn bản cũng không dám nhìn, chột dạ nhìn chằm chằm mặt đất, giận chính mình chỉ cần bị hắn vừa sờ sẽ không ngừng chảy ra chất lỏng làm người ta xấu hổ.

"Đây chính là chứng cứ nàng đang ướt. Tiểu Cầm Thú của ta xem ra thân thể của nàng đã vì ta mà chuẩn bị tốt." Diêm Thiên Mạc tà tình cười.

"Cái gì vì người chuẩn bị tốt?" Đoạn Thủy Vũ hơi thở lung tung, không biết hẳn đang ám hiệu cái gì. "Ta căn bản không có vì người chuẩn bị cái gì."

"Này dịch thể sền sệt chính là chứng cứ nàng vì ta chuẩn bị xong. Còn phải bắt ta biểu diễn lần nữa sao? Tiểu Cầm Thú của ta." Diêm Thiên Mạc còn dư ra một bàn tay nâng cái cảm khéo léo của nàng lên, ngón tay dài dính đầy ái dịch của nàng chưa được nàng đồng ý đã ở trước mặt nàng lắc lắc, nhắc nhở thân thể nàng vì hắn mà có bao nhiêu kích động.

"Người. . . . ." Đoạn Thủy Vũ cắn răng nghiêng lợi trọn tròn mắt nhìn hắn, thân thể mềm mại không nhịn được liên tiếp run rẩy. "Người rất ác liệt!"

"Đây không phải cùng với nàng dâm dăng vừa lúc xứng thành một đôi sao?" Diêm Thiên Mạc giương cao môi mỉm cười, một chút cũng không thêm đề ý nàng tức giận chỉ trích.

"Người. . . . ." Đoạn Thủy Vũ còn muốn mắng, đột nhiên bị động tác của hắn dọa cho ngây người.

Hắn. . . . . Hắn đang cởi áo khoác, áo khoác cởi ra xong, hắn lại bắt đầu cởi quần của hắn!

"Người đang làm cái gì!"

"Nàng thì sao? Nàng cũng đã vì ta chuẩn bị xong, ta không hảo hảo nhắm nháp nàng chẳng phải là rất có lỗi với mình sao?" Diêm Thiên Mạc lấy ngón tay dài ái dịch của nàng giờ cao lên trước mặt nàng, trên môi treo lên nụ cười cực tà ác.

"Người. . . . ." mùi dâm loạn của bản thân xuyên thấu qua ngón tay dài của hắn xông vào mũi, Đoạn Thủy Vũ xấu hổ cơ hồ muốn cắn lưỡi tự sát. "Người. . . . . Đồ điên! Nhanh mặc quần áo vào!"

"Chẳng lẽ nàng lại quên thân thể nàng càng trần truồng hơn so với ta sao?" Diêm Thiên Mạc khẽ mỉm cười.

"Muốn mắng bại lộ, tựa hồ nàng nên mắng mình trước mới đúng." Bàn tay hắn tà tính ở trước ngực nàng tàn sát, lần lượt xoay chuyển say sưa yêu kiều.

"A. . . . . Kia. . . . . là người ép ta. . . . . không phải ta tự nguyện. . . . ." Đắm chìm ở trong ái dục, Đoạn Thủy Vũ một câu cũng không có cách nào nói xong đầy đủ.

"Nàng xác định nàng thật không thích vạch trần thân thể để ta vuốt ve nàng! Tiểu Cầm Thú, rõ ràng nàng lại nói dối. Nàng nói, ta nên xử phạt nàng thế nào đây?" Diêm Thiên Mạc lấy ngón tay đã từng nhiễm ái dịch của nàng nâng cao cảm nàng lên, hai mắt bắn tán loạn ra khát vọng dục ái.

Từ ngón tay dài của hắn truyền đến mùi dâm tà của bản thân, Đoạn Thủy Vũ thẹn thùng xoay đầu. "Buông ta ra. . . . ."

"Kịch hay mới ra sân, ta làm sao có thể thả nàng ra!" cánh tay Diêm Thiên Mạc kiềm chặt vòng eo nàng, đem nửa người dưới hướng nàng, nam căn bộc phát bên cạnh hoa huyết mềm mại của nàng chuẩn bị qua lại.

"Buông ra. . . . . "Nói ấy bị hắn chống đỡ đến tột cùng là thứ gì thô sáo thật dài! Đoạn Thủy Vũ lo lắng giấy dựa, mà nam căn lửa nóng của hắn lại như hình với bóng, căn bản không buông tha nàng.

"Được, buông ra thì buông ra." Đầu tiên Diêm Thiên Mạc đem ngang tàng bộc phát rồi nàng chốc lát, đang lúc nàng thư giãn, cả người chợt hướng nàng, thừa dịp thời khắc nàng chưa chuẩn bị, cây gậy nóng như que hàn công phá hoa huyết nhu nhược đầy dịch của nàng.

"A ——" Đoạn Thủy Vũ đột nhiên kêu lên, cảm giác thân thể giống như bị người dùng lưỡi dao sắc bén mở ra, vỡ ra tới đau đớn. Nàng đầu đẹp ngửa về phía sau, ngũ quan xinh xắn nằm ở một chỗ, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu không ngừng chảy xuống dưới, vào giờ khắc này, nàng đau đến cơ hồ cho là mình sẽ chết đi.

"Rất đau, phải hay không?" Bờ môi Diêm Thiên Mạc giương lên mỉm cười thỏa mãn. Trong nháy mắt công phá thân thể nàng, trong cơ thể nàng chảy ra máu đỏ thẫm từ nơi hai người tương hợp chảy xuống, thấm xuống giữa bắp đùi nàng, cũng nhuộm đến hai chân của hắn, nụ cười bên môi hắn càng nồng hậu.

"Bỏ. . . . . Nói nhảm. . . . ." Đoạn Thủy Vũ muốn hung hăng trừng hắn cũng không có sức. Thân thể mềm mại của nàng hư mềm thẳng đứng trên cây cột, mồ hôi không ngừng chảy xuống gò má tràn đầy dục ái của nàng.

"Tin tưởng ta, đợi lát nữa nàng sẽ rất thư thái." Diêm Thiên Mạc khẽ mỉm cười, cố gắng chịu đựng bộc phát vẫn cất giấu trong hoa huyết mềm mại yêu kiều của nàng, cũng không nhúc nhích.

"Người cho rằng ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của người sao?" Nàng không phải bị ngược cuồng, sao có thể coi đau thành ra như vậy còn cảm thấy rất thoải mái?

"Tin tưởng ta, đây tuyệt đối không phải chuyện hoang đường." Diêm Thiên Mạc giương lên nụ cười tà, thân thể tinh tráng bắt đầu lấy tốc độ chậm rãi dùng sức đụng chạm thân thể xinh đẹp của nàng.

"A a. . . . ." Đột nhiên hứng lấy mãnh lực đụng chạm của hắn, Đoạn Thủy Vũ đau đến mặt đẹp nhăn chặt hơn. Phái nam của hắn bộc phát không ngừng ở trong thân thể nàng qua lại lui tới, cơ hồ muốn đem nàng đau ra nước mắt. "Đau. . . . ."

Diêm Thiên Mạc đưa tay ra, mẫn mê xoa hòn ngọc rung động trước ngực nàng, nửa người dưới càng thêm dùng tốc độ chậm rãi ở trong thân thể mềm mại của nàng tiến hành luật động sâu sắc, muốn làm cho nàng trải qua loại đau đớn và tiến công đến vui thích cực hạn.

"A. . . . ." Kỳ lạ, khi hắn rút ra khỏi thân thể mềm mại của nàng, Đoạn Thủy Vũ cảm thấy nơi nào đó từng có cảm giác hư không, mà sau một khắc tiến công của hắn thì đột nhiên nàng cảm giác hoa kính bị căng lớn nhồi vào cảm giác phong phú, cùng với lúc chống đỡ thái hợp, theo đau đớn mà đến, cọ rủa qua toàn thân nàng, cơ hồ khiến nàng bị ngất xỉu trong dòng nước xiết.

Từ vẻ biến chuyển rất nhỏ trên mặt của nàng, Diêm Thiên Mạc nhận thấy được nàng đã có thể hưởng thụ khoái cảm dung hợp hai người. "Ta nói không sai, có phải hay không!"

Đoạn Thủy Vũ mở đôi môi mềm mại, đang muốn nói đối phản bác hắn, đột nhiên hắn tăng nhanh tốc độ đâm vào, làm nàng chỉ có thể liên tiếp rên rỉ, căn bản không thể nói ra một câu.

Khi hắn đâm thật sâu vào thân thể mềm mại của nàng thì sung sướng cùng thống khổ đồng thời sinh ra, nàng phải thật sâu chống đỡ hướng sau lưng cây cột, hung hăng cắn răng, mới có thể hưởng thụ đến cảm giác vui vẻ tận cùng. Tay nàng bị trói cột vào sau lưng mỗi lần khi hắn xâm nhập thân thể nàng cái kia trong nháy mắt bởi vì chịu đựng áp lực quá lớn xuống ý thức muốn tránh thoát, lại cũng bị trói buộc chặt, ngược lại mang đến một loại đau đớn khác

Nàng cắn chặt hàm răng, nghĩ chịu đựng thân hình cường tráng áp phục xuống đau đớn của hắn, tiếng gào cũng ngấm lên mỗi lần hắn đâm vào thân thể mềm mại của nàng từ đôi môi mềm mại phát ra. Nàng thống khổ lay động mái đầu đen nhánh xinh đẹp. Mái tóc tán loạn đã sớm dính đầy mồ hôi trong suốt, theo nàng động đưa bay tán loạn, càng thêm mê người.

"Tiểu Cầm Thú, cảm giác thường thức nàng thật đúng là không phải thống khoái bình thường!" Diêm Thiên Mạc quát mạnh một tiếng, gia tăng tốc độ ở trên thân thể mềm mại của nàng dong ruổi, một lần lại một lần lấy cường tráng gắng gượng chống đỡ hoa tâm nhu nhược không còn chút sức lực nào của nàng.

"A a. . . . ." Đoạn Thủy Vũ chỉ có thể nương theo sự dẫn dắt của hắn, hưởng thụ thống khổ cùng vui sướng lúc giao nhau, trừ lần đó ra, hoàn toàn không có cách nào nói ra bất kỳ chữ nào.

Hắn đang động trên thân thể của nàng, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, kiên cường dâng trào nơi nơi bằng tốc độ nhanh nhất lấp đầy hoa huyết tươi đẹp của nàng, càng đến mức nàng cơ hồ cho là mình tại một khắc sau sẽ nổ tung, nhưng mà sau một khắc, hắn lại đem nam căn nóng rực nhanh chóng rút ra, vốn cảm giác căng đầy lập tức bị hư không thay thế không nói ra được. Như thế nhiều lần lặp lại, kịch liệt gây vọt làm cho nàng muốn điên cuồng.

Đột nhiên Diêm Thiên Mạc quát lên một tiếng điên cuồng, hắn ngang nhiên to lớn đi vào, một lần đánh chiếm nơi mềm mại, sâu nhất trong hoa tâm nàng, phun trào vô số mầm móng kích tình trong thân thể nóng bỏng của nàng.

"A. . . . ." Trong tích tắc đấy, thân thể mềm mại của Đoạn Thủy Vũ giống như co giật mạnh mẽ, như dòng nước xiết tràn đầy không bị cản trở, cả người không có cách nào nhúc nhích, chỉ có mặt đẹp vận nhãn lên, khóe mắt chậm rãi chảy xuống giọt lệ, cơ hồ muốn xụi lơ trước người của hắn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Kích tình đi qua, Diêm Thiên Mạc rời khỏi thân thể mềm mại của Đoạn Thủy Vũ. Nếu không phải còn cây cột để dựa vào, nàng thì nàng chắc chắn sẽ mềm xuống như vậy.

"Thả ta ra." Đoạn Thủy Vũ yêu cầu Diêm Thiên Mạc cởi trói cho nàng, mà lúc này Thiên Mạc chưa được thỏa mãn nhưng về mặt tươi cười cởi trói cho nàng.

Khôi phục tự do, Đoạn Thủy Vũ lập tức mặc y phục lên người. Nàng căn bản không để ý xem những y phục kia có bị dơ hay không, bởi vì thân thể nàng mềm mại vô lực nên giờ phút này ngay cả mặc quần áo cũng cần rất nhiều sức lực.

Mà Diêm Thiên Mạc đợi nàng hao hết sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng mặc xong lập tức ôm nàng lên giường, để cho nàng nằm ở trong ngực của hắn.

"Nàng cảm thấy bây giờ vẫn còn có thể trở về bên kia ngủ sao?" Hắn làm bộ tốt bụng hỏi.

"Đương nhiên có. . . . ." Đoạn Thủy Vũ tránh thoát ôm ấp của hắn, quật cường muốn bò xuống giường, nhưng hai chân nàng mới chạm xuống đất, cả người lập tức ngổ ngồm trên mặt đất, chân mềm nhũn như ngọn cỏ.

"Nàng xác định nàng thật sự có thể? Ta không ngại nàng ngủ ở chỗ ta." Diêm Thiên Mạc mỉm cười với nàng.

"Ta để ý." Đoạn Thủy Vũ mặc dù cực kỳ kiên quyết, giọng nói vẫn không khỏi mềm mại kích tình đáng yêu. "Ta không muốn bị phát hiện. . . . ."

"Nhưng nàng không trở về được, không phải sao?" ánh mắt Diêm Thiên Mạc nóng rực, khóe môi giương lên.

"Trừ phi ta giúp nàng. . . . ."

"Ta không cần người giúp, ta tự mình trở về." Đoạn Thủy Vũ ra sức đi về phía trước, nhưng mà giờ phút này ngay cả đứng nàng cũng không vững, đừng nói đi về.

"Vậy nàng cứ tự mình đi đi." Diêm Thiên Mạc không ngăn cản nàng dừng lại nữa, đợi xem nàng - con Tiểu Cẩm Thú với tinh thần bất khuất này có thể ương ngạnh đến khi nào.

Sau một phút đồng hồ ——

"Đáng chết, đều là người hại ta không có cách nào trở về!" Đoạn Thủy Vũ sau lần ngã nhào thứ một trăm lẻ năm, rốt cuộc quay đầu lại mắng Diêm Thiên Mạc đang ở một bên xem kịch vui.

Hắn thật sự đã làm nàng mệt rã rời rồi. . . . . Cả đời này nàng chưa từng mệt mỏi đến mức chân nhũn ra, đi không được, chỉ muốn lập tức nhắm mắt lại ngủ!

Đều là hắn làm hại!

"Không phải ta đã sớm nhắc nhở nàng sao? Ta không có lừa nàng." Diêm Thiên Mạc bộ dạng "Đã sớm báo cho, thứ cho không phụ trách".

"Người hại ta biến thành như vậy, người phải đưa ta trở về!" Đoạn Thủy Vũ đã giận đến mất lý trí, đối với hắn rối loạn rồi.

"Ta vừa muốn đưa nàng về, không phải nàng không cho ta đưa về sao, ta không dám đưa nàng về rồi." Diêm Thiên Mạc giả bộ một mặt vô tội.

Hắn là cố ý!

"Người ——" Đoạn Thủy Vũ tức đến nói không ra lời. Đồ nam nhân không có lương tâm, ác liệt, thật là tức chết nàng!" Ta bất kể, dù sao người phải phụ trách đưa ta trở về." Nàng học tập người đàn bà chanh chua chửi đồng lên, la hét, chỉ là thanh âm lại tương đối giống đang làm nũng.

"Nàng kêu lớn vậy, ta thật sự rất sợ." Diêm Thiên Mạc giả bộ dạng cảnh giác sợ hãi."Nếu quá sợ, ta sẽ bất động. . . . ."

"Người gạt người!" Đoạn Thủy Vũ như một tiểu cô nương gắt gỏng. Hắn sẽ bất động! Chính hắn vừa mới hành hạ nàng!

"Ta nói thật." Mặt Diêm Thiên Mạc tỏ vẻ e ngại."Ta nghĩ tốt nhất nàng van cầu ta tiễn nàng trở về. Để ta cảm thấy thành ý của nàng, có thể ta sẽ không sợ."

"Người. . . . ." Đoạn Thủy Vũ vừa nghe, tức giận làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng."Ta không cầu xin người!" Tại sao nàng bị hắn biến thành như vậy, còn phải cầu xin hắn!

"Nếu như nàng không cầu xin ta, ta cũng không dám tiễn đưa nàng trở về, nàng chỉ có thể qua đêm ở chỗ này của ta thôi." Diêm Thiên Mạc bắt đầu đi buông tay. "Đến buổi sáng nếu hoàng nãi nãi tới tìm ta có thể sẽ bị phát hiện. . . . ."

"Người ——" Đoạn Thủy Vũ tức chết rồi. Hắn rõ ràng là đang uy hiếp nàng!

"Nếu hoàng nãi nãi phát hiện nàng qua đêm ở chỗ ta, bà sẽ nghĩ nàng là một nữ nhân như thế nào? Nàng còn có thể gả cho Diêm Đào sao?" Diêm Thiên Mạc cười như không cười nói ra nghi vấn.

"Ta. . . . ." Đoạn Thủy Vũ vừa tức giận vừa xấu hổ, không biết nên như thế nào cho phải. "Tuyệt đối không thể để bất luận kẻ nào phát hiện ta ở chỗ này!"

"Đúng vậy, thế nên nàng cần trở về. Nhưng nàng lại không cầu ta tiễn nàng, chứng tỏ nàng thật sự rất không muốn ta tiễn nàng, cho nên không thể làm gì khác hơn là nàng tự mình nghĩ biện pháp." Hai tay Diêm Thiên Mạc khoanh ở trước ngực, một bộ rảnh rỗi vô sự.

"Người. . . . ." Đoạn Thủy Vũ cắn chặt môi dưới. "Người cực kỳ xấu xa!" Nàng tức giận tới cực điểm, không nhịn được hung hăng mắng.

"Xem ra nàng tựa hồ còn chưa đủ mệt mỏi, còn có hơi sức mắng ta như vậy." Diêm Thiên Mạc cười nhạt.

"Vậy nàng nên tự sức mình trở về. Xin mời."

"Người nằm mơ đi, ta bị người hành hạ căn bản không nhúc nhích được!" Khấp thân nàng xương như rã rời, đâu còn có thể tự mình trở về?!

"Cho nên, nàng nhất định phải cầu xin ta rằng không có biện pháp đi về, phải không!" Diêm Thiên Mạc khẽ nhún mày. "Nhưng ta xem nàng rõ ràng còn rất khỏe. Ta vốn cho là nàng sẽ trực tiếp bất tỉnh, cho nên mới bỏ qua nàng. . . . ."

"Người. . . . ." Đoạn Thủy Vũ cắn chặt đôi môi mềm mại, hàm răng phần nộ cơ hồ muốn đánh người. "Dù sao người muốn ta cầu xin người, mới bằng

lòng đưa ta trở về có phải không?"

"Đương nhiên." Diêm Thiên Mạc cười nhạt. "Ai bảo khi ta tự nguyện muốn đưa nàng về nàng lại bỏ qua cơ hội đây?"

"Ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ dùng phần hân ánh mắt nhìn hắn. Nàng không có lựa chọn nào khác lên tiếng. "Ta cầu xin ngươi. . . . ."

"Cầu xin ta cái gì?" Diêm Thiên Mạc làm bộ nghe không hiểu, muốn nàng nói rõ ràng.

"Ta cầu xin ngươi đưa ta trở về." Đoạn Thủy Vũ như rống lên. Nàng cùng nam nhân này bắt đầu gây cừu oán lớn!

"Nàng thịnh tình yêu cầu, tại sao ta có thể không đồng ý với nàng!" Hai cánh tay hắn nhẹ nhàng chụp tới, lập tức đem nàng đang ngã trên mặt đất ôm vào trong ngực. "Ta tiễn nàng về, đi thôi."

Đoạn Thủy Vũ hận đến lại muốn mở miệng mắng hắn, nhưng khi bị hắn ôm trong lòng, một loại ám áp từ trước đến nay không có ập tới, tất cả mệt mỏi của nàng đột nhiên tràn ra ngoài, làm cho nàng ngược lại dính lấy hắn chặt hơn, cái gì cũng không nói ra được. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

"Tiểu Vũ, cháu bị làm sao thế?" Hoàng thái hậu vội vội vàng vàng vào phòng ngủ của Đoạn Thủy Vũ, lo âu nhìn nàng đang ở trên giường.

"A, hoàng nãi nãi?" Đoạn Thủy Vũ vuốt vuốt hai mắt lim dim, muốn đứng dậy, lại nghĩ đến thân thể của mình tất cả đều là những vết găm cắn xanh xanh tím tím, nhất thời vui trong chán, động cũng không dám động.

"Hoàng nãi nãi, cháu. . . . ." Nàng ấp úng không biết phải làm thế nào giải thích tất cả đây.

"Tiểu Vũ, cháu làm sao? Ngày hôm qua sắc mặt tái nhợt, hôm nay lại bỏ dậy không nổi. . . . . Có phải là bị bệnh hay không? Ta gọi thái y tới xem một chút!" Hoàng thái hậu nghe được cung nữ nói nàng đến buổi trưa vẫn ngủ, mới lo lắng đến xem xem nàng đã xảy ra chuyện gì.

"Không cần. . . . ." Đoạn Thủy Vũ cuống quýt lắc đầu. "Tiểu Vũ chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt ạ, hoàng nãi nãi đừng lo lắng."

Trên thực tế nàng không phải chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ tốt, mà còn là một vấn đề rất lớn. Trời mới biết hôm nay nàng không chỉ có thân thể đau nhức mà cổ họng cũng không nói được, toàn thân cũng tê liệt hết rồi!

Diêm Thiên Mạc đáng chết! Tất cả đều do hắn!

"Nhưng giọng nói của cháu cũng bị. . . . . Không được, hoàng nãi nãi nhất định phải tìm thái y tới khám bệnh." Hoàng thái hậu gấp gáp nói.

"Hoàng nãi nãi, thật không cần!" Đoạn Thủy Vũ vừa nghe đến Hoàng thái hậu muốn gọi thái y, khẩn trương thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên. "Cháu chỉ là vẫn còn không thích ứng với khí hậu nơi này, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều sẽ tốt." Ngần vịn lần không thể kêu thái y tới, bằng không nếu thái y quá lợi hại, phát hiện nàng đã cùng nam nhân giao cấu, vậy thì làm thế nào mới tốt!

"Không được không được. Cháu ở đây nghỉ ngơi thật tốt, ta tự mình đi gọi thái y tới đây, tránh cho bọn họ chậm trễ." Hoàng thái hậu kiên trì nói. Nói xong, người liền vội vã biến mất ở trước mặt Đoạn Thủy Vũ.

Trời ạ, lần này nàng phải làm như thế nào mới tốt? Đoạn Thủy Vũ bối rối dùng chăn che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, hi vọng mình cứ như vậy ngạt chết đi

*****

Khi ngoài phòng lại truyền đến tiếng bước chân, Đoạn Thủy Vũ khẩn trương thôi rồi. Lúc chăn bị vén lên, người hiện ra trong hai mắt nàng, là tuấn nhan tà ác làm nàng vừa bức vừa hận.

Nàng thở phào nhẹ nhõm không lý do.

"Ngươi làm cái gì? Tinh ngạt thở đến chết sao?" bờ môi Diêm Thiên Mạc chứa đựng nụ cười. Hôm nay hắn đã tới thăm nàng nhiều lần, mỗi lần đều thấy nàng ngủ say. Lần này rốt cuộc nàng đã tỉnh.

"Ta rất muốn chết." Đoạn Thủy Vũ hận hận nhìn chằm chằm hắn. "Ngươi có biết hay không, ngươi hại ta không bỏ dậy nổi! Mà ta không bỏ dậy nổi, Hoàng thái hậu cho là ta bị bệnh, lo lắng tự mình đi gọi thái y đến xem cho ta!"

"Gọi thái y tới khám bệnh cho nàng? Không tề." Diêm Thiên Mạc tà khí nhìn nàng. "Thân thể của nàng cần bổ dưỡng thêm, như vậy chúng ta có thể triển miên lâu hơn."

"Ngươi ——" Đoạn Thủy Vũ nghe hắn nói như vậy, thật muốn trực tiếp chửi hắn. "Ngươi có biết hiện tại ta rất lo lắng? Nếu như bị thái y chẩn ra ta cùng ngươi đã. . . . . Thì phải làm thế nào cho phải!"

"Ngươi thật sự lo lắng sao?" Diêm Thiên Mạc cười nhạt.

Hắn không biết thái y có thể chẩn ra việc nàng lột xác tối hôm qua hay không, nhưng tuyệt đối hắn có biện pháp tạo ra thái bình giả tạo.

"Nói nhảm! Nếu chẩn đúng, hoàng nãi nãi trách ta trời sanh tính dám đàng, không gả ta cho Diêm Đào, vậy phải làm như thế nào cho đúng!" Đoạn Thủy Vũ lo lắng trùng trùng mà nói.

"Nàng vẫn nghĩ gả cho Diêm Đào?" Diêm Thiên Mạc khẽ nhủ mảy, đồng thời mỉm cười, hắn phát hiện trong lòng mình dâng lên một loại không vui nhàn nhạt.

"Đúng vậy." Đoạn Thủy Vũ dùng sức gật đầu. "Nếu không làm thê tử của hắn, ta. . . . . Làm gì. . . . ."

Nàng tội gì phải uất ức bản thân mình cùng hắn làm chuyện đau muốn chết này?! Mặc dù có thống khổ, nhưng hình như cũng rất vui thích. . . . .

"Nếu như nàng muốn được gả cho Diêm Đào, vậy ta giúp nàng." Diêm Thiên Mạc thấy trông mắt nàng ánh lên ánh sáng cùng với không tin tưởng. "Chẳng qua, muốn ta giúp nàng, giá khá cao." Bờ môi hắn hiện lên nụ cười nhạt.

"Cái gì giá cao?" Hừ, sớm biết hắn sẽ không tùy tiện giúp nàng. Nhưng hiện tại nàng như người chết chìm, ngay cả một cọng rom cũng nguyện ý leo lên.

"Giá cao à. . . . . Giá cao chính là nàng thiếu ta một yêu cầu, ta có thể yêu cầu nàng làm bất cứ chuyện gì." Diêm Thiên Mạc mỉm cười nói ra cái giá mà mình muốn.

"À?" Đoạn Thủy Vũ vốn là muốn sung mặt lên án mạnh mẽ cái yêu cầu quá đáng, nhưng mà nghe được tiếng bước chân bên ngoài từ xa đến gần, sau đó dừng lại.

"Nàng có thể suy nghĩ kỹ, dù sao người bị phát hiện không phải là ta." Diêm Thiên Mạc lộ ra mỉm cười tà ác. "Đến lúc đó, nàng thật cho rằng nàng còn có tư cách gả cho Diêm Đào sao?"

"Ngươi. . . . ." tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng gần, càng lúc càng gần. . . . .

Đoạn Thủy Vũ chần chờ một chút, cuối cùng hung hăng cắn răng một cái ——

"Tốt, chỉ cần ngươi giúp ta, ta có thể vì ngươi làm một yêu cầu mà ngươi muốn!"

"Tiểu Vũ, chẩn của cháu hình như dày lên à!" Hoàng thái hậu cau mày, nhìn nàng cơ hồ chôn cả đầu trong chăn.

Đoạn Thủy Vũ ho khan một cái, cười rất miễn cưỡng. "Nước Đại Lý bốn mùa xuân tươi, chỗ này thực có chút lạnh, cháu mới bảo cung nữ mang thêm một cái chăn đến"

"À ừm, sao cháu lại suy yếu vậy!" Hoàng thái hậu lo âu nhìn nàng. "Đến đây, phó thái y, ngươi mau lại đây xem giúp ta, oa nhi này bị làm sao?"

"Dạ, Hoàng thái hậu." Phó thái y tuân lệnh lên trước. "Xin công chúa đem tơ hồng buộc vào tay của mình, để vi thần thay công chúa bắt mạch."

"Được." Đoạn Thủy Vũ đưa cái tay nhỏ bé trắng thuần ra nhận lấy sợi tơ hồng sau đó giấu trở về trong chăn.

Phó thái y bắt đầu bắt mạch, sắc mặt càng thay đổi, thay đổi liên tục."

"Sao ngươi đứng ở chỗ đó không nói lời nào?" Hoàng thái hậu thấy thái y không nói một lời, sắc mặt nặng nề sầu lo không dứt hỏi.

"Ách. . . . . Công chúa không có gì bệnh, chỉ là. . . . ." sắc mặt của Phó thái y vẫn còn rất khó coi.

"Không có bệnh là tốt." Hoàng thái hậu mỉm cười với Đoạn Thủy Vũ. "Tiểu Vũ, cháu nghe chưa? Thái y nói cháu không có việc gì, cháu không phải lo lắng nữa."

"Cám ơn bà nội." Đoạn Thủy Vũ mỉm cười với Hoàng thái hậu sau đó lại muốn đem mặt giấu trở về trong chăn.

"Tốt nhất cháu nên nghỉ ngơi, bà cùng thái y đi ra ngoài trước." Hoàng thái hậu mỉm cười nhìn nàng một cái, ngay sau đó dẫn thái y rời đi.

Đoạn Thủy Vũ xác định Hoàng thái hậu đi xa, mới đột nhiên vén chăn lên -- trong chăn cất giấu đương nhiên chính là Diêm Thiên Mạc, mà xét xem sợi tơ hồng đến tột cùng là buộc ở trên người nào đây?

Dĩ nhiên không phải Đoạn Thủy Vũ ——

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Hoàng thái hậu mang theo phó thái y đi xa, mới dừng lại hỏi. "Cuối cùng Tiểu Vũ là bị làm sao vậy?"

Vì sợ Tiểu Vũ lo lắng, bà mới không bắt thái y nói ra toàn bộ trước mặt Tiểu Vũ, định đem thái y đi ra xa.

"Mạch tượng của Công chúa vô cùng kỳ quái, dương thắng âm rất nhiều, không giống như mạch tượng của con gái, ngược lại giống như đàn ông. . . . ."
Phó thái y nói ra tình hình thật. "Công chúa không thoải mái, rất có thể chính là dương khí trong cơ thể quá nặng, vượt quá xa so với cô gái bình thường có thể mang."

Nửa đoạn trước là hẩn chẩn, nửa đoạn sau chính là hẩn đoán được. Không có biện pháp, nhìn mạch tượng này, căn bản công chúa không có ngã bệnh, nhưng nàng lại thôi thóp một hơi nằm ở trên giường, nếu hẩn thật sự nói nàng không có bệnh, đầu của hẩn không bị Hoàng thái hậu chém mới là lạ.

"Tại sao lại như vậy chứ? Phải thế nào mới chữa thật tốt?" Hoàng thái hậu vừa ân cần vừa khẩn trương hỏi không dứt.

"Tại sao lại như vậy? Có thể là hoàn cảnh bất đồng khiến thân thể công chúa nổi lên biến hóa. Về phần phải làm thế nào mới trị được tốt. . . . ." Phó thái y lộ vẻ mặt khó khăn. "Biện pháp có, nhưng là. . . . ."

Hẩn đã từng xem qua trên sách có phương pháp trị loại mạch tượng này, vấn đề là, phương pháp này tựa hồ không quá thích hợp với công chúa!

Hoàng thái hậu mặt nghiêm. "Không có nhưng nhị gì hết. Ngươi nhanh nói ra phương pháp cho ta!"

"Phương pháp tốt là, tìm nam nhân có dương khí mạnh hơn so với công chúa cùng công chúa giao hoan, làm dương khí trên người công chúa chảy về phía nam nhân kia. . . . ." Phó thái y bắt đầu toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ biện pháp hẩn nói mà sẽ khiến Thái hậu tức giận, nghĩ muốn mạng nhỏ của hẩn.

"Là như thế phải không?" Hoàng thái hậu chẳng những không có tức giận, ngược lại còn cười ha ha.

"Đúng vậy. Cho nên phải sớm đem công chúa gả cho Vương Gia, mới có thể giải quyết cái vấn đề này." Phó thái y đề nghị.

"Ta biết rồi." Hoàng thái hậu gật đầu bày tỏ ra nghe được, ngay sau đó cười hỏi, "Đúng rồi, ngươi cảm thấy dương khí của thái tử có đủ hay không?"

"Thái tử?" Phó thái y nhất thời giật mình. Tại sao Hoàng thái hậu lại hỏi hẩn vấn đề này?" "Vì thân phải bắt mạch mới biết."

"Còn phải bắt mạch sao?" Hoàng thái hậu thiếu chút nữa mất hồn trắng. "Hào hào hảo, ta sẽ sai người đi tìm thái tử tới đây ngay bây giờ, ngươi giúp ta thay hẩn bắt mạch, nhìn xem dương khí của hẩn có nặng hơn Tiểu Vũ không!"

Nếu nặng hơn Tiểu Vũ, nàng còn có lý do len lén mà tính, để hai đứa. . . . ."

*****

"Bà nội tim cháu làm gì ạ?" Diêm Thiên Mặc đối với Hoàng thái hậu hành lễ, mặt mỉm cười đi đến sau lưng Hoàng thái hậu, đắp lưng cho bà.

"Không cần đắp, không cần đắp lưng." Hoàng thái hậu vội vàng phát tay ngăn cản. Hải nhi cùng Tôn nhi của nàng đều thích giúp nàng đắp lưng, nàng thật may mắn là mình nuôi được một nhóm lính đắp lưng? "Cháu nhanh đi phó thái y bắt mạch đi."

"Để phó đại y bắt mạch?" Diêm Thiên Mặc buồn bực giương lông mày anh tuấn lên. "Tôn nhi rất thoải mái, tại sao phải để phó thái y bắt mạch?"

"Phòng bệnh hơn chữa bệnh." Hoàng thái hậu ân cần dạy bảo. "Chẳng lẽ cháu không biết đạo lý cực kỳ quan trọng này sao?"

"Cám ơn Hoàng nãi nãi dạy bảo." Diêm Thiên Mặc ngoài mặt mỉm cười, trong tâm cười thầm. Bà nội kêu hẩn đến bắt mạch, nhất định là có chuyện. Nếu bà thật sự coi phòng bệnh hơn chữa bệnh thì sao hơn hai chục năm qua không thấy bà dự phòng gì hết.

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn. Đến đây, phó thái y, ngươi nhanh thay thái tử bắt bắt mạch." Hoàng thái hậu vội vã muốn biết xem tôn tử đến tốt cùng có thích hợp hay không.

Trên thực tế, nàng đã nghĩ, nếu tôn tử không thích hợp, nếu như phải dùng Thập Toàn Đại Bỏ, nàng cũng muốn đem tôn tử bỏ thành thích hợp.

"Thái tử, xin mạn phép." Phó thái y mời Diêm Thiên Mặc vươn tay, bắt đầu giúp hẩn bắt mạch. Sau, hẩn lộ ra mỉm cười. "Thân thể Thái tử rất khỏe mạnh, tinh lực dồi dào, chúc mừng thái tử. . . . ." Hoàng thái hậu không cần phải lo lắng rồi."

"Vậy sao?" Diêm Thiên Mạc khẽ mỉm cười. "Cảm ơn ngài, và cũng cảm ơn Hoàng nãi nãi đã quan tâm thân thể Tôn nhi như vậy".

"Không khách khí. Tốt lắm, lòng ai gia đã được yên tâm, trước tiên cháu có thể đi rồi." Hoàng thái hậu lộ ra ý cười buông lỏng, ý bảo Diêm Thiên Mạc lui xuống trước đi. "Ai gia còn có chuyện muốn cùng phó thái y thỉnh giáo."

"Dạ vâng, Hoàng nãi nãi."

Diêm Thiên Mạc ngoan ngoãn ra cửa, nhưng thật ra hắn cũng không đi xa, hắn núp ở chỗ gần đó, chuẩn bị nghe xem Hoàng thái hậu muốn thỉnh giáo thái y chuyện gì.

*****

"Dương khí Thái tử như thế nào?" sau khi Diêm Thiên Mạc rời đi, Hoàng thái hậu hứng thú bưng bưng hỏi, muốn biết kết quả bắt mạch.

"Dương khí của Thái tử rất mạnh." Phó thái y mỉm cười đáp.

"Có mạnh hơn công chúa hay không?" Đây là vấn đề Hoàng thái hậu quan tâm nhất.

"Có." Phó thái y gật đầu một cái.

"Vậy thì tốt quá!" Hoàng thái hậu cười không khép miệng, bắt đầu suy nghĩ phương án đem hai người tác hợp lại.

Ẩn thân ở cách đó không xa Diêm Thiên Mạc cười thầm.

Nói nhảm, trực tiếp bắt mạch hắn dĩ nhiên so với xuyên qua sợi chỉ hồng rõ ràng hơn rồi! Dương khí của hắn có thể so với dương khí chính hắn mạnh hơn?

Buồn cười.

Ngược lại Hoàng nãi nãi, nhìn bà hăng hái nồng hậu như vậy, cuối cùng là muốn làm gì đây?

Ừ, hắn phải cẩn thận ứng phó. . . . .

*****

"Tiểu Vũ, thân thể của cháu sao nhiều ngày rồi còn không tốt?" Hoàng thái hậu lo lắng ngưng mắt nhìn Đoạn Thủy Vũ bất động ở trên giường.

Nàng muốn đợi Tiểu Vũ khỏi bệnh hơn một chút, hỏi xem cách nhìn của nàng đối với Mạc nhi như thế nào, suy nghĩ xem nên dùng phương pháp gì đem nàng cùng Mạc nhi thành đôi.

Nhưng mà Tiểu Vũ thật sự nằm trên giường quá nhiều ngày, không chỉ có nàng đợi không nổi nữa, sợ rằng thân thể Tiểu Vũ cũng không cho phép chờ đợi như vậy. . . . .

"Thân thể của cháu?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoạn Thủy Vũ bỗng dưng đỏ lên, suýt nữa bị sặc.

Không phải thân thể nàng không tốt, mà là hắn muốn nàng ngày ngày đi tìm hắn hàn huyên, nàng không có cách nào cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là tuân lệnh.

Vấn đề là, mỗi lần ở trên giường hàn huyên đến cuối cùng, nàng sẽ không còn hơi sức nhúc nhích, cho nên trừ thời gian cùng hắn hàn huyên, cơ hồ nàng chỉ nằm trên giường.

"Cháu bị làm sao vậy?" Hoàng thái hậu cho rằng mặt nàng hồng là bởi vì sốt cao. "Thật sự không thoải mái sao?"

"Tốt. . . . . Rất tốt ạ." Trời ạ, phải nói dối cũng thật là khó khăn.

"Tiểu Vũ, Hoàng nãi nãi hỏi cháu, bây giờ cháu cảm thấy đứa nhỏ Mạc nhi như thế nào?" Bà tính toán trước hết hỏi qua ý kiến của Tiểu Vũ, nếu nàng cảm thấy Mạc nhi không tệ, vậy thì bất kể Mạc nhi nói gì, bà cũng sẽ đem hai người bọn họ quang minh chính đại ghép thành một đôi. Nếu như Tiểu Vũ cảm thấy Mạc nhi không tốt, vậy cũng chỉ còn cách chọn lựa thủ đoạn cứng rắn, trước hết để hai người gao nấu thành com là được.

"Cảm thấy thái tử như thế nào?" Đoạn Thủy Vũ gạt mình.

Thành thật mà nói, nếu vào mấy ngày trước hỏi nàng, nàng nhất định là cắn răng nghiêng lợi, hận không được đem Diêm Thiên Mạc cắt tám đoạn rồi cho vào chảo dầu mới cam tâm. Thế nhưng mấy ngày này, ban ngày hắn sẽ tìm nàng nói chuyện phiếm đùa, mặc dù nàng vẫn cảm thấy hắn rất ghê tởm, nhưng cũng không giải thích được tại sao có một loại cảm giác thân cận đối với hắn. . . .

"Đúng vậy. Ai gia nghe nói thái tử mấy ngày nay hay tới đây thăm cháu mà, cháu cảm thấy thái tử là người thế nào?" Hoàng thái hậu ân cần hỏi han.

Chương 11

"Không được tốt lắm." Mặc dù nội tâm có chút rối loạn, nhưng Đoạn Thủy Vũ vẫn quyết định cho Hoàng thái hậu đáp án này, bởi vì trong lòng nàng, Diêm Thiên Mặc vẫn như cũ là kẻ đáng giết, bức hiếp nàng lại cướp đi trình tiết của nàng, nàng không có biện pháp đánh giá tốt hắn.

"Ý là nói, cháu không thích Mặc nhỉ?" Hoàng thái hậu hỏi tới.

"Dĩ nhiên. Chỉ cần một ngày thái tử còn không có ý tốt đối với Vương Gia, cháu liền không thể chân chính thích hắn." Đoạn Thủy Vũ kiên định nói.

Đúng, nàng nên tự nói với mình như vậy. Hắn ban ngày đến nhìn nàng thuần túy chính là muốn tới nhục nhã nàng, hắn cùng nàng nói chuyện hoàn toàn chính là muốn nhắc nhở nàng bất trung, hắn cùng nàng ăn cơm đều là vì muốn Diêm Đào khó chịu.

Cho nên, nàng không nên cảm thấy hắn thân mật. . . . .

"Bà nội biết. Tốt nhất cháu nên nghỉ ngơi đi, bà nội hy vọng bệnh của cháu nhanh khỏi. . . ." Cho nên, nhất định phải dùng chiêu mạnh. . . . .

"Tiểu Vũ cũng rất hi vọng." Đoạn Thủy Vũ ở trong lòng sâu kín thở dài. Chỉ cần ngày nàng cùng Diêm Đào thành thân còn chưa tới, nàng đều phải cùng hắn tiếp tục nằm trên giường đi?

Diêm Thiên Mặc thật sự là quá cái kia, mỗi lần cùng hắn hàn huyên xong, nàng đều không có biện pháp động dậy. Thật vất vả nghỉ ngơi đủ rồi, lại phải đi cùng hắn hàn huyên.

Như thế vòng đi vòng lại, nàng xuống giường được mới là lạ!

_*****

Hoàng thái hậu thuộc phái hành động, đã quyết định phải thiết kế cho Đoạn Thủy Vũ cùng Diêm Thiên Mặc gạo nấu thành cơm, liền ngựa không ngừng vó triển khai an bài công việc.

"Hoàng thái hậu, như vậy tốt sao?" Cung nữ gấp nghe chỉ thị của Hoàng thái hậu, mắt trừng lớn như chuông đồng.

"Ta nói là được, người chỉ để ý làm đúng là được." Hoàng thái hậu khẽ mỉm cười, như cực kỳ hài lòng với phương pháp tự mình nghĩ ra.

"Nhưng mà phải đem xiêm y công chúa lột sạch sẽ, sau đó nhét vào trong chăn, rồi giao công chúa cho bọn công công khiêng đến phòng thái tử. . . . ."
"quan nữ ắt cũng nhịu mảy, hiển nhiên cảm thấy việc này vô cùng không hợp lễ giáo." Công chúa không phải là gả cho Vương Gia sao?"

"Ai nói nàng nhất định phải gả Vương Gia?" Hoàng thái hậu cười nhạt. "Ai gia chính là găng phải đem bọn họ hợp thành một đôi. Các người nhanh đi làm đi".

"Tuân lệnh." Mọi người không dám cãi lệnh Hoàng thái hậu, không thể làm gì khác hơn là vội vã đi xuống chuẩn bị thi hành.

_*****

Bởi vì mỗi lần đi tìm Diêm Thiên Mặc hàn huyên đều phải tốn quá nhiều thể lực. Cho nên Đoạn Thủy Vũ đều là tắm rửa xong, dùng qua bữa tối rồi lên giường ngủ, để nghênh đón kịch chiến ban đêm.

Ban đêm, nàng đang chìm trong giấc mộng, chợt cảm thấy giống như có người cởi xiêm y của nàng, nàng ưm một tiếng, lật người qua, còn tưởng rằng là ảo giác, không nghĩ tới sau một khắc hình như còn có người ở cởi y phục, hơn nữa tựa hồ đã đem y phục của nàng lột không còn một mảnh.

Nàng mê mẩn, muốn mở mắt nhìn cẩn thận, không nghĩ tới mình đã bị trói ở trong chăn, sau đó bị rung qua lắc lại, không biết bản thân ở phương nào.

"Làm cái gì? Bắt cóc sao? Buông ta ra! Buông ta ra a. . . ." Đoạn Thủy Vũ ở trong chăn ô ô gào thét. Chỉ là thanh âm của nàng sợ rằng chỉ có lông vũ trong chăn nghe được rõ ràng.

Nàng bị hoảng đến choáng váng, cho đến khi nàng sắp nôn ra, lay động kịch liệt mới dần dần dừng lại.

Nàng phát hiện mình đã được hạ xuống, lập tức tránh thoát bao vây của chăn. Thật vất vả để bản thân thoát khỏi, nàng lập tức phát hiện mình rơi vào tình cảnh khó khăn——

Nàng phát hiện cứ nhiên nàng thật sự bị lột sạch xiêm y, hơn nữa nàng còn nằm một người đàn ông—— Diêm Thiên Mặc!

Nàng ngượng ngùng không biết nên dùng tay che kín hai mắt của hắn, hay là che kín thân thể mềm mại của mình. Mà khi nhìn thấy nụ cười xấu xa của hắn, nàng nhất thời quyết định cả hai đều không che, cùng hắn tại chỗ đấu nhau!

Dù sao sớm đã bị hắn nhìn và lần sờ khắp nơi rồi, nàng thật sự vẫn muốn cùng hắn cãi nhau.

"Ngươi bảo ta tới hàn huyên, tự ta đi tới là được rồi, sao lại nghĩ ra loại suy nghĩ này, đem toàn thân lột sạch, đây là phương pháp thổi nạt gì! Ngươi cho rằng như vậy chơi rất tốt sao?"

Đoạn Thủy Vũ liếc xéo hắn, tức giận chất vấn.

"Phương pháp này không phải là ta nghĩ ra." Diêm Thiên Mạc ngồi dậy, mỉm cười lắc đầu.

"Phương pháp kia không nhất định là do ngươi nghĩ, có thể là thuộc hạ của ngươi cho ngươi chủ ý quá tồi. . . . . Dù sao ngươi chính là đã dùng phương pháp kia!" Đoạn Thủy Vũ còn rất tức giận.

Thì ra hắn cảm thấy chính nàng tìm đến hắn còn chưa đủ khuất nhục, dám đem toàn thân nàng lột hết quần ở trong chốn đưa tới cung hắn hưởng dụng, hắn mới cảm thấy đã nghiền sao?

"Đây không phải là ta muốn, cũng không phải thuộc hạ ta làm, cả sự kiện này căn bản chẳng quan hệ tới ta."

Diêm Thiên Mạc cười nhạt nói.

"Ngươi đừng trốn tránh trách nhiệm. Chuyện này không phải ngươi bày kế thì sẽ là người nào nhằm chán như vậy, hạ loại chỉ thị này?" Đoạn Thủy Vũ nghiêng thoát hắn. "Trước cảnh cáo ngươi, ngươi cũng đừng nói là kế hoạch của mình ta đây!" Nàng không có không biết liêm sỉ như vậy đây.

"Này thật không phải là chủ ý của ta. Theo suy đoán của ta, đây là chủ ý của Hoàng nãi nãi."

Diêm Thiên Mạc giương cao khóe môi. "Trong hoàng cung này chẳng qua cũng chỉ có bà nội có thời gian rảnh rỗi nghĩ ra cái chủ ý này."

"Sao có thể!" Đoạn Thủy Vũ hoàn toàn không tin tưởng. "Hoàng nãi nãi sao có thể đưa ta đến trên giường của ngươi? Bà không phải không biết ta sắp gả cho Diêm Đào, bà đương nhiên hi vọng ta bằng thanh ngọc khiết, không phải sao?"

"Ta đây cũng không biết." Diêm Thiên Mạc nhún nhún vai, không có nói cho nàng biết thật ra Hoàng thái hậu ngay từ khi mới bắt đầu đã rất muốn đem hai người bọn họ làm thành đôi.

"Cho nên nói ngươi rõ ràng là đang nói lung tung, nói xấu bà nội. . . . Bà tốt như vậy, sao lại có tôn tử hư như này?" Đoạn Thủy Vũ chỉ trích hắn một cái.

"Ta thật sự không có vụ oan cho bà. Điểm này nàng chờ một chút rồi sẽ biết. Chỉ là trước đó, ta và nàng có phải nên cố gắng biểu hiện một chút." Ánh sáng tà ác từ trong mắt Diêm Thiên Mạc bắn ra.

"Ngươi. . . ." khuôn mặt thanh lệ của Đoạn Thủy Vũ đỏ lên. "Ai muốn cùng ngươi cố gắng biểu hiện một chút? Muốn biểu hiện cho ai nhìn à?"

"Nàng phải cùng ta cố gắng biểu hiện." Diêm Thiên Mạc chứa đựng cười tà. "Về phần muốn biểu diễn cho ai nhìn. . . ." trong mắt đen của hắn rực sáng, nụ cười bên môi càng sâu. "Tiểu Cẩm Thú, tin tưởng ta, đợi lát nữa sẽ thấy người ở bên ngoài quan sát chúng ta biểu diễn, nhất định rất đông. . . ."

Hắn ác ý lén đến gần đôi môi mềm mại của nàng, trần trọc cọ sát lẫn nhau, sau đó hai người lập tức ngã vào bên trong xuân sắc vô biên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Kích tỉnh đi qua, thân thể còn quần quít một chỗ đã nghe thấy Hoàng thái hậu ở bên ngoài gõ cửa không ngừng.

"Làm thế nào? Hoàng nãi nãi tới gõ cửa!" Đoạn Thủy Vũ như bị lừa thiêu mộng, gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên hô to cứu mạng.

"Không làm gì hết. Ta vừa nói cho nàng biết rồi, sẽ có rất nhiều người ở bên ngoài xem chúng ta biểu diễn?" Diêm Thiên Mạc giương môi cười một tiếng. "Bà nội cũng chỉ là một người trong đó."

"Đây mới thật là kẻ ngươi bày ra, có đúng không?" Đoạn Thủy Vũ liếc xéo của hắn, sắc mặt từ kinh hoàng không ngừng đổi thành tức giận bất bình.

Nhất định là hần, nếu không sao đúng lúc này bà nội xuất hiện ở đây?

"Thật không phải ta." Diêm Thiên Mạc chậm rãi lắc tay, con ngươi đen như mực nhìn nàng. "Tiểu Cẩm Thú, chúng ta cùng nhau ứng đối, nếu như nàng tin tưởng ta, làm theo lời của ta, Hoàng nãi nãi sẽ không biết chuyện lúc trước của chúng ta. Nếu nàng không tin tưởng ta, ngược lại có khả năng nàng sẽ tự lộ chân tướng."

Đoạn Thủy Vũ trong mắt đầy nước khóa chặt hần, không nói một lời, như đang suy nghĩ có nên tin tưởng hần hay không.

Diêm Thiên Mạc thấy nàng không nói, nhìn xuống dưới nói. "Nếu như nàng tin tưởng ta, chúng ta giả bộ tối nay triển miên là lần đầu tiên, tự nhiên bà nội sẽ nói cho nàng biết lý do vì sao làm như vậy."

Đoạn Thủy Vũ vẫn giữ vững trầm mặc, cắn chặt môi dưới, nội tâm đang giãy giụa, giằng giằng có nên tin tưởng hần hay không.

Diêm Thiên Mạc đứng dậy mặc áo, cười nhạt nói: "Tiểu Cẩm Thú, ta phải đi mở cửa, nàng mặc quần áo nhanh lên đi."

Hần chậm rãi đi về phía cánh cửa, lại từ từ ngoái đầu nhìn lại, vút cho nàng đang mặc quần áo một câu. "Nàng sẽ tin tưởng ta sao?"

Hần mong đợi, đang mong đợi câu trả lời của nàng.

_*****

Đợi Diêm Thiên Mạc mở cửa ra, Hoàng thái hậu lập tức xông tới, tại mép giường phát hiện Đoạn Thủy Vũ.

"Hoàng nãi nãi?" Nhìn Hoàng thái hậu, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Đoạn Thủy Vũ trở nên trắng bệch.

Đến tận cùng nàng có nên tin tưởng Diêm Thiên Mạc không đây? Nàng nhìn về phía Hoàng thái hậu, lại nhìn Diêm Thiên Mạc đứng ở sau lưng Hoàng thái hậu, quyết định nghe theo đề nghị của Diêm Thiên Mạc, cái gì cũng không nói.

A, Tiểu Vũ sắc mặt của khó coi như vậy, nhất định là đoán ra là bà bày kế rồi. . . . . Hoàng thái hậu nhất thời chột dạ vô cùng, nước mắt trừ bị đã lâu nhất thời chảy xuống.

"Ồ. . . . . Thật xin lỗi, Tiểu Vũ. Bà nội thực xin lỗi cháu. . . ." Hoàng thái hậu khóc đến hồ đồ, rất thương tâm. "Đây đều do bà nội an bài. . . . . Nhưng bà nội cũng là vì muốn tốt cho cháu. . . . ."

Đoạn Thủy Vũ không nghĩ tới sẽ nghe được đáp án thật sự, nhìn bà nội một cái, hai mắt không tự chủ liếc về phía Diêm Thiên Mạc, phát hiện bờ môi hần chứa đựng nụ cười, nụ cười kia bên trong có đắc ý, còn có nhiều ý mà nàng không nhận ra được tâm tình.

"Thái y nói cho bà biết bởi vì thân thể cháu dương khí quá nặng, để chữa trị tốt bệnh tình của cháu thì cần phải có một nam nhân giao hợp cùng cháu, hút lấy dương khí trên người cháu, cho nên bà mới nghĩ đến Mạc nhi. . . . ."

"À?" Thì ra đều là Hoàng nãi nãi làm!" Nhưng mà. . . . Tại sao bà lại tìm hần, mà không phải tìm Vương Gia? Đại khái Hoàng nãi nãi có thể trực tiếp ban Tiểu Vũ cho Vương Gia !"

"A. . . . . Bởi vì. . . . ." Sắc mặt của Hoàng thái hậu đột nhiên khó coi. Nàng cũng không thể nói cho Tiểu Vũ, đứa bé Đào nhi kia trừ Uẩn nhi ra, những nữ nhân khác đều nhìn không thuận mắt!

Tiểu Vũ không thương tâm chết mới là lạ. "Bởi vì dương khí của Đào nhi không đủ nặng, nếu như nó và cháu giao hợp, ngược lại sẽ bết bát hơn, cho nên. . . . ."

Đoạn Thủy Vũ sững sờ đến nửa câu cũng không nói được. Nàng cũng không thể cùng Hoàng nãi nãi nói, ngày đó nàng bị chẩn đoán ra bệnh dương khí quá nặng, căn bản là bởi vì người bị chẩn mạch là Diêm Thiên Mạc.

Nàng càng không thể nói với Hoàng nãi nãi rằng nàng luôn ở trên giường không thể hoạt động, hoàn toàn là bởi vì giao hoan cùng Diêm Thiên Mạc quá mức kịch liệt. . . . .

"Tiểu Vũ thật xin lỗi, hại cháu đem trinh tiết cho Mạc nhi. . . . . Hoàng nãi nãi gả cháu cho Mạc nhi có được không?" Rốt cuộc thì Hoàng thái hậu đã nói ra được mục đích quan trọng này.

"A?" Đoạn Thủy Vũ trừng mắt, chột dưng sức lực đầu."Không được, Tiểu Vũ nhất định phải gả cho Vương Gia."

A, Tiểu Vũ kiên trì như vậy, bà phải làm như thế nào cho tốt đây? Bà cũng không thể nói với Tiểu Vũ, bởi vì nàng đã tàn hoa bại liễu, cho nên gả cho Mạc nhi là đúng nhất! Đây không phải là quá đã thương người sao?

Cho nên hiện tại bà chỉ có thể lùi một bước, làm cho Tiểu Vũ thích Mạc nhi, rồi thuyết phục nàng sau. "Tiểu Vũ, tâm tình cháu đối với Đào nhi khiến bà nội cảm phục. Nhưng. . . . ." Hoàng thái hậu dừng một chút, còn chưa nói tiếp, đã bị Đoạn Thủy Vũ cắt lời.

"Huhu. . . . . Tiểu Vũ đã là người không thuần khiết. . . . . Tiểu Vũ thật xin lỗi Vương Gia, Tiểu Vũ quyết định lấy cái chết tạ tội!" Đoạn Thủy Vũ khóc

sướt mướt muốn dùng cái chết để sáng tỏ.

"Khoan đã", biểu hiện của Tiểu Vũ thật đúng là rất kịch liệt. "Tâm của cháu vẫn thuần khiết, cháu là người xứng với Đào nhi nhất trên đời." A, ông trời sẽ tha thứ cho việc bà già này đã nói dối chứ? "Chuyện ngày hôm nay là bởi muốn chữa bệnh cho cháu, bản thân cháu cũng không tình nguyện, cho nên cháu không được tự sát, biết không?"

"Dạ." Đoạn Thủy Vũ chột dạ gật đầu. Tâm của nàng thật rất thuần khiết và trong sạch sao? Len lén liếc Thiên Mạc một cái, nàng phát hiện mình phí sức như thế mà bởi vì hấn lay động lên. . . . .

"Chuyện này bà nhất định sẽ giữ bí mật cho cháu, cháu nhất định không được tự sát, được không?" Hoàng thái hậu yêu cầu nói.

"Dạ." Đoạn Thủy Vũ vẫn gật đầu như cũ nhưng vẫn hết sức chột dạ.

Hoàng nữ nãi nãi nghĩ nàng thuần khiết ngây thơ như tiểu Ngọc nữ, nhưng mà nàng giống như đã bị Diêm Thiên Mạc dạy dỗ trở thành tiểu dục nữ có khuynh hướng dâm dăng tà ác rồi. . . . . Hu hu, làm thế nào bây giờ?

"Bà nội thật sự sẽ gả Tiểu Vũ cho Vương Gia sao?" Đoạn Thủy Vũ vội nói lên vấn đề vô cùng quan trọng đối với nàng.

"Đương nhiên có thể." A, ông trời nhất định phải tha thứ cho bà vì lại nói dối lần nữa. "Hơn nữa bà thật sự sẽ vì cháu giữ bí mật. Chỉ là. . . . ."

"Chỉ là cái gì?" Đoạn Thủy Vũ chớp chớp mắt đẹp. Được Diêm Thiên Mạc huấn luyện, nàng mỗi lần vừa nghe đến hai chữ "Chỉ là" này, cũng sẽ vô cùng sợ.

"Chỉ là thân thể của cháu sẽ không có biện pháp thay đổi tốt hơn." Hoàng thái hậu cau mày. "Có thể cháu còn phải xin Mạc nhi giúp cháu một tay. . . . ."

"Á?" Con người hạnh mầu của Đoạn Thủy Vũ tròn tròn.

Hoàng nữ nãi nãi muốn nàng tiếp tục cùng Diêm Thiên Mạc cái đó? Có làm hay không!

"Tiểu Vũ, Hoàng nữ nãi nãi cũng rất không muốn, nhưng mà để thân thể của cháu có thể tốt thì những cái khác cũng quan trọng, cho nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời cháu chịu uất ức, tích cực cùng Mạc nhi ở cùng một chỗ. . . . ." Phụng Nhan Hoàng thái hậu nặng nề nói. "Chẳng qua chuyện này trừ cháu, ta, còn có Mạc nhi nữa, sẽ không có người khác biết, cho nên cháu không phải sợ Đào nhi biết. . . . ."

Kế sách của bà chính là dùng chiêu đề Tiểu Vũ cùng Mạc nhi sớm chiều chung đụng, khiến Tiểu Vũ thích Mạc nhi rồi, mọi chuyện sẽ dễ hơn.

"Nhưng. . . . ." Đoạn Thủy Vũ trầm ngâm. Tại sao nàng cảm thấy chuyện này vô cùng hoang đường?

"Tiểu Vũ, vì thân thể của mình, cháu đồng ý với bà nội có được không?" đôi tay Hoàng thái hậu nắm lấy tay mềm mại của nàng, hai mắt tràn đầy ánh sáng khẩn thiết cầu cạnh.

"Dạ. . . . . Được." Đoạn Thủy Vũ không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

"Vậy thì tốt quá!" Hoàng thái hậu cao hứng, chỉ kém chưa bật dậy hoan hô.

"Dừng đã." Diêm Thiên Mạc vẫn đứng sau hoàng thái hậu không lên tiếng, đột nhiên lên tiếng. "Sao không có ai hỏi ý nguyện của cháu đây?"

"A!" Hoàng thái hậu kinh ngạc quay đầu lại, Đoạn Thủy Vũ ở bên cạnh chạy đến trước mặt Diêm Thiên Mạc.

"Chẳng lẽ người định nói với ta là không muốn?"

"Bà nội, đến tốt cùng thì bà coi cháu là gì? Cháu chỉ là phương thuốc để người lấy ra sao?" Diêm Thiên Mạc hết sức bất mãn.

"Không có. . . . . Bà. . . . ." Ai hửm, bà không phải đem toàn bộ kế hoạch nói ra chứ? "Coi như giúp Hoàng nữ nãi nãi một chuyện, có được không?" Bà khiêm nhường xin tôn tử.

"Muốn giúp đỡ cũng được. Nhưng bà muốn cháu giúp việc này, có phải thật quá đáng hay không chứ?" Bên môi hấn hiện ra nụ cười tà, "Dem 1 tiểu nữ oa cái gì cũng không biết kín đáo đưa cho cháu, bà không thấy cháu rất khổ cực sao?"

"Cháu. . . . ." Hoàng thái hậu giận mà không dám nói gì. "Bà nội biết cháu rất vất vả, cháu bỏ qua cho bà đi mà."

"Như vậy sao được? Bà nội, bà nói những lời này tựa hồ vẫn không thể bồi thường cho cháu." Diêm Thiên Mạc cười nhạt.

"Vậy cháu muốn bồi thường như thế nào mới được?" Hoàng thái hậu không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là uất ức cầu toàn.

"Bây giờ Tôn nhi còn chưa nghĩ ra. Chỉ là bà nợ Tôn nhi một yêu cầu, bà nói được không?" bờ môi Diêm Thiên Mạc hiện ra phiếm cười yếu ớt.

"Được, được, được." Chuyện cho tới bây giờ, cái gì Hoàng thái hậu cũng chỉ có thể nói được, "Như vậy cháu nguyện ý giúp bà nội chuyện này rồi sao?"

"Nguyễn ý." Cuối cùng Diêm Thiên Mạc cũng gạt đầu đồng ý.

"Tốt. Tiểu Vũ, tối nay cháu trực tiếp ngủ ở đây đi, hoàng nãi nãi nghỉ rồi, các cháu muốn làm chuyện gì cũng tùy, Hoàng nãi nãi sẽ không quay lại đập cửa nữa." Hoàng thái hậu sợ hai người kia sau khi sinh hoạt vợ chồng sẽ có "Chứng sợ hãi bị gõ cửa ", vội vàng nhắc nhở bọn họ.

"Dạ, bà nội." Đoạn Thủy Vũ ngoài mặt mang theo ý cười nhưng nội tâm thì đang thiêu đốt lửa giận hừng hực.

Chờ Hoàng nãi nãi đi rồi, nàng nhất định phải cùng Diêm Thiên Mạc tính toán sổ sách!

*****

Hoàng thái hậu đi xong, Đoạn Thủy Vũ lập tức đi tới trước mặt Diêm Thiên Mạc, giận không kềm được nhìn chăm chăm hắn.

Đúng là đồ nam nhân ác liệt!

"Không phải là nàng nên dập đầu để cảm tạ đại ân đại đức của ta sao? Tại sao lại nhìn ta lom lom như vậy?" Mặt Diêm Thiên Mạc vô tội, làm bộ không hiểu tức giận của nàng từ đâu mà đến.

"Tại sao ngươi lại nói ta là một đứa trẻ cái gì cũng đều không biết? Còn nói ở chung một chỗ cùng ta rất vất vả?" Đoạn Thủy Vũ phẫn hận không thể hiểu.

Rõ ràng chính là hắn muốn nàng, lại nói ở chung một chỗ cùng nàng rất vất vả. . . . . Nam nhân này đã không thể dùng "Vô cùng quá đáng" để hình dung.

"Chính là cái gì nàng cũng không biết. Chẳng qua tư chất ngược lại không tệ." Diêm Thiên Mạc cho nàng một nụ cười, ác ý hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ nàng phải nói với Hoàng nãi nãi là nàng đã được ta dạy dỗ không tệ sao?"

"Dĩ nhiên không cần!" Đoạn Thủy Vũ cả giận nói.

"Vậy thì đúng rồi. Cho nên điều ta nói là điều hiển nhiên." Diêm Thiên Mạc mỉm cười nói, một chút cũng không cho đó là lỗi của mình.

Nhưng rõ ràng người cực khổ chính là ta! Ngươi đem ta chơi đùa thành người tàn tật, mình lại mạnh như rồng hổ, lại vẫn dám nói ngươi rất vất vả?" Nàng một chút cũng không cảm thấy hắn khổ cực.

"Ta vốn rất vất vả. Nàng suy nghĩ một chút, mỗi lần ai là người vất vả xuất lực?" lòng mảy Thiên Mạc giương lên, đứng đắn hỏi.

"Ngươi." Đoạn Thủy Vũ vận nâng đôi mày thanh tú. "Nhưng là. . . . ."

"Nàng ngừng lại, ai là người mỗi lần phải chịu trách nhiệm nắm trong tay toàn cục, điều khiển tiết tấu?"

"Ngươi." Đoạn Thủy Vũ mi tâm nhíu chặt. "Vấn đề là. . . . ."

"Cuối cùng nàng thử ngừng lại, ai là người đã khổ cực như vậy, còn phải đem nàng đưa trở về?" Diêm Thiên Mạc đem vấn đề cuối cùng vớt cho nàng.

"Ngươi".

Đoạn Thủy Vũ căn bản không kịp nói, Diêm Thiên Mạc đã tự động đưa ra kết luận. "Cho nên người cực khổ đương nhiên là ta, không phải nàng."

"Ngươi ——" Đoạn Thủy Vũ đem bão tố không phát ra được tức giận nói. "Người mỗi lần ở đây chịu lực là ai? Người mỗi lần đều phải phối hợp tiết tấu là ai? Cuối cùng ai là người mỗi lần đều mệt mỏi rồi đến đi bộ cũng không được? Là ta chứ không phải ngươi!" Làm cái gì? Rõ ràng chính là nàng tương đối khổ cực!

"Ý nàng muốn nói rõ nàng rất vất vả sao?" Diêm Thiên Mạc ưu nhã nghe nàng nói xong, mới chau lên nâng lông mày hỏi.

"Nói nhảm!" Đoạn Thủy Vũ đang trong cơn giận dữ.

"Đây, vậy nàng có thể đem đoạn đối thoại vừa rồi nói cho bà nội nghe, một chút ta cũng không thêm để ý. Thật sự một chút cũng không để ý." Diêm Thiên Mạc buông buông tay, bày ra tư thái không ngăn ngại chút nào.

"Tốt nhất nàng cũng nói với bà nội, mỗi ngày nàng nằm ở trên giường, thật ra là bởi vì cùng ở chung một chỗ với ta quá cực khổ."

"Ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ nhất thời tức đến đau óc hông. "Ngươi thật sự là. . . . . Về sau ta tuyệt đối sẽ làm cho ngươi khó coi đấy!"

"Có thật không?" Diêm Thiên Mạc tà tà giương môi. "Nàng sẽ làm thế nào để ta khó coi? Ở trên mặt của ta xoẹt một đao? Hay là cầm cây đuốc hủy dung ta đi?"

"Ta nói khó coi không phải loại khó coi này!" Nam nhân này thật sự là. . . . .

"Nếu không thì khó coi cái gì?" Diêm Thiên Mạc mỉa mỉ cười một tiếng. "Ta cũng không nghĩ ra được trừ việc hủy dung ra, nàng còn có phương pháp gì

có thể để ta khó coi. Dù sao về sau ta chính là Hoàng đế rồi, nếu nàng làm ta khó coi, tựa hồ không quá dễ dàng."

"Ngươi ——" Đoạn Thủy Vũ bức tức dậm chân. "Ta sẽ đi bảo bà nội sớm để ta cùng Vương Gia thành hôn, sớm không cần nhìn đến ngươi!"

"Nàng cứ như vậy chán ghét ta sao?" Diêm Thiên Mạc đột nhiên đem mặt của mình lại gần nàng.

"Nàng muốn gả cho Diêm Đào như vậy?"

"Nói nhảm!" Đoạn Thủy Vũ giận đến căn bản không trông nom mọi việc, trực tiếp trừng hấn.

Diêm Thiên Mạc lộ ra mỉm cười, một dáng vẻ chẳng hề để ý. "Tốt, nàng cứ đi nói cùng bà nội đi."

Chẳng qua nàng có thể toại nguyện hay không, lại là một chuyện khác rồi.

*****

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khi Đoạn Thủy Vũ cùng Diêm Thiên Mạc ở chung một chỗ, nàng lập tức tìm Hoàng thái hậu.

"Bà nội, có thể gả cháu cho Vương Gia sớm được không?" đôi mắt nàng mong ngóng lập lòe nhìn Hoàng thái hậu.

Mấy ngày nay mỗi ngày đều cùng Diêm Thiên Mạc ở chung một chỗ, trong sinh hoạt trừ hấn ra vẫn là hấn, Vương Gia sắp biến mất trong đầu nàng. Nàng không cho phép chuyện này tiếp tục đi xuống như vậy, phải nhanh tránh độc hại từ hấn mới được.

"Sớm gả cháu cho Vương Gia sao?" Dĩ nhiên sao? Nếu như thực để nàng gả cho Đào nhi, việc này không phải là đùa giỡn sao!

"Đúng vậy. Có thể được không?" Đoạn Thủy Vũ tiếp tục dùng ánh mắt trông mong nhìn Hoàng thái hậu.

"Chuyện này có một chút khó khăn." gương mặt Hoàng thái hậu xuất hiện vẻ khó xử.

"Tại sao?" khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hy vọng của Đoạn Thủy Vũ lập tức suy sụp. Điều này đại biểu nàng còn phải tiếp tục tiếp nhận độc hại của Diêm Thiên Mạc sao?

"Đầu tiên, là bởi vì việc Hoàng đế lên ngôi chuyện rất quan trọng, hôn lễ của Vương Gia cùng cháu sẽ phải hoãn đến sau khi tân hoàng đế lên ngôi." Hoàng thái hậu thuận miệng đặt điều.

Trên thực tế, hoàng thượng thật muốn thoái vị để thái tử lên ngôi, chỉ là chuyện này cùng chuyện Vương Gia có muốn cử hành hôn lễ hay không không có quan hệ gì quá lớn.

"Cái gì?" Đoạn Thủy Vũ tròn to mắt đẹp. Nàng không thể thành thân trước thời gian đều bởi vì nam nhân ác liệt Diêm Thiên Mạc này làm hại?

"Hả?" Diêm Thiên Mạc nhàn nhạt nhíu mày, phát hiện mình càng lúc càng để ý đến việc nàng nhắc tới một người đàn ông khác. "Giúp một người nàng chưa từng gặp qua thù y phục là một việc vô cùng trọng yếu sao?"

"Dĩ nhiên." Đoạn Thủy Vũ kiêu ngạo ngửa đầu, lộ ra mỉm cười. "Hắn là vị hôn phu của ta, chẳng phải rất quan trọng sao?"

"Nàng thật sự hi vọng gả cho một người chưa từng thấy mặt sao? Nếu như hấn mù một mắt hoặc què một đôi chân thì sao?" lời nói của Diêm Thiên Mạc rõ ràng đầy ý ghen tuông.

Nhưng Đoạn Thủy Vũ thần kinh không ổn định nên hoàn toàn không phát giác. "Đương nhiên, chàng là tướng công tương lai của ta, bất kể chàng như thế nào, ta đều tiếp nhận." Mỗi nàng mỉm cười, bắt đầu ảo tưởng tình cảnh mới về sau này.

"Cho nên, nếu như nàng phải gả cho Diêm Đào là con chó, nàng cũng sẽ tiếp nhận?" lông mày Diêm Thiên Mạc tà tà giương lên, môi phiếm cười khê.

"Diêm Đào không phải chó, chàng ấy là người." Đoạn Thủy Vũ tức giận trừng mắt liếc hấn một cái. "Ngươi không có việc gì sao lại đem Diêm Đào nói thành chó? Coi như giữa hai người tích oán đã sâu, ngươi cũng không được đem Diêm Đào nói thành một con chó, ngươi có biết như vậy rất xấu xa?"

"Ta nói là, nếu." Diêm Thiên Mạc đơn giản có lực nói.

"Sao người có thể giả thiết Diêm Đào là chó! Người không biết loại giả thiết này căn bản không tồn tại sao? Người thật rất quá đáng, đem một người tốt lành giả thiết thành một con chó." Đoạn Thủy Vũ nói cùng hoàn toàn đối lập với hẳn.

"Ta thật sự rất quá đáng sao? Nàng cũng chưa từng gặp qua Diêm Đào, sao biết hẳn không phải là một con chó, mà là — người?" trong mắt Diêm Thiên Mạc mọc lên ánh sáng tà lạnh.

Hắn bắt đầu có chút bận tâm nếu là mình càng để ý nàng, có thể càng đoán mệnh hay không. Có lẽ nguyên nhân hẳn chết là bị người này làm cho tức chết . . . . .

"Dĩ nhiên ta biết chẳng là người mà không phải chó." Đoạn Thủy Vũ cực kỳ kiên định nói.

"Nếu chẳng thật sự là một con chó, bà nội sao có thể để ta gả cho chẳng?"

Diêm Thiên Mạc nghe lý do của nàng, thiếu chút nữa té xỉu. Nàng tại sao lại có lý luận kỳ quái như thế? "Cho nên nàng toàn tâm toàn ý phải gả hẳn là chắc chắn."

"Đó là đương nhiên." Đoạn Thủy Vũ ngửa cổ nhỏ bé tinh xảo. "Ta hận không thể lập tức gả cho chẳng."

"Điều này ý nói nàng chỉ mong sao sớm thoát khỏi ta?" Mỗi lần hẳn nghe nàng nói như vậy, nội tâm sẽ níu chặt đau đớn. Loại tâm tình này, không nên chỉ có hẳn có ——

"Đương nhiên." Đoạn Thủy Vũ oán hận liếc hẳn một cái, tức giận nói: "Ta không muốn có bất kỳ liên quan gì tới người."

"Nàng không muốn cùng ta có bất kỳ quan hệ nào? Có thật không?" Diêm Thiên Mạc giương cao lông mày, con ngươi ám sắc chăm chăm nhìn nàng thật chặt.

Nếu sớm chiều ở chung như vậy nàng vẫn không hiểu biết, có lẽ hẳn nên chọn lựa một phương thức khác, để nàng tri giác sự hiện hữu của hẳn.

"Đương nhiên là thật." Đoạn Thủy Vũ dùng sức gật đầu, sau đó vẫn không quên liếc hẳn một cái.

"Loại chuyện như vậy còn cần hỏi ta sao? Biểu hiện của ta còn chưa đủ rõ ràng sao?"

"Đúng, không rõ lắm." Diêm Thiên Mạc lộ ra mỉm cười ôn văn ưu nhã. "Rõ ràng đến mức ta không muốn thành toàn cho nàng cũng không được. Tiểu Cẩm Thú."

Hắn mỉm cười nheo nheo cầm Đoạn Thủy Vũ, ánh mắt thâm u chứa đựng nụ cười ngưng mắt nhìn nàng. Nàng cảm giác trái tim tựa hồ khẽ run, nhưng không biết nên giải thích loại phản ứng này như thế nào, vì vậy quyết định làm con rùa đen rút đầu, hèn nhát không suy nghĩ thêm nữa. . . . .

*****

Đoạn Thủy Vũ chưa từng nghĩ đến, ngày đó Diêm Thiên Mạc sờ nhẹ cầm nàng, lại là lần cuối cùng hẳn đụng vào nàng.

Vì chuẩn bị lên ngôi, cả ngày hẳn loay hoay không thấy bóng dáng, ngay cả mặt hẳn nàng cũng không thấy được, chứ đừng nói đến việc nói chuyện giữa hai người.

Chuyện này không phải việc nàng hy vọng sao? Giữa hai người không còn quan hệ. Nhưng mà, đột nhiên hẳn biến mất khỏi sinh hoạt hàng ngày của nàng, nàng lại cảm thấy tui ngui, hơn nữa cái loại cảm giác mất đi này thường làm tâm của nàng đau đớn.

Tại sao lại như vậy chứ? Không phải là nàng nên chán ghét hẳn sao? Tại sao khi hẳn bận tới mảy tới mạt không rảnh tới để ý nàng, nàng lại không lý do mà nghĩ đến hẳn?

Nàng nghĩ tới nụ cười tà ác của hẳn, nghĩ tới ánh mắt mê hoặc lòng người của hẳn, càng muốn nhiệt độ cơ thể hẳn cùng ôn nhu đã man của hẳn. . . . .
Trời, nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Nàng thế nhưng muốn hẳn đụng nàng! Không có hẳn vuốt ve đụng chạm, nàng lại cảm thấy trống không không dứt!

Rốt cuộc nàng bị làm sao vậy?

"Tiểu Vũ, cháu đang nhớ cái gì? Sao mặt lại đỏ như này!" Hoàng thái hậu tới thăm Đoạn Thủy Vũ, vừa vào cửa liền nhìn thấy hai gò má của Đoạn Thủy Vũ tắn ra phấn hồng xinh tươi.

"Không có gì, không có gì ạ." Đoạn Thủy Vũ liền vội vàng lắc đầu. "Cháu không nghĩ tới thái tử, một chút cũng không nghĩ đến thái tử. . . . ."

Nói xong, Đoạn Thủy Vũ thiếu chút nữa đem đầu lờn mình cắn đứt. Đây không phải là nàng giấu đầu hở đuôi sao? Thật là khóc không ra nước mắt a.

"Bà biết cháu không nghĩ tới Mạc nhi chút nào." Hoàng thái hậu mỉm cười phụ họa, cho Đoạn Thủy Vũ xinh đẹp một bậc thang dễ xuống. "Đúng rồi, mấy ngày nay có phải Mạc nhi không trở về đây ngủ? Bà nghe nói hẳn đều ngủ ở trong Ngự thư phòng." "

"Dạ, hẳn không có trở lại." Nguyên lai là ngủ ở Ngự Thư Phòng. . . . . Ở đó ngủ hẳn không cảm thấy quá cực khổ sao?

"Như vậy thật không được." Hoàng thái hậu nghiêm túc lắc đầu một cái. "Nó không trở lại ngủ chứng tỏ nó không giúp cháu bồi dưỡng thân thể tốt. . . . Bà phải đi giáo huấn nó mới được." Lời nói chưa dứt, Hoàng thái hậu lập tức muốn rời khỏi.

"Hoàng nãi nãi." Đoạn Thủy Vũ vội vàng kéo Hoàng thái hậu đang vội vã đi. "Không cần, thân thể của cháu đã hoàn toàn khỏe mạnh rồi."

"Không được, bệnh này nhất định phải tiêu diệt triệt để, để nó giúp cháu điều trị cho tốt." Hắc, Tiểu Vũ đã thích Mạc nhi rồi, bà già này sao có thể không ở giữa thúc đẩy đây?

"Bà nội. . . ." khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoạn Thủy Vũ đỏ bừng.

"Bà sẽ đi ngay bây giờ, cháu chờ nó trở lại." Hoàng thái hậu vút cho Đoạn Thủy Vũ một tình thế mỉm cười bất buộc, lập tức rời đi.

Ngưng mắt nhìn bóng lưng Hoàng thái hậu rời đi, một loại vui sướng không nên có lại đang lặng lẽ cuộn trào trong lòng Đoạn Thủy Vũ .

Nàng thật hi vọng Hoàng thái hậu có thể đem Diêm Thiên Mạc về. . . . .

*****

"Cháu làm gì mà ở chỗ này giả bộ nghiêm túc?" Hoàng thái hậu như trận gió táp xoáy quét vào Ngự Thư Phòng, vừa nhìn thấy Diêm Thiên Mạc cũng không cao hứng héch mảy lên.

"Quốc sự quá nhiều, Tôn nhi sắp đấng cơ, tự nhiên muốn nghiêm túc, làm gì có chuyện làm bộ chứ?"

Diêm Thiên Mạc nhàn nhạt mỉm cười, đứng dậy đỡ Hoàng thái hậu ngồi xuống ghế.

"Rõ ràng chính là giả bộ." Hoàng thái hậu đậm hừ một tiếng.

Bà không phải không biết năng lực cháu mình. Có người trời sanh chính là có lãnh tụ khí chất cùng năng lực lãnh đạo, mà tôn tử nhà bà hoàn toàn là loại người này. Hấn căn bản không cần chuẩn bị quá nhiều cũng đủ để đảm nhiệm đế vị rồi.

"Tâm tình bà nội tựa hồ không tốt lắm. Tôn nhi tới giúp bà đầm lưng." Hai tay của Diêm Thiên Mạc bắt đầu ở trên lưng Hoàng thái hậu gõ .

"Ta sắp bị người làm cho tức chết, còn đầm cái gì?" Hoàng thái hậu không vui liếc mắt.

"Bị Tôn nhi làm cho tức chết? Tôn nhi không có chọc bà tức giận, không phải sao?" Diêm Thiên Mạc không hiểu nhướn lông mày.

"Ai nói cháu không trêu chọc đến ta? Bà hỏi cháu, tại sao cháu ngày ngày đều ngủ ở Ngự Thư Phòng, không trở về tẩm cung?" Hoàng thái hậu bắt đầu thăm vấn rồi.

"Bởi vì quốc sự bận rộn." Diêm Thiên Mạc trả lời, con người hắc ám lóe ra sáng rỡ quý quyết .

"Phi, phi, phi gì mà quốc sự bận rộn? Đã bảo cháu không được dùng loại lý do này qua loa tắc trách với ta." Hoàng thái hậu đẩy tay của hấn ra, quay đầu nhìn chăm chăm hấn. "Cháu làm gì mà để Tiểu Vũ đại nỷ nhân này còn không hưởng dụng, tới trong ngự thư phòng ngủ cùng sách?" Bà không tin cháu bà sẽ ngốc đến mức tin tưởng trong sách thật sự có Nhan Như Ngọc!

"Quốc sự bận rộn." Diêm Thiên Mạc vẫn là một cái đáp án lưu lạc giang hồ như cũ.

"Còn nói quốc sự bận rộn? ! Hoàng thái hậu càng lúc càng kích động."Cháu có biết Tiểu Vũ rất nhớ cháu không? Cháu hẳn tâm mặc kệ sao!"

"Cháu nên quản nằng sao?" Diêm Thiên Mạc nhướn cao lông mày, mặt ngoài nhìn thì một bộ dáng việc không liên quan đến mình, nhưng nội tâm đã ba đào mãnh liệt.

"Dĩ nhiên nên." Hoàng thái hậu hung hăng nhìn chăm chăm hấn."Cháu không biết, chính miệng Tiểu Vũ nói với bà, nó rất nhớ cháu".

Bà tự động phiên dịch lời nói của Tiểu Vũ như vậy, sẽ không có lỗi chứ? Ủ, Tiểu Vũ nên cảm tạ lời phiên dịch hoàn mỹ của bà mới đúng.

"Tiểu Vũ nói với bà nằng rất nhớ cháu?" ánh mắt Diêm Thiên Mạc chột lóe. "Nàng chắc là nói cho bà, nằng một chút cũng không nhớ cháu đi?" Lời này mới giống như Tiểu Vũ có thể nói.

"A, làm sao cháu biết?" Nói vừa xong, Hoàng thái hậu liền hận muốn đem lời nói ra khỏi miệng mình nuốt trở về bụng. "Ý bà là Tiểu Vũ nói một chút cũng không nhớ cháu. . . . . Là bà đến thăm Tiểu Vũ, thấy Tiểu Vũ đỏ mặt, hỏi nằng đang suy nghĩ gì, nằng đáp nằng một chút cũng không nhớ cháu. . . . Cháu không cảm thấy nằng nói ra đáp án này, cũng là bởi vì nằng rất nhớ cháu sao?"

"Bà nội, xem ra bà đã đủ điều kiện để đảm nhiệm chức vụ làm con giun trong bụng Tiểu Vũ rồi. Nằng đang suy nghĩ gì bà cũng biết? Bội phục bội phục." Diêm Thiên Mạc hai ba câu liền dõng đi vấn đề tiêu điểm.

"Cháu dám nói bà nội mình là con giun?! Cháu có ý gì?" Hoàng thái hậu sờ sờ nét mặt già nua của mình, vô cùng mất hứng.

Coi như bà đã già rồi, cũng không thể nói bà giống con giun a! Da của bà có nhiều nếp nhăn so với con giun bóng loáng được sao.

"Cháu chỉ nói bà rất lợi hại, có thể đoán trúng tâm tư của Tiểu Vũ. Bà nội đừng nóng giận, Tôn nhi thật không có ý tứ gì khác. " Diêm Thiên Mạc giả bộ khản trương đem trách nhiệm phui sạch toàn bộ.

"Gì mà không có ý tứ gì khác? Bà thấy rõ ràng cháu rất có ý này!" Hoàng thái hậu hoàn toàn tập trung trách cứ việc Diêm Thiên Mạc đem bà hình dung thành giun phía trên.

"Thật không có." Diêm Thiên Mạc vô tội muốn chết.

Vô luận Diêm Thiên Mạc giải thích thế nào, Hoàng thái hậu đều không bỏ qua cho hắn, vẫn nói lâm nhâm, nói lâm nhâm, cuối cùng, căn bản bà đã quên việc muốn đem Diêm Thiên Mạc về bên cạnh Đoạn Thủy Vũ ——

*****

Đêm tối yên tĩnh, không có nhiệt độ của Diêm Thiên Mạc, Đoạn Thủy Vũ lật tới lật lui hồi lâu, thật vất vả mới ngủ say.

Lúc này, cạnh giường có một vị nam nhân cao lớn ——

Không sai, chính là Diêm Thiên Mạc.

Thật ra, trải qua mấy ngày nay, hắn ngày ngày đều tới nhìn nàng ngủ, mà Hoàng thái hậu nói chuyện nàng nhớ hắn, thật ra trong lòng hắn đã sớm nắm chắc ——

Trong lúc ngủ mơ nàng sẽ lầm bầm hô tên của hắn, phải là ngày có chút suy nghĩ, đêm nằm mộng?

Môi mông hiện lên nụ cười nhạt, hắn đắc ý kế hoạch sơ bộ thành công. Cuối cùng nàng đã chân chính tri giác đến sự hiện hữu của hắn.

Không muốn ở trước mặt bà nội ra vẻ mừng rỡ, là sợ bà nội một khi biết tình ý của hắn đối với Tiểu Vũ, sẽ làm điều thừa mà nghĩ muốn cố gắng tác hợp bọn họ, mà chuyện này nếu bị bà nhúng tay, bình thường sẽ trở nên ngổn ngang, cho nên hắn tình nguyện giữ vững trầm mặc.

Về phần sau này hắn muốn làm thế nào ——

Môi mông vẫn là dạng cười yếu ớt, Diêm Thiên Mạc khẽ vuốt ve gò má trơn bóng trước mặt, trong lòng đã suy tính phương án, chờ nàng tự chui đầu vào lưới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Phù Vương Gia

"Ta hỏi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn kết hôn cùng công chúa nước Đại Lý?" Bên môi Diêm Thiên Mạc hiện lên nụ cười nhẹ, nhìn nam nhân cùng tuổi hắn, lại được xưng là hoàng thúc - Diêm Đào.

"Ngươi đặc biệt tới đây chỉ để hỏi ta vấn đề này sao?" Nữ nhân hắn yêu mến chạy đi, tâm tình Diêm Đào lúc này cực kỳ kém, căn bản không có tâm tư đáp lại Diêm Thiên Mạc đang mặt mày hớn hờ.

"Ta nhớ hắn là ngươi không muốn thành thân với công chúa nước Đại Lý, là Hoàng nãi nãi cứng rắn kén rể đưa cho ngươi, không phải sao?" bờ môi Diêm Thiên Mạc vẫn không ngưng mỉm cười, một bộ ung dung.

Diêm Đào chậm rãi hít sâu một hơi. "Ta thật muốn cùng nàng thành thân." Thật vậy chăng? Rõ ràng hắn bị một nữ nhân dắt hồn rồi mà. . . . .

Ăn ở hai lòng. Trong con ngươi Diêm Thiên Mạc hiện ra nụ cười rõ ràng. "Là thật sao? Ngươi một điểm cũng không thương yêu biểu muội đáng yêu kia sao?"

"Ta không thèm quan tâm nàng." Trong con ngươi của Diêm Đào bắn ra tia sáng nhọn lạnh như băng. "Ta muốn cưới công chúa nước Đại Lý. Nhất định sẽ cưới nàng."

"Vậy mời ngươi cưới nàng trở về. Ta chờ coi rồi." Diêm Thiên Mạc không có tí ti khoái trá nào, môi mông vẫn hiện lên mỉm cười như cũ.

Diêm Đào quên mất một chuyện. Hai người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn hiểu rõ Diêm Đào. Theo hắn nhìn nhận, Diêm Đào căn bản không thể

yêu nữ nhân nào khác.

Mà hấn, cũng chỉ là muốn xác định chuyện này mà thôi.

Để Diêm Đào cưới Tiểu Vũ, là mong Tiểu Vũ lĩnh ngộ xem cuối cùng thì nàng yêu ai, đồng thời cũng mong sao Diêm Đào luôn khẳng khẳng một mực cố chấp có thể tỉnh táo, là một mũi tên trúng hai đích.

Theo lý thuyết mọi nam nhân đều không chấp nhận để nữ nhân của mình cưới nam nhân khác, nhưng hấn rất tò mò mong đợi. Vô cùng mong đợi.

Bởi vì hấn quá rõ ràng, bọn họ tuyệt đối sẽ chia lìa, quyết định đi tìm một nửa chân chính khác.

*****

Ngự Thư Phòng

"Cháu đang nói gì? Cháu đến đây để mong Diêm Đào cưới Tiểu Vũ?" Mặc dù sắp đăng cơ, nhưng căn bản bà không để ý chuyện này. Mà hôm nay bà tới Ngự Thư Phòng tìm người, lại nghe thấy tôn tử xin bà để nhi tử cưới Đoạn Thủy Vũ, làm bà tức giận đến mức con người thiếu chút nhảy ra ngoài. "Rốt cuộc thì cháu có từng thích Tiểu Vũ không?"

Đứa cháu này thật sự là làm bà đoán không ra. Rõ ràng là thích Tiểu Vũ, nhưng cứ nhắc tới Tiểu Vũ là hấn luôn không nóng không lạnh, bây giờ lại để Tiểu Vũ gả cho nam nhân khác, hấn còn từ chối cho ý kiến. . . . . Đến tột cùng hấn đang suy nghĩ gì?

"Cháu có thích Tiểu Vũ hay không, ngày sau Hoàng nãi nãi sẽ biết." Diêm Thiên Mạc cười nhạt một tiếng.

"Dù sao bà cứ để Diêm Đào cưới Tiểu Vũ. Chỉ có để hấn cưới Tiểu Vũ, hấn mới đi tìm Tiểu Vũ, mà Tiểu Vũ cũng mới có thể đổi mặt thực tế."

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Hoàng thái hậu thật sự không hiểu lắm Diêm Thiên Mạc đang làm cái gì bí hiểm.

"Bà còn thiếu cháu một cái yêu cầu có đúng không? Làm theo cháu nói là được." Diêm Thiên Mạc giương môi nhẹ cười yếu ớt. "Nhưng nhớ là, ngàn vạn lần không được để cho bọn họ bãi đường."

"Cháu có ý gì? Không cho bọn họ bãi đường, lại muốn để bọn họ thành thân?" Như vậy bà phải an bài thế nào à?

"Dù sao bà cứ tự nghĩ biện pháp đi, Tôn nhi biết chắc là bà làm được. Nhớ, bãi đường thì miễn, đêm động phòng hoa chúc thì phải xảy ra, cháu muốn bọn họ gặp mặt." Diêm Thiên Mạc đưa ra yêu cầu của hấn.

"Cháu . . . ." Hoàng thái hậu vẫn không hiểu hấn đến tột cùng đang có chủ ý gì.

"Chỉ cần làm theo đúng là được, cháu bảo đảm Diêm Đào cùng Tiểu Vũ sẽ rất hạnh phúc." Bên môi Diêm Thiên Mạc treo nụ cười tự tin.

Không để cho bọn họ bãi đường, là bởi vì Tiểu Vũ chỉ có thể cùng hấn bãi đường. Về phần đêm động phòng hoa chúc —— dù thế nào đi nữa bọn hấn căn bản sẽ không thể qua, hấn có cái gì đáng để ý hay sao?

*****

Ngày đăng cơ càng lúc càng đến gần, nàng hình như đã lâu không cùng hấn nói chuyện rồi. Cho dù gặp được hấn, tất cả đều vội vã thoáng nhìn sau đó hấn lại phải đi làm quốc sự. . . . . Đoạn Thủy Vũ không yên lòng nghe thái giám báo cáo, mãi đến lúc thái giám tựa hồ nhắc tới việc cùng hấn có liên quan.

"Buổi tiệc?" Đoạn Thủy Vũ chớp chớp mắt đẹp, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại. "Buổi tiệc gì? Thái tử muốn làm buổi tiệc gì!"

Không phải là tiệc cưới chứ? Tại sao vừa nghĩ tới có thể là tiệc cưới, lòng của nàng đột nhiên níu chặt, đau như bị đao khoét ra vậy?

"Đêm thái tử lên ngôi, sẽ ở Ngự Hoa Viên cử hành buổi tiệc long trọng, tiệc mời văn võ bá quan, thái tử xin công chúa đừng quên dự tiệc." Thái giám nói lại lời vừa mới nói.

"Oh." Lòng của nàng đột nhiên lại không đau. Đoạn Thủy Vũ lộ ra nụ cười đã hiểu, "Đi xuống đi. Ta sẽ nhớ đi."

Thật may là. . . . .

Đoạn Thủy Vũ thở phào nhẹ nhõm, mới kinh ngạc phát giác mình lại thấy may mắn khi hấn không phải cử hành tiệc cưới.

Vấn đề là, hấn không cử hành tiệc cưới, căn bản cùng nàng không có quan hệ. Là nàng thành hôn với Diêm Đào mà.

Nhưng, nói thật, từ khi hấn bắt đầu không ở bên người nàng, nàng nhớ đến hấn vô số lần, đã sớm vượt xa số lần nàng muốn thành thân . . . . .

*****

Buổi tiệc ở Ngự Hoa Viên, Đoạn Thủy Vũ yên lặng nhìn Diêm Thiên Mạc đứng trước mặt văn võ bá quan nói chuyện.

Nói thật, bình thường nàng nói hần xấu xa, nói hần hèn hạ, hơn nữa coi hần như cầm thú, nhưng hôm nay nàng không thể không thừa nhận, hần thật sự có phong thái tôn quý vương giả. Không có làm hoàng đế ai so với hần thích hợp hơn.

Như vậy hần là đối tượng được người yêu mến mới đúng. Ngay từ khi hần vừa mở miệng, tiếng huyền não của mọi người lập tức dừng lại, hần thật sự là có phong phạm quân vương.

Ánh mắt Đoạn Thủy Vũ lập lòe tỏa sáng nhẹ nhàng nhìn hần mắt hờn, cho đến khi nghe thấy từ ngữ chói tai.

Hình như là. . . . . Nạp hậu?

Nàng chớp chớp con ngươi trong sáng, không dám tin nhìn hần, tiếp tục nghe hần phát biểu, thiếu chút nữa thét ra tiếng chói tai.

Hần nói hần muốn nạp hậu là thật?

Nàng có nghe lầm hay không?

Trái tim đột nhiên níu chặt, truyền đến đau đớn.

Không thể như vậy. . . . . Nàng sao lại đau lòng thế?

Nhất định không phải bởi vì hần muốn nạp hậu mà đau lòng. Chắc chắn là nàng sợ cô gái khác bị ma chướng của hần làm nhục mà đau lòng. . . . .

Đúng, nhất định là như vậy.

Đoạn Thủy Vũ không ngừng tự nói với mình như vậy, tâm lại không có biện pháp khắc chế đau đớn, vì vậy rượu cứ một ly tiếp một ly xuống yết hầu, cho đến khi hoàn toàn không còn cảm giác. . . . .

*****

Đoạn Thủy Vũ say khướt ở trong tiệc rượu, Diêm Thiên Mạc lập tức an bài người đưa nàng đến tẩm cung của hần, còn bản thân mình thì bằng tốc độ nhanh nhất đã tìm đến.

"Ta không có say! Ta một chút cũng không say. . . . ." Say đến hồ đồ chính lúc này Đoạn Thủy Vũ đang nằm ở trên người Diêm Thiên Mạc, nói qua tất cả những lời nói mà người say thường nói.

"Được được được, nàng không say, một chút cũng không say." Diêm Thiên Mạc bắt đầu đi an ủi nàng, đôi tay vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng, trong lòng nói không hết thương yêu sủng ái.

"Vậy ngươi mới nói ta say như thế nào, còn nói muốn dẫn ta trở về phòng?" Đoạn Thủy Vũ ợm hơi rượu, hai mắt trừng trừng tròn lớn."Ah, bộ dáng của ngươi giống như Diêm Thiên Mạc nha. . . . ."

"Vậy sao?" Nói nhảm, hần chính là bản thân hần, nếu có thể không giống chính hần, vậy cũng thật lợi hại.

"Đúng vậy." Đoạn Thủy Vũ liều chết gật đầu."Ông trời sao lại phái một người giống như hần ở trước mặt ta đây? Nay, tối nay ngươi làm Diêm Thiên Mạc có được không? Ta có rất nhiều lời nói muốn cùng hần nhưng không gặp được loay hoay muốn chết. . . . . Có lẽ hiện tại hần vẫn còn cùng văn võ bá quan nâng cốc nói cười, không có rảnh để ý ta."

Ai nói? Vì nàng đã say nên hần rõ ràng bỏ lại văn võ cùng cả triều.

Diêm Thiên Mạc ở trong lòng phân bác, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười ngưng mắt nhìn nàng. "Nàng muốn ta làm Diêm Thiên Mạc sao? Nhưng hần là Hoàng đế, ta nếu đóng giả hần là phạm tội lớn." Hần cố ý đem tình thế nói thành rất nghiêm trọng.

"Ai, có quan hệ gì?" Đoạn Thủy Vũ tại lồng ngực hần hạ xuống một Như Lai Thần Chưởng. "Dù sao ở đây cũng chỉ có ngươi theo ta, không có người khác biết, cho nên sẽ không có người xử phạt ngươi. . . . . Ngươi giúp ta việc này sao?"

"Nàng thật sự hi vọng ta giúp nàng?" Diêm Thiên Mạc giả bộ mặt bị làm khó.

"Đương nhiên a." Đoạn Thủy Vũ lần nữa gật đầu muốn rũ xuống trên đất. "Rất khó có được người có dáng dấp giống Diêm Thiên Mạc như vậy, cho nên đương nhiên muốn nhờ ngươi giúp ta. Ta nghĩ ngay cả Diêm Đào cũng không có bộ dáng như Diêm Thiên Mạc. . . . . Ah, hôm nay ta hình như đã quên nhìn xem Diêm Đào lớn lên trông thế nào rồi. . . . . Ngươi là Diêm Đào sao?" Nàng buồn bực theo dõi hần.

"Ta không phải Diêm Đào." Diêm Thiên Mạc lắc đầu một cái. Thật ra thì tối nay Diêm Đào căn bản cũng không đến, bởi vì hần đã xuống Giang Nam tìm tiểu nô tỳ của hần.

"Ngươi nếu không phải Diêm Đào, lại có bộ dáng giống Diêm Thiên Mạc, vậy thì càng thêm đáng quý rồi. Ngươi nhất định phải giúp ta, có được không?" Đoạn Thủy Vũ say khướt, hai mắt chăm chăm nhìn hần.

"Được." Diêm Thiên Mạc cười nhạt." Bây giờ nàng có thể coi ta như Diêm Thiên Mạc, đem chuyện muốn nói với hần nói cho ta biết."

Nếu không phải đối tượng là nàng, hần sẽ không nhảm chán đến mức muốn làm bộ là chính mình.

"Tốt." Đoạn Thủy Vũ gật đầu mạnh, đột nhiên lại thương cho hần một Hàng Long Thập Bát Chương."Diêm Thiên Mạc, ngươi thật quá đáng!"

"Ta quá đáng chỗ nào?" thực thành thật, nếu không phải hiện tại nàng say rượu vung loạn, thì chắc chừng lực của nàng bật ra rất mạnh.

"Ngươi không để ý đến ta, cũng không tới nhìn ta." Đoạn Thủy Vũ bệt bệt miệng, trong hốc mắt nhanh chóng tích đầy nước mắt.

"Nàng rất hi vọng ta đến thăm nàng sao?" ánh mắt Diêm Thiên Mạc lóe ra, chuyên chú nhìn nàng là chẳng chực khóc.

"Rất hi vọng, rất hi vọng." Đoạn Thủy Vũ liều chết gật đầu. "Ngươi không biết mỗi ngày ta đều rất nhớ ngươi sao?"

"Nàng không nói cho ta biết, ta làm sao biết?" Diêm Thiên Mạc cố ý nói như vậy, thật ra thì nội tâm hần so với ai khác đã rõ ràng nàng nhớ hần. Bởi vì mỗi đêm hần đều canh giữ ở trước giường nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

"Chính ngươi không có cảm giác nha? Ngu ngốc!" Đoạn Thủy Vũ liếc hần một cái. "Có phải ngươi cũng không biết ta rất thích ngươi?"

Diêm Thiên Mạc khẽ cười yếu ớt."Dĩ nhiên không biết." Thành thật mà nói, nghe nàng say rượu nói ra lời thật lòng, cảm giác thật là không phải tốt bình thường.

Đoạn Thủy Vũ bức mình trừng mắt nhìn hần một cái."Ngu ngốc!" Đột nhiên ánh mắt lại chuyển thành thương hại. "Thật ra thì ngươi không biết cũng đúng, bởi vì ta cố gắng ăn giấu, sợ bị người khác nhìn ra. . . . . Ngươi biết không? Ngay cả chính ta cũng không thể tin được. . . . ."

"Hả?" Diêm Thiên Mạc giương cao tuấn lông mày, lạnh lẽo đợi nàng nói tiếp.

"Ta rất thích, rất thích ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ xoay mình để toàn thân mềm nhũn như con chi chi dính chặt trên người của hần, như đứa nhỏ tìm nơi ấm áp. "Nhưng ta không thể biểu hiện ra, bởi vì ta là thê tử chưa cưới của Diêm Đào, ta sao có thể thích ngươi đây? Chuyện này tuyệt đối không thể để cho người khác biết. . . . . Cho nên ngay cả bản thân ta cũng giả vờ không biết. . . . . Như vậy người khác nhất định cũng không biết."

"Nàng thật khổ cực." Diêm Thiên Mạc vờ vuốt sợi tóc đen nhánh mềm mại của nàng, trong con ngươi đen như mực là nụ cười dịu dàng.

"Ta cũng vậy, cảm thấy mình thật khổ cực." Đoạn Thủy Vũ dùng sức gật đầu, giống như đồng ý với hần.

"Ta cũng không muốn thích ngươi. . . . . Kỳ quái, tại sao ta lại thích ngươi! Ngươi rõ ràng rất xấu xa, rất quá đáng, rất hay khi dễ người khác. . . . . Nhưng ta không có cách nào ngăn cản mình thích ngươi. . . . ."

Bên môi Diêm Thiên Mạc giương nhẹ ra nụ cười yếu ớt. "Chuyện chính là như vậy." Bình thường còn không kịp lý giải vì sao thích đối phương thì đã hăm sâu rút không ra rồi.

"Là như thế này phải không?" Đoạn Thủy Vũ mê mê mang mang hai mắt mãnh liệt nhìn hần. "Chẳng qua ta thật sự rất thích ngươi. . . . . Ta quyết định!" Ánh mắt nàng đột nhiên thay đổi, từ trong ngực của hần nhảy ra.

"Nàng quyết định cái gì?" Diêm Thiên Mạc xuất bị nàng hù dọa. Tâm tình của nàng có phải thay đổi quá nhanh?

"Ta quyết định ta muốn hôn ngươi!" Đoạn Thủy Vũ nhìn như đứng đắn nói ra quyết định của nàng, thật ra thì căn bản cả người ngã trái ngã phải.

"A? Được." môi Diêm Thiên Mạc giương lên nụ cười khê, trong lòng âm thầm quyết định về sau nàng muốn uống rượu, bên cạnh nhất định phải có hần, nếu không say rượu rồi thì lực không tốt, coi người khác thành hần, chủ động ôm ấp yêu thương, thì không phải xong rồi?

"Ta muốn hôn ngươi, hôn ngươi. . . . ." Đoạn Thủy Vũ môi hồng tuôn ra cười duyên quyến rũ, nghiêng đồng ngã tây hướng môi của hần đến gần sát. "Ta hôn nha!"

Nàng dùng sức hôn lên trước, lại không trúng, chỉ hôn vào không khí.

"Chỗ này không đúng." Diêm Thiên Mạc nâng đầu đẹp của nàng lên."Nơi này mới đúng." Hần đơn giản tự ra tay.

"Nha". Đoạn Thủy Vũ lần này mới chính xác hôn đến môi của hắn. "Thật là ám áp. . . . ."

Nàng tràn ra nụ cười duyên ngọt ngào. "Nhưng lúc ngươì hôn ta hình như không chỉ như vậy. . . . ."

Còn có. . . . ."

"Còn có môi lưỡi quấn quýt." Diêm Thiên Mạc nhắc nhở nàng, tiếng lòng đã toàn bộ bị nàng làm hỗn loạn.

"Đúng, môi lưỡi quấn quýt." Có được lời nhắc nhở, Đoạn Thủy Vũ cao hứng bưng bưng gật đầu, chỉ là lại đột nhiên buồn bực. "Ah, ta phải làm thế nào mới môi lưỡi quấn quýt với ngươì?"

Diêm Thiên Mạc thiếu chút nữa nặng nề than thở. Không biết là nàng say rượu rồi đem mọi thứ hắn dạy nàng quên nhớ hay là bình thường nàng không nghiêm túc học? Sao hiện tại lại toàn bộ không nghĩ ra đây?

"A, ta nhớ ra rồi, rất đơn giản." Diêm Thiên Mạc vẫn còn cảm thán, nàng đã cầm đầu cầm cổ nâng tay. "Chỉ cần đem đầu lưỡi của ta bỏ vào miệng của ngươì là được rồi."

Nàng vui vẻ nói xong, nàng nghĩ tới các bước, lại để đôi môi mềm mại của chính mình thoải mái vui vẻ dán lên hắn, lưỡi mềm mại thăm dò vào môi mỏng trong hắn.

Diêm Thiên Mạc đang muốn hưởng thụ nụ hôn lần thứ nhất nàng chủ động kích tình đây đưa thì đột nhiên nàng lại rút ngươì ra trở lui, nghiêng đầu giống như là đang suy nghĩ gì. "Ta đem đầu lưỡi bỏ vào miệng của ngươì rồi tiếp đến phải làm gì đây?"

"Nàng cảm thấy thế nào?" Diêm Thiên Mạc đã dần dần mất kiên nhẫn, nghĩ lấy bị động thành chủ động, trực tiếp đem nàng nuốt luôn vào bụng.

Nàng không biết, hắn cũng nhớ tới nàng, từ rất lâu rồi. . . . .

Đoạn Thủy Vũ nghiêng đầu, xem ra hết sức nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát. "Ta cảm thấy ta nên biết đủ mà đem đầu lưỡi dòi ra, tiếp đó bắt đầu hôn những nơi khác nhau trên thân thể ngươì."

"À?" Lần này Diêm Thiên Mạc khá kinh ngạc. Từ trước đến giờ hắn cũng biết nàng rất có khả năng tiềm tàng, nhưng không nghĩ tới nàng có khả năng đến nước này.

Bình thường đều là hắn chọn lựa chủ động, nàng chỉ chịu trách nhiệm đáp lại hắn là được, mà uống say nàng lại nhiệt tình gấp trăm lần?

"Thế nào? Ta sắp coi y phục của ngươì để bắt đầu hôn, ngươì sợ sao?" Đoạn Thủy Vũ vừa ha ha cười, vừa bắt đầu ngả trái ngả phải tính toán coi y phục của hắn ra. "Này, ngươì không được động đây! Ngươì có biết làm như vậy ta rất khó coi không?"

Rõ ràng đều là nàng động, hắn một chút cũng không nhúc nhích a. Vô tội lại bắt đắc dĩ, Diêm Thiên Mạc quyết định chính mình giúp nàng coi y phục ra, như vậy có thể nhanh chóng hưởng thụ phục vụ khó có được từ nàng. Bằng không đợi nàng giúp hắn coi hết y phục, có thể đã là sáng sớm ngày mai rồi.

"Ah, y phục sao lại không thấy?" Đoạn Thủy Vũ dụi dụi con mắt, không biết vì sao y phục trên người hắn đang ở trước mắt nàng toàn bộ biến mất. "A, không sao, không thấy càng tốt. . . . . Ta muốn đem ngươì di chuyển lên trên giường, để hôn tốt hơn." Nàng lại đột phát ý nghĩ khác.

Ý tưởng của nàng vừa ra khỏi miệng, Diêm Thiên Mạc liền tự động thi hành. Nếu không, không biết đợi nàng nghĩ ra được biện pháp đem hắn đến giường, phải chờ tới bao lâu.

"Ah, ta rõ ràng còn chưa có mang đi, sao ngươì đã lên giường rồi hả? Thật là lợi hại!" Đoạn Thủy Vũ chỉ kém không có vỗ tay ca ngợi hắn tự động di chuyển.

Nữ nhân này hình như hoàn toàn quên hắn là loài ngườì, mà không phải là vật không động gì đó. . . . . Diêm Thiên Mạc thở dài một cái, nghĩ đến chờ một chút nữa sẽ có phục vụ đặc biệt, quyết định không cùng nàng so đo.

"Ta nghĩ bắt đầu hôn." Đoạn Thủy Vũ môi gợn lên nụ cười sáng lạn, cao hứng bưng bưng tại trên người của hắn loạn hôn một loạt, cho đến khi hôn đến bộ vị quan trọng của hắn thì đột nhiên sững sốt. "Ah, tại sao trên người ngươì có cái mềm mại gì đó? Sao ta chưa bao giờ nhìn thấy?"

"Sao nàng lại chưa bao giờ nhìn thấy!" Chẳng qua nàng nhìn thấy đều cắn răng chịu đựng. Nàng vừa mới lung tung hôn mấy cái, còn chưa có chân chính khơi lên dục vọng của hắn.

"Nhưng mà ta thật sự chưa từng nhìn thấy." Đoạn Thủy Vũ rất buồn bực lại rất vô tội nói.

"Vậy nàng hôn nó một cái, chờ một chút nó sẽ biến thành cái nàng đã nhìn qua rồi." Diêm Thiên Mạc chủ động đưa ra đề nghị tà ác.

"Muốn ta hôn nó một cái?" Mắt Đoạn Thủy Vũ say mê mê mê xem xét. "Không có vấn đề gì?" Nàng chỉ kém không có vỗ ngực bảo đảm.

"Nhưng, nó sẽ biến thành hình dáng gì?" Đang chuẩn bị cúi ngườì xuống hôn nó, đột nhiên nàng lại ngẩng đầu lên buồn bực hỏi.

"Nàng hôn xong chẳng phải sẽ biết sao?" Diêm Thiên Mạc tà tà nhú mày.

"Đúng nha." Đoạn Thủy Vũ gạt đầu mạnh, rất sùng bái nhìn trước hấn. "Vậy ta hôn chỗ đó, người phải nhanh biến đổi, có biết không?"

Diêm Thiên Mạc thiếu chút nữa thất thanh cười to. Nghe ra tựa hồ trọng trách to lớn đều ở trên người hấn.

Mới nghĩ tới đây, cánh môi thơm mềm của nàng đã dán lên vị trí tượng trưng cho phái nam của hấn, làm cả người hấn run lên. Nàng ở trên phái nam loạn hôn loạn liếm, mặc dù không hề có kỹ xảo, nhưng môi lưỡi trơn mềm của nàng lại làm cho toàn thân hấn bị tê dại, dục hỏa hùng hực trong thời gian ngắn đã được nàng khơi lên.

"Ah, nó trở nên to lớn lại cứng lên!" Đoạn Thủy Vũ giật mình nhìn quá trình biến chuyển nam căn của hấn.

"Hình như càng lúc càng nhìn quen mắt rồi!"

Diêm Thiên Mạc khẽ mở môi, "Nếu nàng ngậm nó vào trong miệng, nó sẽ nhanh biến thành cái gì đó mà nàng đã thấy. . . . . Nàng có muốn thử một chút không?"

"Đương nhiên" Đoạn Thủy Vũ say rượu nên nói không dè dặt, loạn xạ gạt đầu, sau đó liền quỳ chân xuống, lấy miệng anh đào nhỏ ngậm hôn tượng trưng phái nam càng lúc càng lớn kia.

"A!" Mới ngậm vào nó, nàng liền lập tức phun ra. "Nó hình như quá lớn, không nhét nổi vào trong miệng nữa."

"Tiếp tục ngậm, bằng không nàng sẽ không nhìn thấy đáng về lợi hại nhất của nó đâu." Diêm Thiên Mạc thích thú lấy ngôn ngữ hấp dẫn nàng.

"Vậy sao? Ta muốn nhìn, ta muốn xem!" Đoạn Thủy Vũ như một đứa bé mạnh mẽ gạt đầu, tiếp tục ngậm hôn bú lấy cương tráng kia, nam căn nóng rực đã nhét đầy môi thơm của nàng không một khe hở, nàng cũng cố gắng nhẫn nại.

Mà dục vọng của Diêm Thiên Mạc, trong miệng thơm mềm mại, lập tức bị trêu đùa đến cao ngất.

Đột nhiên, nàng cảm thấy cái gì đó, vội vàng kinh hãi đem nam căn vừa ngậm phun ra. "Nó thật sự ở trong miệng ta trở nên to lớn —— ah, xem ra nó thật sự rất quen mắt. . . . . Đến tột cùng nó là cái gì?"

Nàng hướng về phía hấn gạt gù đắc ý, cố gắng muốn biết cái này đến tột cùng là thứ gì, tại sao nàng nhìn quen mắt như vậy.

Diêm Thiên Mạc đã không còn cách nào chờ đợi nữa. Hấn tà tà xấu xa đem bàn tay thăm dò vào trong váy nàng, một phát tháo xuống đồ lót của nàng. "Chờ một chút bản thân nàng sẽ biết đây là cái gì!"

Hấn kích cuồng xâm lược nàng, nàng căn bản không có đường sống. Mà khi nam căn nóng bỏng của hấn tiến vào thân thể mềm mại của nàng, bị chút đau đớn thì cuối cùng nàng cũng biết nó là cái gì, và cũng đã không cách nào ngăn cản hấn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Trời ạ, tại sao lại như vậy?

Đoạn Thủy Vũ nhức đầu tỉnh lại sau khi say rượu, tình cảnh đêm qua lập tức ở trong đầu nàng trình diễn lại một lần.

Gương mặt của nàng lập tức dâng lên khí nóng hùng hực rực hồng.

Trời ạ, nàng cứ nhiên uống rượu say rồi làm chuyện háo sắc như vậy! Mà đáng sợ hơn nữa nàng còn nhớ tất cả!

Ông trời, tại sao không để nàng quên đi cho xong? Nàng thật sự không còn mặt mũi gặp người khác nữa.

"Nàng đã tỉnh! Tại sao mặt hồng như vậy!" Nằm ở bên người nàng Diêm Thiên Mạc bắt đầu quan sát nàng ngay từ lúc nàng vừa tỉnh lại.

Trong lòng hấn rõ ràng tại sao nàng đỏ mặt, nhưng hấn lại cố ý muốn hỏi lý do mặt nàng hồng, xem nàng đến cùng sẽ ứng đối như thế nào.

"Ách, tại sao ta ở chỗ này?" Trong nháy mắt Đoạn Thủy Vũ quyết định làm bộ căn bản không nhớ tới hôm qua xảy ra chuyện gì. "Tại sao người ở bên cạnh ta?"

"Tối hôm qua xảy ra chuyện gì, nàng đều quên sao?" Trong mắt Diêm Thiên Mạc bao hàm chất vấn rõ ràng rành rành.

"Ta nhớ tới hôm qua có buổi tiệc, sau đó ta uống rượu, uống rượu xong, việc gì ta cũng đã quên rồi." Đoạn Thủy Vũ quyết định không chỉ muốn làm bộ quên chuyện đã làm, còn muốn đem lỗi đẩy tới trên người hắn.

Mặc dù làm như vậy rất xấu xa, nhưng là vì luân lý đạo đức, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là ra hạ sách này "Tại sao ta ở chỗ này? Nhất định là người đem ta tới đây có đúng không? Nói, đêm qua người đối với ta làm chuyện gì?"

Nên để hắn hỏi nàng đêm qua đối với hắn làm chuyện gì chứ? Coi như đêm qua hắn thật sự làm chuyện gì đó với nàng, đều không phải là nàng khơi lên sao.

"Đêm qua ta không có làm chuyện gì với nàng." Muốn giả ngu thì mọi người cùng nhau giả. "Đêm qua ta cùng vân vô bá quan chè chén đến rất khuya, uống xong ta trở về tẩm cung để ngủ, cái gì ta cũng không biết." Diêm Thiên Mạc đáng vẻ vô tội so với nàng điển tốt hơn.

"Cái gì cũng không biết? Sao người có thể không biết trên giường có một nữ nhân đã nằm?" Đoạn Thủy Vũ thiếu chút nữa nói hết nguyên căn.

Hắn cứ nhiên cũng làm bộ quên? Lần này nàng không có biện pháp đổ lỗi lên người hắn! Nam nhân giao hoạt này.

"Ta khi đó say như vậy, làm sao biết được?" Diêm Thiên Mạc đẩy trách nhiệm đi không còn một mảnh. "Ta tính lại so với nàng sớm nửa khắc chứ mấy, nội tâm còn chưa bình phục khiếp sợ thì kinh ngạc phát hiện nàng cũng đã tỉnh lại."

"Người người người. . . ." Đoạn Thủy Vũ ghen hòng nhìn trần trối, không nghĩ tới hắn cũng đem tất cả trách nhiệm đổ lỗi cho say rượu, thực sự không ngờ sơ sẩy một cái làm cái chăn che thân thể nàng tuột xuống. "Vậy tại sao thân thể của ta trống trơn?"

Nàng không vội đắp mền lên, ngược lại hy vọng có thể vì vậy mà vạch trần quỷ kế của hắn.

"Ta cũng không biết. Nàng hỏi ta như vậy, sẽ không phải là nghi ngờ đêm qua ta với nàng làm chuyện gì đấy chứ? Ta không nhớ rõ ta có chạm qua nàng không." Diêm Thiên Mạc làm bộ ra tất cả đều không nhớ. "Sẽ không phải là nàng quá nóng, liền tự mình cởi hết y phục đấy chứ?"

"Sao có thể! Ta đã uống say, sao còn có thể có thể đem y phục của mình cởi hết?" Đoạn Thủy Vũ liếc xéo hắn một cái.

"Nhưng người uống say thỉnh thoảng sẽ làm ra một vài chuyện kỳ quái. Ta nghe nói có người sẽ loạn hôn người, còn có người say rượu mất lý trí. . . . ." Diêm Thiên Mạc lấy giọng nói phi thường thanh khiết mà không mập mờ nói xong, thật ra thì nội tâm tà ác vô cùng.

Nam nhân này, rõ ràng đêm qua dụ nàng động thủ! Nhưng nàng tuyệt đối không thể tức giận, đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận mình còn nhớ chuyện xảy ra đêm qua.

"Như vậy có thể là ta cởi hết y phục của mình ra. Chỉ là. . . . . Ah, sao y phục của người cũng cởi bỏ? Thật đúng là khéo." Đoạn Thủy Vũ vừa nói vừa làm bộ không cẩn thận làm chân đạp trên người hắn rơi xuống, tiếng nói mang theo châm chọc.

"Đúng vậy, thật là trùng hợp. Thì ra là chúng ta đều đem y phục của mình cởi ra, thật đặc biệt." Diêm Thiên Mạc cùng nàng cười ha ha. "Xem ra chúng ta nên hợp thành một đôi mới đúng. Nàng có cần suy nghĩ đổi lại tướng công, gả cho ta?"

"Không cần!" Đoạn Thủy Vũ quả quyết cự tuyệt. "Ta đã là thê tử chưa cưới của Diêm Đào rồi, nói gì cũng sẽ không gả cho người."

"Nàng thật là kiên quyết." Diêm Thiên Mạc cười nói lắc tay. "Thôi, dù sao ta cũng nên nạp hậu rồi, ta và nàng tự mình thành thân. Nói thật, nàng không phải cảm thấy không gả cho gã hoàng đế ta đây, mà gả cho Vương Gia, là chuyện rất đáng tiếc sao?"

"Sẽ không." Đoạn Thủy Vũ hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Ta không muốn gả cho nam nhân đầy danh hào."

"Là như thế này sao? Vậy chẳng lẽ nàng chưa từng nghĩ, vì sao nàng muốn gả cho Diêm Đào? Nàng thật muốn gả cho hắn, hay chỉ muốn danh hiệu thê tử trên đầu ai đó như vậy?" Diêm Thiên Mạc giương nụ cười yếu ớt, nói trúng tim đen.

Lời của Diêm Thiên Mạc như sét đánh trúng tâm Đoạn Thủy Vũ, làm nàng nghe vậy sững sờ thật lâu. Lúc sau lấy lại tinh thần, nàng lập tức liếc hắn một cái. "Nói nhảm, ta đương nhiên muốn gả cho hắn. Ta ở Đại Lý đã nghe qua năng lực của hắn rất mạnh, nhân phẩm phi phạm, anh tuấn tiêu sái. . . . ."

Nói cho cùng, nàng còn không chịu đối mặt thực tế, không chịu đối mặt với thanh âm sâu trong nội tâm nàng.

Diêm Thiên Mạc chậm rãi lắc đầu, hận không được lại cho nàng uống say.

"Nàng nghe nói những ưu điểm kia của Diêm Đào, đặt vào trên người ta cũng áp dụng?" Diêm Thiên Mạc lộ ra nụ cười tà ác xinh đẹp, không đem lời trong lòng nói ra, chỉ dùng một phương pháp khác kích nàng.

"A?" Đoạn Thủy Vũ chớp chớp mắt đẹp, trong khoảng thời gian ngắn lại không tìm được lời nói phản bác hắn, một lát sau mới nói lại: "Người cũng quá tự đại đi. Nhân phẩm phi phạm này, người tuyệt đối không bằng người nhà."

"Nàng biết nhân phẩm Diêm Đào tốt bao nhiêu!" đến tột cùng nàng phải đến ngày nào mới có thể nghĩ thông suốt đây?

"Ta chỉ cần gả cho hắn, nhất định sẽ biết." lời này của Đoạn Thủy Vũ không biết là nói cho hắn nghe, hay là nói cho chính nàng nghe. "A hừm, người

không cần nói những chuyện này cùng ta, người nhanh đi làm nghiệp lớn giang sơn của người đi, ta phải trở về Thủy Vũ các của ta."

Diêm Thiên Mạc thấy nàng vội vội vàng vàng chuẩn bị trở về, cũng không lên tiếng ngăn cản nàng, chỉ dùng một đôi mắt đen như mực ngưng mắt nhìn nàng, bờ môi dâng lên nụ cười quý mị.

Nàng muốn trốn tránh hắn, hắn cố tình để nàng phải đối mặt hắn.

Nàng cho là giả cho Diêm Đào rồi có thể cùng Diêm Đào trải qua những ngày hạnh phúc vui vẻ sao?

Hắn đã sớm biết trước kết cục sau khi nàng cùng Diêm Đào thành thân ——

Không phải nàng từ bỏ nàng, chính là hắn từ bỏ nàng. Nếu không nữa thì, chính là bọn họ từ bỏ lẫn nhau.

Hắn sẽ nhìn nàng còn có thể trốn tránh đến khi nào!

*****

Gả? Không gả? Không gả? Gả?

Đoạn Thủy Vũ đã mặc vào mũ phượng khăn quàng, sắp được đưa đến phủ Vương Gia nhưng trước một khắc vẫn còn đang giãy giụa không cần gì muốn vứt bỏ một thân trang phục và đạo cụ này để chạy trốn.

Mặc dù trước đây một lòng muốn gả cho Diêm Đào, tròn mộng đẹp làm vợ, nhưng chân chính đến lúc này, nàng lại sợ, sợ hãi tương lai chưa biết kia.

Càng làm cho nàng muốn chạy trốn chính là, nàng tựa hồ không thật sự muốn gả cho Diêm Đào, sâu trong nội tâm của nàng hình như là muốn gả cho một người đàn ông khác. . . . .

Nghĩ đến đây, Đoạn Thủy Vũ liền nhanh chóng lắc đầu lia lịa, thiếu chút nữa đem đầu lắc đến đứt rời.

Không được. gả cho Diêm Đào chính là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của nàng, nàng không thể bỏ chạy vào giờ phút này lâm trận, nếu không những gì nàng cố gắng liền trước đó đều uổng phí.

Mặc dù, nàng hình như thật sự không muốn gả cho hắn. . . . .

*****__

Muốn khóc.

Nàng nên thật cao hứng, nhưng khi chân chính gả cho Diêm Đào, nàng một chút cũng không cao hứng nổi, chỉ cảm thấy giống như là thoát khỏi cái gì, về sau cũng không thể có được, mà bị thương khổ sở muốn khóc.

Nàng thừa nhận, nàng thật sự không muốn gả cho Diêm Đào, coi như nhân phẩm của hắn ưu tú thế nào, nàng cũng không muốn gả cho hắn.

Muốn chạy trốn sao?

Lúc này chạy trốn, thật quá hèn nhát. Dứt khoát chờ hắn xốc khăn cưới xong, nói cho hắn biết chuyện xảy ra giữa nàng cùng Diêm Thiên Mạc, xin hắn hưu* nàng đi?

*Chồng đuổi vợ về nhà mẹ vợ

Nhưng như vậy lại đối với hắn quá tàn nhẫn. Một người tốt không nên thu nạp vị hôn thê không còn trinh tiết sự thật rất bi thảm.

Vậy phải làm thế nào mới có thể thuyết phục hắn hưu nàng đây?

Đoạn Thủy Vũ càng không ngừng động não, cơ hồ muốn phá tan đầu óc mà vẫn không nghĩ ra phương pháp hữu hiệu.

Phiền não đến cùng, nàng dùng sức lắc đầu, ngay cả khăn trùm đầu đều lay động rơi xuống nàng cũng không thèm để ý. Cho đến khi có tiếng bước chân đột nhiên đến gần, nàng mới hoa dung thất sắc mà nghĩ đem khăn trùm đầu trên đầu nhặt lên, không ngờ khăn trùm đầu như cùng nàng đối nghịch dám trượt khỏi tay nàng.

Đoạn Thủy Vũ khản trương mà lo âu nghĩ thét chói tai, thì người đó tới trước mặt nàng, nàng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt lạnh như băng không có nhiệt độ.

Vào giờ phút này, nàng nghĩ nên thẹn thùng e lệ nhìn hắn, chậm rãi gọi hắn một tiếng tương công, nhưng nàng cũng chỉ có thể nâng đôi môi mềm mại, gì cũng không nói ra được.

"Trời đánh, ta vì cái gì ở trong này?" Người tới chính là Diêm Đào, mà giờ phút này hắn như một con dã thú bị thương, phiền não lấy tay vò tóc gãi thét. "Tại sao người ở chỗ này? Nữ nhân ở chỗ này không phải là người!"

"A?" Đoạn Thủy Vũ ngây ngốc kinh ngạc nhìn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Hắn một điểm cũng không giống người nàng tưởng tượng ra, nàng thậm chí cảm thấy hấn phải nghiêm túc mà không dễ thân cận, một chút cũng không giống. . . . . Một chút cũng không giống. . . . .

Trời ạ, bọn họ đã là phu thê rồi, nàng còn đang suy nghĩ hấn?

"Hôn sự của chúng ta đến đây là ngừng, ta phát hiện căn bản ta không thể yêu nữ nhân khác trừ nàng ấy ra, vô luận như thế nào ta cũng không có cách nào cưới nàng, thật xin lỗi." Diêm Đào đối với nàng nói.

Nói xong lập tức như gió cuốn biến mất trước mặt nàng.

Mà Đoạn Thủy Vũ chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, như người đầu gỗ không hề có sinh mạng, hoàn toàn bất động.

*****_

"Tân lang, sao lại chạy hả?"

Diêm Đào mới chạy ra khỏi tân phòng không bao lâu, đã bị một thanh âm quen thuộc kêu gọi.

Là Diêm Thiên Mạc. Hấn đặc biệt chờ ở chỗ này hay sao? Diêm Đào thoáng khôi phục lý trí lợi hại quét con mắt về phía hấn. "Ngươi tới làm cái gì?"

"Xem ngươi có thể cưới nàng thật không." Diêm Thiên Mạc nhàn nhạt mỉm cười. "Chuyện đúng như ta đã đoán trước, ngươi vẫn không có cách nào tiếp nhận nàng, không phải sao? Người ngươi yêu là tiểu nha đầu đã trốn đi Giang Nam, căn bản không có biện pháp đụng vào công chúa nước Đại Lý."

"Chuyện này có quan hệ gì với ngươi?" tròn mắt đen của Diêm Đào bén nhọn bắn về phía Diêm Thiên Mạc, ánh mắt chợt chuyển một cái. "Chẳng lẽ. . ."

Thì ra là Diêm Thiên Mạc trúng ý công chúa nước Đại Lý! Lúc trước hấn nhất định là bởi vì chuyện của Uẩn nhi làm phiền não vầng đầu, mới có thể không nghĩ tới.

"Nói thật, thật đúng là ta sợ ngươi đụng vào nàng." Diêm Thiên Mạc nhẹ nhàng đập xuống lồng ngực Diêm Đào. "Nếu ngươi thật sự đụng vào nàng, ta sẽ không dùng sức nhỏ như vậy."

"Yên tâm, ta ngay cả khăn trùm đầu của nàng cũng không vén. Về phần báai đường. . . ." Lần này đổi thành Diêm Đào đầm nhẹ xuống lồng ngực Diêm Thiên Mạc. "Ngươi được lắm. Là ngươi bảo mẫu hậu hủy bỏ phải không?"

Mẫu hậu cũng thật kéo, cứ nhiên dùng các loại quà tặng trong ngày lễ, nói không cần đem hôn lễ làm quá phô trương, còn nói một đồng lý do. . . . . Hấn là không có tâm tình phản ứng lại, cũng không biết Đoạn Thủy Vũ kia nghĩ thế nào.

"Đương nhiên. Ta sao có thể để nữ nhân của ta gả cho người khác?" bên môi Diêm Thiên Mạc phỉếm nộ cười yếu ớt. "Mau đuổi theo nữ nhân của ngươi đi, nữ nhân của ta giao cho ta."

Hai nam tử anh tuấn liếc nhau một cái, rồi sau đó hai phương hướng bất đồng bước đi.

Không kể xa tận chân trời hay gần ngay gang tấc, bọn họ cũng đều chỉ muốn nữ nhân của mình.

*****_

Cuối cùng sau một hồi kinh ngạc Đoạn Thủy Vũ đã khôi phục lại, trước mặt nàng Diêm Đào đã đổi thành tuấn dung của Thiên Mạc.

"Ngây người?" Diêm Thiên Mạc cười nhạt. Nàng hình như cực kỳ sợ hãi.

Chuyện quả nhiên không như nàng đoán trước. Nhất định là do hấn phá hoại hôn sự này!

Đoạn Thủy Vũ hung tợn nhìn chằm chằm hấn. "Là ngươi có đúng không! Nhất định là ngươi nói cho Diêm Đào biết quan hệ vô cùng mật thiết giữa ta và ngươi, cho nên Diêm Đào mới không quan tâm ta, có đúng hay không?"

"Ta đến chỗ nào nói với hân ta và nàng có quan hệ mật thiết đây?" Diêm Thiên Mạc nhàn nhạt nhếch môi. Nàng hình như rất tức giận đây.

"Ta làm sao biết ngươi không có việc gì, sao lại đi theo hân nói chúng ta có quan hệ rất mật thiết!" Đoạn Thủy Vũ hận hận nhìn chằm chằm hân, giận đến phát run. "Ngươi hại ta bị vứt bỏ rồi! Đều là ngươi!"

Thậm chí đêm động phòng hoa chúc còn chưa qua liền trở thành người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, thật là mất thể diện!

Chẳng qua nói thật, không cần cùng Diêm Đào trải qua đêm động phòng hoa chúc, nàng thật đúng là thờ phào nhẹ nhõm.

"Nàng suy nghĩ một chút, Diêm Đào vừa nói cái gì với nàng?" tinh thần của Diêm Thiên Mạc cũng không vì phần nợ của nàng mà bị nhiễu loạn, vẫn như cũ mỉm cười nhìn nàng.

"À?" Đoạn Thủy Vũ sững sốt một chút.

Diêm Đào hình như có nhắc tới người khác. . . . . Nàng là người nào?

"Diêm Đào căn bản đã yêu người khác, sao có thể thật tâm cưới nàng đây?" Diêm Thiên Mạc nói ra chân tướng sự tình.

"Không thể nào. Chuyện này nhất định là do ngươi bày ra." Đoạn Thủy Vũ nghe hân nói, ngược lại không thể tin tưởng hân. "Nhất định là hân tính tình quá tốt, không đành lòng làm ta khó chịu, cho nên mới nói với ta hân yêu nữ nhân khác. Đúng, nhất định là như vậy. . . . ."

"Nàng ——" Diêm Thiên Mạc bị sự cố chấp của nàng đánh bại rồi. "Đến tốt cùng thì nàng có phải nên tỉnh táo một chút không?" Hân bắt đầu có chút giận hờn rồi.

"Ta vẫn luôn rất tỉnh táo." Đoạn Thủy Vũ ở trong lòng len lén bỏ tức một câu —— thích hân là chuyện nàng không tỉnh táo nhất.

"Vậy nói cho ta biết, cuối cùng nàng có yêu Diêm Đào hay không? Tội nay nàng đã thấy hân, không phải sao?" Diêm Thiên Mạc nâng lên khóe môi, chờ đợi đáp án của nàng.

Đoạn Thủy Vũ nghĩ đến cặp trông mắt lạnh như băng kia, lại nhìn người đàn ông trước mắt này một chút, phát hiện mình hình như không còn cách nào nói dối nữa.

"Ta. . . . ." Nàng ấp úng, nói đúng là không thể yêu Diêm Đào.

"Nàng không thương hân, đúng không?" Bên môi Thiên Mạc trôi lên nụ cười chế nhạo.

"Ta không thương hân thì thế nào?" Đoạn Thủy Vũ bị hân cười như vậy, ngược lại mạnh mẽ thừa nhận.

"Ta không thương hân, ta còn là nguyện ý gả cho hân, làm thê tử tốt của hân. Ngươi có năng lực như thế sao?"

"Nhưng hôm nay hân vứt bỏ nàng, nàng vẫn hoàn nguyện ý làm thê tử tốt của hân sao?" Môi Diêm Thiên Mạc giương cười khế. "Nàng thật sự cảm thấy một người vô duyên vô cớ bỏ lại nàng không quản, sẽ là một nam nhân tốt sao?"

"A. . . . ." Đoạn Thủy Vũ ghen hống nhìn trần trời khi bị hân vặn hỏi. "Hân. . . . . Hân nhất định sẽ rất tốt đối với ta. Ta có biện pháp để cho hân đối xử tốt với ta. . . . ."

"Trong thời gian ngắn chỉ sợ hân sẽ không trở lại nữa." Diêm Thiên Mạc cười nhạt. "Muốn hân trở lại, ít nhất còn phải 1~2 tháng nữa"

"Sao ngươi biết?" lần này Đoạn Thủy Vũ càng cảm thấy hân đang giở trò quỷ. "Nhất định là ngươi bắt hân rời khỏi ta, có đúng không?"

"Ta làm sao biết? Ta là hoàng thượng, hân muốn đến chỗ khác tìm nữ nhân của hân, không cần phải xin phép sao?" Diêm Thiên Mạc nhún mày hỏi ngược lại.

"Đi tìm nữ nhân khác? Không, chuyện này nhất định ngươi nói dối." Đoạn Thủy Vũ còn toàn tâm toàn ý nhận định hân là người xấu.

"Tốt, coi như là ta nói dối, vậy thì sao nào?" Diêm Thiên Mạc nhàn nhạt nhướng mày, xem ra một chút cũng không để ý. "Dù sao hân cũng rời khỏi nàng, không phải sao? Mà nàng, nói thật khi hân rời khỏi, nàng không cảm thấy nhẹ nhõm sao?"

"Ta. . . . ." Đoạn Thủy Vũ cứng họng rồi. Thành thật, nàng thật sự cảm thấy như trút được gánh nặng.

Vào giờ phút này nàng cũng chỉ kinh ngạc, Diêm Đào đột nhiên vứt bỏ nàng, nội tâm cũng tương đối nhẹ nhõm, nếu không làm sao có tâm tình ở chỗ này chỉ trích Thiên Mạc.

Thật ra thì một chút nàng cũng không thêm để ý Diêm Đào đến tốt cùng là đi đâu, nàng trách cứ Diêm Thiên Mạc, thật ra là bởi vì. . . . . Hân là nơi nàng phát tiết.

"Tiểu Cầm Thú của ta, tương công nàng đã vứt bỏ nàng, vậy hãy để chúng ta tư tình tiếp đi! Nàng nói thế nào?" Diêm Thiên Mạc nói lên yêu ước với

nàng.

"Không được. . . . ." Đoạn Thủy Vũ nhìn đến môi Thiên Mạc hiện nụ cười giảo hoạt ám muội, lắc đầu lập tức.

Chính là do hấn quyến rũ nàng làm chuyện xấu, Diêm Đào mới có thể rời khỏi nàng!

Nhưng. . . . . Nàng thật sự muốn cùng hấn một chỗ. . . . . Ô ô, nàng sao lại biến thành nữ nhân dâm đảng như vậy? Ô. . . . .

"Có quan hệ gì! Nếu nàng không thương hấn, vậy tại sao không thể cùng ta ở chung một chỗ?"

Diêm Thiên Mạc tiếp tục lộ ra nụ cười của ác ma với nàng.

"Dĩ nhiên. . . . . Không được. . . . ." Đoạn Thủy Vũ đã bị nụ cười cạnh môi hấn mê hoặc, nói xong âm thanh đều vô lực.

"Thật không được sao?" Diêm Thiên Mạc đã bước tới bên người nàng, đem nàng kéo vào trong ngực thật chặt, ở bên tai nàng nhẹ giọng thổi gió.

Thật là ám áp. . . . . Đoạn Thủy Vũ thoáng chốc trở nên mềm yếu đi. "Không được. . . . ." Tiếp tục như vậy nữa, nàng thật sự sẽ gật đầu mất.

Nhưng hiện tại nàng cũng không muốn rời khỏi hấn. . . . . Nàng đã thật lâu không có dựa đầu vào ngực của hấn rồi, nàng rất nhớ hấn. . . . .

"Tiểu Vũ, cùng ta hồi cung thôi." Diêm Thiên Mạc khẽ giương môi, thả ra tà ác nhất hấp dẫn nàng.

"Ta. . . . ." Đoạn Thủy Vũ mắt đẹp nhìn chăm chăm vào hấn, ở trong lòng tự nói với mình một ngàn lần một vạn lần hấn là người xấu, muốn mình chó đồng ý hấn. Nhưng chưa dứt lời, nàng vẫn không tự chủ được gật đầu, phản bội lý trí của mình, cũng phản bội Diêm Đào.

"Rất tốt, chúng ta trở về thôi."

Diêm Thiên Mạc bên môi tuôn ra mỉm cười thắng lợi, không để cho nàng có cơ hội giãy giụa hoặc chối ý, cúi đầu hôn môi của nàng, ngăn chặn tất cả lời nàng muốn nói.

Lần này, rốt cuộc hấn cũng thắng.

So hấn cùng Diêm Đào, giữa chân tình cùng danh hiệu, cuối cùng nàng cũng chịu nhìn thẳng vào tâm mình, lựa chọn người trước ——

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Đương nhiên là thật. . . . ." Kỳ quái, tại sao mỗi lần nhìn đến ánh mắt của hấn, nàng lại không có cách nào nói dối lưu loát được hả?

"Có thật không?" Bàn tay ma quỷ lặng lẽ dò vào trong chăn, đánh úp tới tuyết ngực trần truồng của nàng, bừa bãi vuốt ve ở trên.

"Đương nhiên. . . . ." hô hấp Đoạn Thủy Vũ nhẹ nhàng chuyển thành dồn dập. "Thật. . . . ." Trời ạ, nóng quá. . . . . hấn làm cho nàng càng lúc càng nhạy cảm. . . . .

"Nàng xác định?" Bàn tay tà ác một đường trượt xuống bụng, tiếp tục thẳng dò qua phương trạch u mật mới bị hấn dày vò đêm qua.

"A. . . . . Không cần. . . . ." Đoạn Thủy Vũ hốt hoảng vỗ bàn tay làm nhiều việc ác kia. Nàng quyết định về sau nhất định phải mặc quần áo tử tế lại sau khi làm cái chuyện kia, bằng không bị hấn làm như vậy, căn bản nàng không có năng lực kháng cự.

"Không cần cái gì?" ngón tay Thiên Mạc đã thuận lợi dò vào hoa kính thâm u chặt ngهن của nàng, thiếu động tăng sâu tri giác của nàng. "Không phải nàng muốn ta tiếp tục sao, lại không cần đưa về?"

"A. . . . . Cũng không muốn. . . . ." lời nói của Đoạn Thủy Vũ đã không mạch lạc.

"Rất tốt, không về." Diêm Thiên Mạc hôn nàng tán thưởng, ngón tay vẫn ở hoa huyết ướt át của nàng quây tứ phía. "Chẳng qua ta muốn nói cho nàng biết, dù nàng có quan tâm đến chuyện ta muốn tiếp tục hay không, ta đều muốn nàng!"

Hai người trong lúc đó kích tình ái dục mãnh liệt triển khai ngay sau lời hấn nói. . . . .

Mặc dù mỗi ngày Đoạn Thủy Vũ đều nhắc nhở mình làm xong chuyện này phải nhớ mặc quần áo, nhưng mà nàng lại mê mải đến mức mỗi hồi xong đều ngã đầu xuống nằm ngủ ngay, vì vậy nàng cùng Diêm Thiên Mạc nói muốn về, tình hình sẽ ở tâm cung Hoàng đế trình diễn một lần như thế. Cho đến

trước khi Diêm Đào trở lại, đừng nói là một mình trở lại phủ Vương Gia, phần lớn thời gian, nàng thậm chí ngay cả tẩm cung Hoàng đế tròn 500 thước bên ngoài, cũng không có đi qua.

*****

"Thật xin lỗi. . . . ."

Đoạn Thủy Vũ lương tâm vui vẻ sống qua một quãng thời gian, có một ngày, không dễ dàng nàng có tinh thần tản bộ bên ngoài tẩm cung Hoàng đế, đột nhiên vọt tới một nữ nhân bụng to, kích động quỹ xuống trước nàng.

"Người đứng lên nói, đứng lên nói." Đoạn Thủy Vũ bị nữ nhân trước mặt làm cho thần kinh căng thẳng.

Thử nghĩ, nếu nàng sợ ý một chút quỹ phá hủy bụng kia, thì làm thế nào bây giờ?

"Nhưng mà ta thật sự vô cùng thực xin lỗi người. . . . ." Nữ nhân vô cùng xấu hổ nhìn Đoạn Thủy Vũ, tựa hồ lại có ý muốn quỹ xuống.

"Người làm gì phải xin lỗi ta? Ta với người rõ ràng không quen biết." Đoạn Thủy Vũ buồn bực nhìn nữ nhân trước mắt, nghĩ mãi không thông.

"Người mặc dù chưa từng thấy qua ta, nhưng người nhất định biết ta. . . . . Ta chính là nữ nhân đa bất cớ Diêm Đào, Liễu Đạo Uẩn." Liễu Đạo Uẩn ngượng ngùng nhìn nàng. "Thật xin lỗi, đều là ta hại người biến thành người phụ nữ bị ruồng bỏ. Thật xin lỗi. . . . ."

"Khoan đã." Dung nhan Đoạn Thủy Vũ chợt biến sắc. "Người nói người là nữ nhân bất cớ Diêm Đào?" Nàng lấy giọng hoài nghi hỏi.

"Đúng vậy." Liễu Đạo Uẩn dùng sức gật đầu một cái, mặt đẹp tràn đầy áy náy. "Thật, thật xin lỗi, là ta hại hấn đào hôn. . . . ."

"Chờ một chút. Người gạt ta ?" Đoạn Thủy Vũ không dám tin. "Nhất định là hấn quá thiện lương, muốn người đến gạt của ta đây, có đúng không?"

"Thiện lương?" Liễu Đạo Uẩn trừng lớn con ngươi. Giống như chưa từng nghe có người miêu tả Diêm Đào như vậy. "Hấn không có bảo ta đến gạt người."

"Cho nên, là người tự mình đến gạt ta sao? Người bởi vì sợ ta đối với Diêm Đào quá áy náy, cho nên mới đến gạt ta, để ta giảm bớt cảm giác áy náy, phải không?" Đoạn Thủy Vũ liên tục hỏi.

"A? Người có cảm giác áy náy gì? Người không nên có cảm giác áy náy đó!" Liễu Đạo Uẩn hoàn toàn không hiểu Đoạn Thủy Vũ vì sao phải có cảm giác áy náy. "Là ta thực xin lỗi người. . . . . Trước khi người cùng Diêm Đào thành thân, ta đã thích Diêm Đào rồi. Thật ra ta muốn thành toàn cho các người, nhưng mà. . . . . Nhưng mà ta thật sự vô cùng thương hấn, hấn cũng không để cho ta rời khỏi hấn, cho nên. . . . . Cho nên. . . . ."

Thật xin lỗi. . . . ."

"Đợi đã nào...!" Đoạn Thủy Vũ giật mình làm ra thủ thế tạm ngừng. "Người nói, người ở chung một chỗ trước với Diêm Đào khi ta thành thân cùng Diêm Đào? Người không gạt ta?"

"Dĩ nhiên không có." Liễu Đạo Uẩn cực kỳ dịu dàng vuốt bụng. "Đứa bé chính là chứng cứ ta cùng hấn sống chung với nhau."

"Người xác định người không phải do Diêm Đào đặc biệt an bài, muốn làm ta giảm bớt cảm giác tội ác của nữ nhân sao?" Đoạn Thủy Vũ đang hoài nghi nàng.

"Đương nhiên không phải." Liễu Đạo Uẩn dùng sức lắc đầu. "Ta mới nói cho người đều không phải là nói láo, người nhất định phải tin tưởng ta."

"Nhưng là, chuyện này thật sự làm người ta khó có thể tin. . . . ." Đoạn Thủy Vũ ngập ngừng nói. Thì ra lúc nàng cùng Diêm Thiên Mặc sống chung với nhau thì Diêm Đào cũng có nữ nhân khác. Điều này thật sự là không thể tưởng tượng nổi, thật sự làm người ta rất kinh ngạc,. . . . . Thật tốt quá!

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Liễu Đạo Uẩn cho là Đoạn Thủy Vũ vẫn kinh ngạc là bởi vì thương tâm, liễu mạng cúi người nói xin lỗi nàng.

"Đợi chút, đừng đại lễ như vậy." Đoạn Thủy Vũ thật sự rất sợ nhìn nữ nhân bụng đã lớn làm động tác quá mạnh. "Chớ cùng ta nói xin lỗi nữa, trên thực tế ta cũng phải thật xin lỗi Diêm Đào, ta cùng hấn coi như là huề nhau. . . . ."

"À? Vì sao huề nhau?" Xem sự việc thay đổi Liễu Đạo Uẩn dĩ nhiên không biết rồi.

"Ta. . . . ." Đoạn Thủy Vũ ngượng ngùng cúi đầu, vô ý thức lắc lắc đầu ngón tay mình, thiếu chút nữa đem mười ngón tay cuộn lại thành bím tóc. "Trước khi ta cùng Diêm Đào thành thân, cũng đã cùng đương kim hoàng thượng qua lại thân mật. . . . . Ách, là được. . . . . Chính là giống như người cùng Diêm Đào sống chung với nhau đó, qua lại thân mật. . . . . Người hiểu ý của ta chứ?"

"A?" Liễu Đạo Uẩn chớp chớp mắt đẹp, không thể tin được lời nói của Đoạn Thủy Vũ. "Sao có thể? Người nhất định là vì để giảm bớt cảm giác tội ác của ta, cho nên mới nói với ta như vậy có đúng không? Thật xin lỗi. . . . . Ta thật sự vô cùng xin lỗi người. . . . ."

"Không. . . . . Nàng không cần xin lỗi." Đoạn Thủy Vũ vội vàng an ủi nàng. "Nên nói xin lỗi là ta."

"Nàng thật sự quá tốt, vì giảm bớt cảm giác tội ác của ta, lại biến ra tình tiết này muốn gạt ta. . . . . Ta sẽ không bị lừa gạt." Liễu Đạo Uẩn ản sâu nghi ngờ ấy nảy nói. "Van cầu nàng theo ta cùng Diêm Đào sống cùng nhau được không? Vương phi để cho nàng làm, ta chỉ muốn làm nô tỳ cho các người là tốt rồi. Nàng là người tốt như vậy, ta tin tưởng nàng sẽ không giống những đại nương khác, khi dễ đứa trẻ trong bụng ta. . . . ."

"À?" Đột lại vào lúc này Đoạn Thủy Vũ nháy nháy mắt đẹp, không biết làm sao. "Không không không, là ta thực xin lỗi nàng, nàng nên làm vương phi, ta sẽ đi xa chân trời góc biển thành toàn các người. . . . . Ta đây cũng không có mặt mũi đối mặt với Diêm Đào. . . . ."

"Không không không. . . . . Sao nàng có thể đi? Nàng nên làm vương phi của Diêm Đào mới đúng." Liễu Đạo Uẩn kiên trì như vậy.

"Ta ở lại không phải là một trở ngại lớn đối với các người sao? Ta đã rất ích kỷ hồng hạnh xuất tường rồi, không thể còn đối đãi với các người như vậy. . . . ." Đoạn Thủy Vũ cũng rất kiên quyết.

"Uẩn nhi, ta cho nàng đến tìm nàng ta, cũng không muốn kết quả như vậy." Một giọng nam trầm thấp đột nhiên truyền đến trong tai hai nữ nhân.

"Tiểu Vũ, ta để nàng nghe nàng ấy giải thích, cũng không cần nàng đưa ra quyết định như vậy." Sau đó một giọng nam khác dò dào từ tính cùng tới.

"Vương Gia?" Liễu Đạo Uẩn chớp chớp lông mi dài nhỏ nòng quỳn. Hắn sao lại tới hả?

"Hoàng thượng?" Đoạn Thủy Vũ giống nhau rất kinh ngạc. Hắn đều nghe được?

Hai người đàn ông này ăn ý cười một tiếng, quyết định đem nữ nhân của mình trở về giáo dục lần nữa, tránh cho nữ nhân của bọn hắn quá mức đồng tình, một ngày kia đem bọn họ bán ra ngoài cho nữ nhân khắp thiên hạ cùng hưởng, hoặc là vì thích lưu lạc chân trời, bọn họ cũng không được biết!

*****

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

"Chàng đều nghe được, phải không?" Diêm Thiên Mạc một đường mang Đoạn Thủy Vũ vào trong tấm cung, ngay sau đó Đoạn Thủy Vũ mở miệng.

"Dĩ nhiên." sắc mặt của Diêm Thiên Mạc thật sự không tốt chút nào. Nữ nhân của hắn thật sự quá lạm tình, vì thành toàn người khác mà muốn lưu lạc chân trời. . . . . Nàng đang làm cái gì? !

"Vậy chàng không cảm thấy Liễu Đạo Uẩn thật sự là nữ nhân rất tuyệt vời sao?" Kỳ quái, tại sao nhìn hắn đứng lên giống như không thật cao hứng?

Thiên Mạc vững vàng nhìn chăm chăm nàng, cho nàng một đáp án không ngờ.

"Trong lòng của ta chỉ có nàng."

"Ta không hỏi cái này. . . . . Chậm đã, chàng nói cái gì?" Đoạn Thủy Vũ chớp chớp con mắt sáng, lại chớp chớp con mắt, không nghĩ tới hắn sẽ nói những lời này vào lúc này.

"Trong lòng của ta chỉ có nàng, không cho phép nàng vì thành toàn người khác mà rời cung trốn đi." Diêm Thiên Mạc chuyên chế nói.

"Nhưng. . . ." Đoạn Thủy Vũ cảm động không hiểu, lại không có biện pháp không vì Liễu Đạo Uẩn cùng Diêm Đào nghĩ. "Nhưng hiện tại trên danh nghĩa thiếp là thê tử của Diêm Đào, nếu thiếp ở đây, Diêm Đào sẽ không có khả năng lập Liễu Đạo Uẩn làm vương phi, như vậy không phải rất uất ức nàng ấy sao?"

"Để hắn lưu nàng chẳng phải được sao?" sắc mặt của Diêm Thiên Mạc càng lúc càng không vui. Tại sao nàng một mực nghĩ giúp người khác ?

"Cũng đúng." Đoạn Thủy Vũ hưng phấn gạt đầu một cái, lấy ánh mắt sùng bái nhìn Thiên Mạc. "Thiếp không nghĩ tới cái phương pháp này, chàng thật là thông minh."

Sắc mặt Diêm Thiên Mạc vẫn không thay đổi, thật sự không muốn nói với nàng thật ra thì hắn thông minh hay không không có quan hệ, mà là nàng thật sự quá ngốc xuẩn.

"Chuyện của bọn họ để họ giải quyết, hiện tại nàng cần có tâm tình giải quyết chuyện tình hai chúng ta đi?" Diêm Thiên Mạc nghiêng dò xét nàng.

"Chuyện của chúng ta? Chúng ta có chuyện gì?" chuyện này đã dễ dàng giải quyết, nàng không cần đối với Diêm Đào có cảm giác áy náy nữa, còn có thể quang minh chính đại cùng Diêm Thiên Mạc ở chung một chỗ. Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên có loại cảm giác sung sướng, căn bản không biết còn chuyện gì cần nàng phí tâm giải quyết.

"Hôn sự của ta và nàng." Diêm Thiên Mạc nặng nề thờ dài một cái, chỉ kém không có một mồi nắm bả vai của nàng đem nàng lay tỉnh.

Nàng không nghĩ tình trạng bên ngoài đi!

"Hôn sự của ta với chàng? Ta với chàng có hôn sự gì?" Đoạn Thủy Vũ mở lớn mắt đẹp, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì.

"Nàng. . . . ." Nếu hắn vừa muốn đem nàng lay tỉnh, hiện tại lại muốn bóp chết nàng. Tại sao nàng không rõ ràng tình trạng bên ngoài chứ?

"Nàng còn nhớ rõ trước kia ta nói qua chuyện muốn lập hậu chứ?" Hắn nuốt xuống lửa giận, miễn cưỡng nhắc nhở nàng.

"Ta nhớ rõ. . . . ." Đoạn Thủy Vũ gạt đầu một cái, lập tức liên tưởng theo hướng sai lầm. "Ý của chàng là muốn ta rời khỏi chàng, để chàng cùng nữ nhân khác lập gia đình sao?"

Đang nói chuyện đồng thời, nàng như nghe được thanh âm trái tim mình tan nát.

Diêm Thiên Mạc bức bách chính mình khẽ đếm đến mười để bình ổn tức giận. Nếu hắn vừa muốn giết chết nàng, hiện tại nàng đã đem hắn tức giận tới mức muốn tự sát rồi.

"Ý của ta là, ta muốn cưới nàng, ta muốn nàng là hoàng hậu của ta!" Hắn nói xong đủ hiểu, sẽ không để cho nàng hiểu lầm chứ?

"À?" Đoạn Thủy Vũ trừng mắt nhìn, lúc này mới hoàn toàn hiểu ý của hắn. Lời cầu hôn của hắn làm tim nàng vừa mới vỡ vụn lập tức tự động khép lại.

"Được. . . . ." Đầu tiên nàng cao hứng bưng bưng gạt đầu, ngay sau đó lại lắc lắc đầu. "Không được, ta không thể gả cho chàng. Hoàng đế cưới phi tử của thúc thúc mình, không phải rất buồn cười sao?"

"Có gì đáng cười? Trên đời này ai dám cười ta?" Diêm Thiên Mạc gầy nhẹ tuấn lãng mày, căn bản không quan tâm đến.

"Nhưng. . . . . Người không để ý, người khác sẽ để ý. Huống chi thiếp như vậy sao làm mẫu nghi thiên hạ được? Mọi người nhất định sẽ cười thiếp là một nữ nhân thờ hai chồng, một chút hình tượng thiếp cũng không có." Đoạn Thủy Vũ hét lên, còn chưa nguyện ý gả cho hắn.

Mẫu nghi thiên hạ? Nàng là nữ nhân cổ chấp không thông như vậy nếu thực làm mẫu nghi thiên hạ, giang sơn của hắn không đại loạn mới là lạ.

"Ta cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới muốn nàng làm mẫu nghi thiên hạ." Diêm Thiên Mạc cười nhạt ra tiếng, gấp phải cái nhìn đằng đằng sát khí xem thường của nàng.

"Chàng có ý gì? Thật giống như thiếp thật sự thối nát. Thiếp nói cho chàng biết, nếu chàng không để thiếp làm mẫu nghi thiên hạ, thiếp tuyệt đối không từ bỏ ý đồ!" Đoạn Thủy Vũ chống nạnh nhìn hắn chằm chằm, quyết tâm cùng hắn đối đầu.

"Vậy trước hết nàng làm hoàng hậu của ta đi đã rồi hãy làm mẫu nghi thiên hạ." Không nghĩ tới đào một cái bẫy nàng liền tự mình ngã vào đó. Thật biết điều.

"Được!" Đoạn Thủy Vũ đồng ý một tiếng xuống, đồng ý sau mới phát hiện có cái gì không đúng. "Này, ta không làm hoàng hậu, ta không muốn gả cho chàng. . . . . Như vậy người ta sẽ nói ta một nữ thờ hai phụ, một chút hình tượng ta cũng không có. . . . ."

"Vậy còn cách đơn giản là ta nói cho mọi người biết trước khi nàng được gả cho Diêm Đào hai chúng ta đã ngầm sinh tình cảm rồi." bờ môi Diêm Mạc hiện lên nụ cười mập mờ.

Một cái tay nhỏ bé mịn màng đè lên môi miệng của hắn. "Không thể nói!" Đoạn Thủy Vũ gấp gấp nói. "Nếu chàng nói thật rồi, dân chúng nhất định sẽ nói ta là nữ nhân dâm đẳng!"

"Sẽ không. Ta chỉ nói trước khi nàng gả cho Diêm Đào chúng ta đã có tình cảm, mà nàng bị buộc gả cho Diêm Đào rồi, vẫn thủ thân như ngọc, đáng quý, mà trong lòng Diêm Đào cũng yêu người khác, vì vậy nhờ sự đồng ý của Hoàng nãi nãi, để nàng tái giá cho ta, còn Diêm Đào lập phi tử khác." Diêm Thiên Mạc lộ ra nụ cười đã tính trước.

"Thật sự như vậy là được sao?" Hai mắt Đoạn Thủy Vũ bỗng nhiên sáng lên. Nghe hắn nói tựa hồ một chút cũng không khó khăn.

"Nàng đừng có quên ta là Thiên Tử, có chuyện gì ta nói mà không thay đổi được?" Trên trán Diêm Thiên Mạc lộ ra khí phách tôn quý.

"Hình như cũng đúng." Đoạn Thủy Vũ vui vẻ gạt đầu, một lát đột nhiên lại dừng lại, không an lòng lại hỏi. "Nhưng chàng xác định Hoàng đế cưới phi tử thúc thúc mình, không buồn cười sao?"

"Dĩ nhiên không." Xác định muốn chết, giằng giải nửa ngày, sao lại trở về điểm xuất phát? "Nàng cảm thấy ta cưới nàng rất buồn cười sao?"

"Đương nhiên không." Đoạn Thủy Vũ lắc đầu một cái. "Nhưng vấn đề ta là phi tử của thúc thúc chàng. . . . . Ta nghe qua có rất nhiều Hoàng đế đoạt phi tử của nhi tử, nhưng chưa nghe qua đoạt phi tử của thúc thúc. . . . . Chàng xác định lập dị như vậy một chút cũng không buồn cười sao?"

"Nàng ——" Diêm Thiên Mạc thiếu chút nữa muốn giận đến bỏ mình. "Chẳng lẽ nàng lại hi vọng ta hiện tại nhanh sinh con trai, sau đó để nàng gả cho

con ta, tái giá cho ta, chế tạo một quá trình đoạt phi không thể cười sao?" Hấn thật sự bó tay với nàng, không thể làm gì khác hơn là theo hình thức suy tư của nàng.

"Không phải. . . . . hiện tại chàng mới sinh con trai, thì ta phải thật lâu sau mới có thể gả hấn." Đoạn Thủy Vũ trả lời càng làm cho Diêm Thiên Mạc học máu. "Huống chi ta đây yêu chàng, không muốn chàng cùng nữ nhân khác sinh đứa trẻ, cho nên chàng chỉ có thể cùng ta sinh đứa trẻ, mà ta cùng đứa trẻ tự mình sinh ra thành thân, vậy không phải là loạn luân sao? Cho nên vô luận như thế nào ta cũng không thể để chàng sinh đứa trẻ cho ta thành thân, sau tái giá cho chàng được." Đoạn Thủy Vũ nói xong nhưng rất nghiêm túc.

"Tiểu Vũ." Diêm Thiên Mạc đã hoàn toàn nghe không nổi nữa. "Nàng có nhớ nàng thiếu ta một— yêu cầu không." Cuối cùng hấn quyết định lấy ra chiêu này, xong hết mọi chuyện.

"Dĩ nhiên nhớ." Đoạn Thủy Vũ dùng sức gật đầu.

"Tốt, vậy hiện tại ta yêu cầu nàng, ngoan ngoãn gả cho ta!" bên môi Diêm Thiên Mạc chứa đựng nụ cười. "Trừ chuyện này ra, cái gì cũng không nói nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Kết thúc

Mùa xuân ba năm sau

Lễ mừng năm mới năm nay, hoàng cung đặc biệt náo nhiệt, người thì về nhà mẹ đẻ, khách mời thì tới rất đông, từng đôi tuần nam mỹ nữ dẫn theo đứa con của họ xuất hiện, còn chưa bắt đầu hàn huyên, đã nhìn thấy những đứa trẻ lung tung chạy như bay khắp sân.

"Từ Từ, trở lại!" Đoạn Thủy Vũ kéo con trai đang mãi chơi của mình lại. "Con phải ngoan ngoãn, không được tùy tiện chạy loạn, nếu không lạc mất thì làm thế nào?"

"Nương, nương. . . . ." Thoáng chốc đã nhìn thấy một bé trai trắng ngần vô tội nhìn mẹ nó, sau đó chỉ vào ba tiểu tử làm phản bên cạnh. "Hấn, hấn, nàng. . . . ."

"Từ Từ, nương và phụ hoàng con tới giới thiệu bọn họ cho con, có được không?" Đoạn Thủy Vũ vừa nói với bé trai, vừa nhìn về Diêm Thiên Mạc làm bạn ở bên.

"Được." Từ Từ dùng sức gật đầu, đồng ý để cha mẹ giới thiệu đồng bạn mới cho hấn biết.

Diêm Thiên Mạc kiêu ngạo ôm con vào trong ngực, hộ tống Đoạn Thủy Vũ dẫn kết tinh tình yêu của bọn họ đi gặp mọi người.

Đầu tiên là Thượng Quan Đồng, Tần Từ Ký và con trai của bọn họ.

"Con trai, vị này con phải gọi là hoàng cô cô, nam phải gọi hoàng dượng, còn bé trai này con phải gọi hoàng biểu ca."

Ừm, chuyện này dễ dàng. Từ Từ thuận lợi chào xong một nhà ba người này.

Diêm Thiên Mạc và Đoạn Thủy Vũ lập tức dời đến đôi tiếp theo.

Tiếp theo đúng là đôi Diêm Đào, Liễu Uẩn Đạo và bé trai của bọn họ.

"Từ Từ, người này con phải gọi hoàng thúc công, còn vị này phải gọi hoàng thẩm, tiểu nam hài này thì phải gọi hấn là hoàng thúc."

A? Cái miệng nhỏ nhắn của thằng bé bắt đầu đẹp lại, không cam tâm tình nguyện, rõ ràng là một thằng nhóc giống mình nhiều lắm, tại sao lại thay đổi thành thúc thúc của hấn?

Một đôi cuối cùng là Khuyết Tương Thiên, Diệp Liên Ba và một nam một nữ trong lòng bọn họ. Thấy một đôi này, mặt Từ Từ còn chưa xanh, mặt Đoạn Thủy Vũ đã xanh trước.

"Làm sao đây?" Đoạn Thủy Vũ chạm vào Thiên Mạc bên cạnh. "Khuyết Thừa Tướng là biểu ca của Uẩn vương phi, Uẩn vương phi lại là hoàng thẩm của con, Từ Từ phải gọi hấn như thế nào đây?"

"Oa. . . . ." Diêm Thiên Mạc vẫn chưa trả lời, Từ Từ đã khóc trước. Hấn vừa chào rất nhiều người mà người ở trước mắt này là biểu ca của hoàng thẩm hấn, thân phận của hấn nhất định càng nhỏ. . . . . Hấn không muốn nhận kết cục như vậy đâu! Rõ ràng hấn là Hoàng Thái Tử, đáng ra phải thật lớn, tại sao những người trước mắt này đều lớn hơn hấn đây? Hu hu. . . . .Hấn không muốn. . .

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Quân Vương Đoạt Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.